

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 118
22 de juliol de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 58, segona reunió

Dossier

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre el full de ruta social (tram. 300-00335/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la situació política davant les eleccions del 27 de setembre (tram. 300-00334/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les mesures fiscals adoptades des del desembre del 2012 i la previsió de pressupostos per al 2016 (tram. 310-00572/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre la regulació de la segona activitat en els cosos de bombers de la Generalitat, dels mossos d'esquadra i de les policies locals (tram. 310-00573/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre els consorcis sanitaris (tram. 310-00565/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre la protecció social i la garantia de rendes (tram. 310-00566/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre el II Congrés de l'Esport Català (tram. 310-00569/10) p. 16

Pregunta

al Govern sobre l'Informe sobre l'estat dels serveis socials a Catalunya (tram. 310-00570/10) p. 17

Pregunta

al Govern sobre les gestions fetes per a aconseguir el pagament dels ajuts agroambientals pendents de transferir als agricultors i ramaders catalans (tram. 310-00571/10) p. 18

Pregunta

al Govern sobre les mesures anticorrupció i els nomenaments al Govern (tram. 310-00567/10) p. 19

Pregunta

al Govern sobre els impagaments a les entitats de cooperació i a les comunitats catalanes a l'exterior (tram. 310-00568/10) p. 21

Pregunta

al Govern sobre la situació de la tresoreria de la Generalitat (tram. 310-00575/10) p. 22

Pregunta

al Govern sobre el comerç exterior (tram. 310-00576/10) p. 23

Pregunta

al Govern sobre el respecte a la lleialtat institucional i el compliment de la legalitat (tram. 310-00574/10) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures previstes amb relació a la constitució del Consorci Sanitari de Lleida abans de la convocatòria d'eleccions (tram. 317-00331/10) p. 25

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció del Govern dels darrers cinc anys (tram. 317-00330/10) p. 26

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció del Govern en els dos darrers mandats pel que fa a la corrupció, la desigualtat, el procés nacional i les polítiques de futur (tram. 317-00333/10) p. 28

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els motius de l'avançament de les eleccions (tram. 317-00336/10) p. 29

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions, la seva candidatura i el prestigi de la institució de la presidència de la Generalitat (tram. 317-00332/10) p. 30

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'economia, el deute, les pensions i el futur de Catalunya i la manera com s'ha de comunicar als ciutadans (tram. 317-00335/10) p. 31

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de la legislatura i el treball parlamentari dut a terme (tram. 317-00334/10) p. 32

Situació

de compatibilitat de diputats (tram. 234-00033/10 a 234-00038/10) p. 33

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art.41.2 del Reglament) p. 33

Compliment

del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 30 de juny de 2015 (tram. 237-00001/10) p. 34

Proposició de llei

de finançament del sistema integrat del transport públic de Catalunya (tram. 202-00060/10) p. 34

Projecte de llei

sobre les organitzacions interprofessionals agroalimentàries de Catalunya (tram. 200-00040/10) p. 46

Projecte de llei

per la qual es modifica la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i documents (tram. 200-00046/10) p. 52

Proposició de llei

de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (tram. 202-00050/10) p. 59

Proposició de llei

de modificació de la Llei 1/1994, de 22 de febrer, de creació del municipi de Badia per segregació de part dels termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès (tram. 202-00071/10) p. 67

Procediment

per a designar un membre del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00001/10) p. 74

Procediment

per a elegir dos membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 284-00026/10) p. 78

Interpel·lació

al Govern sobre els compromisos en educació per al 2015 (tram. 300-00331/10) p. 78

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 58.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Anna Casas i Gregorio i els lletrats Xavier Muro i Bas i Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Senyora consellera, senyors de la Mesa, reprenem la sessió amb els diputats i diputades que hi ha.

Interpel·lació

al Govern sobre el full de ruta social
(tram. 300-00335/10)

I continuem amb la interpel·lació al Govern sobre el full de ruta social, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I dono la paraula a l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, molt bon dia. Diputats, diputades, el primer que voldria fer –si m'ho permet, senyora consellera– és..., com a Partit Popular de Catalunya, és donar el condol al Partit dels Socialistes de Catalunya per la mort i el traspàs de Lluís Hernández, que va suposar, doncs, una persona important a casa nostra, un alcalde exemplar, un lluitador antifranquista, amb un compromís social important i una calidesa humana que tothom el recordarà, i, per tant, el reconeixement del nostre grup al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i, en general, a la política catalana per qui va representar molt.

Senyora consellera, estem ja al final de la legislatura, és l'hora dels adéus per a vostès, per al Govern separatista de Catalunya i és hora que vostè faci balanç d'una de les tasques més importants que hem tingut a Catalunya.

Per què li ho dic, això de les tasques més importants que hem tingut a Catalunya? Perquè no se li escaparà a ningú que la crisi econòmica –vostè ho coneix molt bé, hem donat les dades repetides vegades en aquest ple– ha colpit molt en determinades classes socials de Catalunya, ha colpit molt en determinats sectors socials, i, per tant, ha estat la política social la que ha hagut de ser una de les prioritats de qualsevol govern.

I, segon, perquè jo estic convençut, almenys des del Partit Popular estem convençuts que, si hi ha una tasca, si hi ha una competència important, si hi ha una competència bàsica que té una comunitat autònoma espanyola, són precisament les competències en benestar social; és a dir, les competències en polítiques socials, les competències en sanitat i les competències en educació. Això és el principal, és al que s'ha de dedicar un govern autonòmic. Una altra cosa és que vostès han jugat durant tota la legislatura, senyora conselle-

ra –i faré la introducció–, han jugat tota la legislatura a ser un estat. I, clar, quan un juga a ser un estat, a inventar-se estats ficticis, doncs, a anar cap a Ítaca, doncs, oblida el més important, el que ha de ser una comunitat autònoma; és a dir, destinar, dedicar els recursos, la major part dels seus recursos, al benestar de les persones, a les polítiques socials, a les polítiques educatives i a les polítiques sanitàries.

Per què li ho dic, això? Perquè si veiem, per exemple, senyora consellera, les dades... –i aquí entrem en el balanç del seu Govern–, les dades en les polítiques socials, doncs, són molt decebedores –molt decebedores. Ja sap quina ha estat la tasca que hem fet tots els grups d'aquesta cambra en aquest àmbit; però, si mirem, per exemple, des del punt de vista pressupostari, veiem, doncs, que vostè podien haver fet més. I vostès sempre ens venen el mateix *runrún* nacionalista, allò que no tenen diners. Clar, jo la pregunta que li faria, senyora consellera, és què en fan vostès de 30.000 milions d'euros l'any? Què en fan? No en tenen prou per a les polítiques socials? I li ho dic perquè si fem la comparació amb altres comunitats autònomes, que jo crec que moltes vegades hem de sortir de l'àmbit de Catalunya per poder comprovar què es fa per al món mundial i, sobretot, per a la resta d'Espanya, podem veure que nosaltres, els catalans, tenim un govern que ens condemna a tenir deu punts per sota en despesa social, en inversió social, del pressupost total. És a dir, del pressupost total de les comunitats autònomes, de la resta de comunitats autònomes, Catalunya, la Generalitat de Catalunya destina deu punts menys que la mitjana espanyola en polítiques socials. Per què? A què destinem l'altra part del pressupost, senyora consellera? I és una part important, com diria aquell, *¿a qué destina el tiempo libre?* Doncs igual, a què destina l'altra part del pressupost, senyora consellera?

Fixi's, vostès han convertit les polítiques socials en l'última de les prioritats de la Generalitat, les han posades a la cua. Fa molts temps que nosaltres preguntem què se'n fan, dels diners de la Generalitat. Quan han de retallar, el primer que retallen són les polítiques socials; quan han de retallar, el primer que retallen són les polítiques sanitàries; quan han de retallar, el primer que retallen són les polítiques educatives. I li'n poso un exemple, miri, em podria contestar... –és l'últim Ple d'aquesta legislatura, i jo crec que ja vostè, doncs, ha de deixar certs complexos que té, a vegades, a l'hora de contestar-nos o de no contestar-nos als grups parlamentaris–, em podria contestar quin és el deute que té actualment amb les residències de Catalunya? Fa molts anys que parlem dels 90 milions d'euros que vostè deu a les residències. Quin és el deute actual real? Contesti. És una pregunta molt clara, és una pregunta molt senzilla. Ens podria contestar si ja han pagat els 82 milions que deuen a les entitats de persones amb discapacitats?

Fa poc que fèiem una roda de premsa i parlàvem de la manca de compromís de la Generalitat amb un dels col·lectius més necessitats de la nostra comunitat. Ens podria dir, senyora consellera, quin és el pressupost que deuen a les famílies de Catalunya? I li parlo de les ajudes a les famílies, fixi's, família. Ens ho podria dir?

Podria ser la consellera, la vicepresidenta –ja no és consellera–, la vicepresidenta de la Generalitat de Catalunya, transparent? Ens podria contestar en seu parlamentària perquè la gent que ens està seguint, els diputats, les diputades, la gent que ens segueix per internet o per la televisió pugui saber quin és el deute social que té la Generalitat de Catalunya amb les entitats? Jo crec que vostè hauria de fer, avui, un exercici de transparència i parlar de quina és la tasca.

Fixi's, a vostè la van nomenar vicepresidenta de la Generalitat de Catalunya, ja la vam felicitar en el seu moment. I el primer que va dir vostè, com a vicepresidenta, sap què és? I la gent de Catalunya ho hauria de saber, el primer que va dir la vicepresidenta..., no va dir «hem de posar més accent social», no va ser fer autocrítica de la tasca que van fer, és dir: «Hem de posar el turbo a les estructures d'estat.» Brillant –brillant–, senyora consellera, brillant.

I les estructures socials? Perquè jo li recordo que vostès tenen una agenda independentista; una agenda, un full de ruta separatista molt clar; que l'han complert fil per randa, si vol li ho recordo. Van dir: «Formular una declaració de sobirania», ho van fer corrents; «aprovar una llei de consultes», ho van fer corrents; «obrir un procés de negociació», ho van fer corrents; «crear el Consell Nacional de la Transició», ho van fer corrents; «comprometre's a convocar la consulta», ho van fer corrents; «el 27-S», ho van fer corrents... I el full de ruta social, senyora consellera?

Ara, avui, és el moment perquè vostè ens digui com està aquell full de ruta social. Fixi's, primer punt del pacte entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió, primer punt, senyora consellera –primer punt–, Munté: «Impulsar un pacte nacional contra la pobresa.» M'encanta que ens acompanyi la senyora Granados... «Impulsar», –Granados– «un pacte nacional contra la pobresa.» L'han vist? A part dels dos fulls que ens va presentar l'altre dia... –que, per cert, després en parlarem, eh?, en parlarem, senyora consellera...–, dos fulls, dos fulls o tres fulls, si em permet, eh? Pacte nacional contra la pobresa, eh? Allò que era un pal de pallar de les polítiques socials..., ni l'hem vist ni se l'espera.

Diu: «Treballar per assegurar la continuïtat dels centres especials de treball.» Si ho vol parlem de com estan els centres especials de treball i el compromís que van fer per a la reforma. Ara en parlarem.

«Impulsar una llei de reforma de la renda mínima.» Aquesta és una altra. Fa poc el senyor conseller ens deia que de la reforma de la renda mínima ens en podríem oblidar. Després que hi hagi una moció aprovada en aquest Parlament, diverses mocions aprovades en aquest Parlament que ens deien, ens instaven a aprovar una reforma de la renda mínima en aquesta legislatura. No tenen pressa. Aquí no hi ha pressa. Vostès volen votar, no volen reformar la renda mínima. No hi ha ningú que digui «volem reformar la renda mínima», en el seu Govern, «i volem fer-ho ja, tenim pressa, per això»; per això no en tenen, de pressa.

«Garantir l'estabilitat de les entitats del tercer sector.» Podríem parlar amb les entitats del tercer sector per-

què ens expliquin com estan de garantir les seves necessitats, i, si no, miri les notes de premsa que en fan.

«Desplegar de manera efectiva el Pla de suport a la família.» Amb un deute de 180 i escaig de milions d'ajudes a les famílies, vostè creu que es pot parlar d'un pla de suport a la família, senyora consellera? Jo crec que no. Jo crec que la política de família en aquest Govern ha estat absolutament inexistent.

Diu: «Promoure el pacte per la infància.» L'hem promogut, d'això, li'n dono la raó; però, quina és la inversió... (*Veus de fons.*) Home, li'n dono la raó, i ho vam signar i va tenir el recolzament de tots els grups. Imagini's si s'hagués posat en el pacte contra la pobresa..., ara el tindríem –el tindríem ara–, però no s'hi van posar, no s'hi van voler posar; per tant, promoure el pacte per la infància. Com és possible, senyora consellera? Fixi's... –una reflexió que jo crec que és important–, com és possible que tinguem un pacte per la infància i, en canvi, estiguem, estem, a la cua d'inversió d'infància d'Espanya i d'Europa? És que els pactes són recursos. El més important de les polítiques socials són els recursos que s'hi destinen. Hi ha altres punts importants, per descomptat, com el recolzament als professionals, etcètera, però els recursos són molt més importants. Però actualment el que tenim és simplement que estem per sota d'Espanya i d'Europa en inversió en infància.

Diu: «Abordar les mesures correctores i consensos per al bon funcionament del sistema educatiu inclusiu.» Ha parlat amb les entitats de persones amb discapacitat? Les retallades a l'escola inclusiva durant aquesta legislatura? És a dir –i en fem un resum–, vostès fa molt temps, senyora consellera, que van posar el turbo a les estructures d'estat, fa molt temps que tenen molta pressa per algunes coses, però fa molt temps que van posar el fre, el fre de mà, a les polítiques socials i a les estructures socials. Aquest és el resum de la seva legislatura i, si no, expliqui'm, senyora consellera, expliqui-m'ho, on estan les grans mesures legislatives que vostè ens va proposar –vostè i el seu antecessor, el senyor Cleries ens ho van proposar– al principi de la legislatura?

Ens deia: «Una llei catalana d'autonomia personal.» On és? Ens deien: «Una llei de famílies nombroses i monoparentals?» On és? Ens deia: «Una llei marc de protecció social.» No sé si se'n recorda, que era com..., vostè quan va arribar, va ser el primer, eh?, va ser com el seu segell, eh?, d'identitat: «No, jo el que faré, perquè això és molt important, una llei de protecció marc.» On és, senyora consellera, o senyora vicepresidenta? On és? O una llei, una nova llei de suport a la família. On és? On és la seva obra de Govern? On són els recursos, senyora consellera? On són les prioritats? La seva obra de Govern, senyora consellera, no és a les polítiques socials. Els recursos, senyora consellera, d'aquest Govern no són en les polítiques socials, i les prioritats, malauradament, senyora consellera, no són a les polítiques socials. Una legislatura perduda, una legislatura on el Govern ha posat, amb l'ajuda d'Esquerra Republicana, el fre a les polítiques socials perquè la seva prioritat era una altra: no era assegurar el benestar dels catalans, sinó posar, com deia, el turbo a les estructures d'Estat, i, per

tant, fer una política més separatista, independentista, que una política social que beneficiï a tots els catalans i catalanes.

Gràcies, senyora vicepresidenta, senyors diputats, senyores diputades, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'honorable consellera Neus Munté, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, senyor López, per començar em sumo absolutament a les seves paraules de reconeixement i de record per a qui va ser l'alcalde de Santa Coloma de Gramenet, el senyor Lluís Hernández, lluitador per a les llibertats democràtiques i per als drets socials.

Realment, jo li agraïxo l'oportunitat d'una interpellació que ens permeti fer balanç del que ha estat aquesta legislatura des d'un punt de vista de full de ruta social, com vostè mateix anunciava. Començar dient que no sé ben bé si estem parlant de l'hora dels adéus o de la benvinguda –i treballarem perquè sigui així– d'una nova etapa on puguem garantir amb més força, amb més recursos i amb més eines aquests drets socials.

Vostè ha fet nombroses referències a les dades, segons vostè decebedores, i a tot allò de més que es podria haver fet en aquesta legislatura, i segur que hi coincidirem, perquè he dit en moltes ocasions que cap bri de..., que no sigui de demanar més i d'exigir-nos més, per tant, cap bri d'autosatisfacció davant d'una situació social que és molt complexa i –estic segura que vostè ho comparteix– que no és el cas estrictament de Catalunya, sinó també del conjunt de l'Estat, i que aquests indicadors i aquestes dades ens preocupen, ens desagraden a tots i, en tot cas, ens impulsen a treballar per millorar-les. Darrere d'aquestes dades hi ha persones que estan patint; entitats que estan patint, certament; empreses que estan patint, també les administracions.

Vostè ha fet referència a les competències, a les competències exclusives en polítiques socials, en serveis socials. Concretament, per exemple, ha parlat de sanitat i ha parlat d'educació. Si vostè manifesta aquest interès tan gran per a les competències exclusives de Catalunya en aquestes qüestions, la meua pregunta seria: per què aquesta voluntat del Govern de l'Estat, del Govern del Partit Popular a recentralitzar i a posar pals a les rodes en l'exercici d'aquestes competències? Podríem parlar de l'LRSA, podríem parlar de la negativa a complir compromisos establerts entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, amb l'actual Govern, també amb els anteriors; incompliments que, de fet, s'han reiterat. Aquí no hem trobat cap novetat o incompliment de sentències fermes dels diferents tribunals amb relació a qüestions que afecten, i molt, les entitats socials per a les quals vostè tant es preocupa. Em sembla perfecte. També ho fem nosaltres i per això les defensem; per exemple, davant l'incompliment de tretze sentències que estableixen que és el Govern

de la Generalitat qui, precisament en exercici d'aquestes competències exclusives, hauria de ser qui convoqués, qui fes les convocatòries de subvencions adreçades a reforçar programes relacionats amb els serveis socials o relatives al 0,7 per cent de l'IRPF.

Diu, vostè, que altres comunitats autònomes posen un major accent a les polítiques socials. En tot cas, això ho hauríem d'analitzar. Aquesta és una afirmació molt agosarada: comunitats autònomes que reben majors aportacions per part de l'Estat i que no presenten un dèficit fiscal crònic ni un ofegament com el que pateix Catalunya. Vostè diu que no prioritzen les polítiques socials. Crec que hi ha un element que és incontestable i és el 71 per cent del conjunt del pressupost del Govern de la Generalitat que es dedica a aquestes polítiques socials. I, hi insisteixo, això són dades i aquest és un percentatge real d'un pressupost de la Generalitat, d'aquest any 2015, però que també va ser, més o menys, similar l'any passat.

Deia que li agraïa la possibilitat de fer balanç i de parlar d'un full de ruta, un full de ruta on és evident que no hem pogut fer tot el que voldríem, ni finalitzar amb aquells plantejaments que a l'inici de legislatura, i també abans, havíem situat, però en tot cas un full de ruta social que passava per l'assoliment, però també pel desenvolupament, d'acords amb diversos sectors per atendre millor les necessitats dels col·lectius amb més dificultats. I en aquest sentit vostè ha fet referència, i li ho agraeixo, al Pacte per a la infància a Catalunya. Fa pocs dies es van complir dos anys de la seva signatura, i no hem deixat de treballar pel seu desplegament. De fet, ahir mateix, en el consell executiu, aprovàvem el Pla d'atenció integral, en desplegament del pacte, per al període 2015-2018.

Un altre aspecte –vostè hi ha fet referència: les entitats del tercer sector social. Vostè sap que l'anterior legislatura es va signar un pla de suport, un pla de suport que s'ha anat desplegant, que ens permet fer conjuntament, Govern i entitats del tercer sector social, l'anàlisi de les necessitats d'aquestes entitats, però també tenir una visió compartida sobre aquelles prioritats que cal atacar en molts àmbits. I així ho hem pogut fer. I parlo també pel que ha estat la seva valoració positiva, del pla de suport, com a eina que ha vingut per quedar-se, i per ser reforçada, per descomptat, en els propers anys, però que ens ha permès iniciar línies molt interessants pel que fa a les clàusules socials o a la contractació pública, o també per distribuir els recursos accentuant aquells col·lectius amb més dificultats.

Una legislatura, i seguint aquest full de ruta social, que existeix i que s'ha anat desenvolupant..., que ens ha permès signar un pacte pel diàleg social permanent amb els principals agents econòmics i socials del país, i que inclou dos plans de xoc. Un, precisament, de caràcter social, adreçat al manteniment de les polítiques d'ocupació i de protecció social, i un altre d'econòmic, amb mesures adreçades a la reactivació urgent de l'activitat econòmica.

En el marc de la lluita contra la pobresa, no hi ha un únic document de dues, tres, quatre, pàgines, senyor López. Per això li deia que no mentre vostè hi feia re-

ferència. Del que disposem és d'un pla, d'un pla d'acció que ha estat aprovat també pel consell executiu, pel Govern, que compta amb la implicació de tots els departaments de la Generalitat, amb cinc grans eixos que abasten les necessitats bàsiques: l'ocupació, l'habitatge, l'àmbit comunitari, la pobresa i la inclusió social, centrada en aquell col·lectiu que també estic convençuda que tots estem d'acord, que és la infància i l'adolescència, que és el més fràgil, i per tant el més necessitat de suport.

Es va celebrar en aquest Parlament un ple monogràfic sobre la pobresa i l'augment de les desigualtats per primera vegada, un ple amb unes resolucions pactades pel conjunt dels grups, que hem anat desenvolupant. En aquest sentit, els avanço que la setmana que ve signem un acord amb la Universitat Rovira i Virgili per impulsar l'Observatori Català de la Pobresa i la Inclusió Social, un nou instrument, un més, que ens permetrà obtenir una informació més detallada, sobretot territorialitzada, com ens han demanat en moltes ocasions, i fer un seguiment de les polítiques i de les mesures de lluita contra la pobresa que duem a terme en el nostre país. I si parlem de pobresa hem de fer referència a la pobresa energètica, a l'aprovació del decret llei per fer-hi front que el Govern de l'Estat va impugnar. Aquí vostè ens podria explicar també..., si tanta és la prioritat per la lluita contra la pobresa energètica, com és que el Govern de l'Estat va paralitzar i va dur al Tribunal Constitucional un decret que el que pretenia era ser un primer pas per paliar aquesta pobresa energètica. O en l'àmbit de l'habitatge, on també podríem destacar l'increment de les partides pressupostàries per fer front a la pobresa de moltes persones que veuen molt dificultat el manteniment en el seu habitatge habitual, o que estan en necessitat de suport des d'un punt de vista de prestacions econòmiques, però també en altres àmbits, com pot ser la mediació.

L'àmbit de la dependència. Vostè no l'ha tocat, però ha d'entendre que jo hi hagi de fer necessàriament referència. O sí l'ha tocat, per dir: «Catalunya no disposa d'una llei pròpia de l'autonomia personal.» Això és una obvietat. L'Estat espanyol el que té és una Llei de la dependència en caiguda lliure com a conseqüència dels incompliments pressupostaris des del minut u de l'aprovació d'aquesta llei, però també per tots els canvis i reformes que ha patit des del punt de vista de les regles del joc, amb una desprotecció creixent de les persones dependents i una desresponsabilització també greu de les obligacions financeres per part de l'Estat. Aquesta no és una crítica que fem només des de Catalunya. Vostè sap que aquesta és una crítica que realitzen moltes altres comunitats autònomes, que ens queixem, i amb raó, del sobreesforç que hem de fer des de les comunitats autònomes, des del món local i des de les mateixes persones usuàries. No deu ser qualsevol cosa, crec que mereix un comentari, el fet que l'aportació de l'usuari, en aquest moment, per la via del copagament, superi l'aportació de l'Estat.

I, en tot cas, vostè parlava de deutes. Vostè parla de deutes només referint-se a aquelles dificultats extremes que té el Govern de la Generalitat per fer front puntualment als pagaments que té amb diverses enti-

tats, però oblida tots aquells recursos, totes aquelles partides, totes aquelles assignacions pressupostàries, que han caigut, que han desaparegut o que han quedat limitades per part del Govern de l'Estat. En aquest sentit, i també en l'àmbit de la dependència, recordar-li que en els darrers tres anys han desaparegut 240 milions d'euros, que en el cas de Catalunya suposarien l'entrada en el sistema i el reforçament de molts serveis adreçats a les persones amb dependència. I aquesta caiguda lliure de la llei continua vigent, per exemple ara amb la incorporació de les persones amb grau 1 al sistema sense cap increment pressupostari per part del Govern de l'Estat.

Podria seguir parlant, podria seguir parlant d'aquest full de ruta, de l'atenció a la infància en entorns de vulnerabilitat, de l'accent que s'ha posat en aquelles partides més sensibles... La renda mínima d'inserció. S'ha incrementat la seva assignació pressupostària i s'han reforçat nombrosos programes, no només la prestació econòmica, no només la seva quantia, sinó els programes d'inclusió social i laboral, que és el complement necessari i imprescindible d'aquesta prestació. O també les beques menjador. O, com deia abans, també les partides relacionades amb l'habitatge.

Espero, en la segona part de la intervenció, poder continuar respondent molts dels seus plantejaments. En tot cas, la prioritat social hi és, existeix amb la destinació pressupostària d'aquest 71 per cent, senyor López, amb unes estretors molt evidents, però amb una prioritat, que es manifesta en el pressupost, però que es manifesta també en les moltes accions que el conjunt de departaments realitzen, amb un objectiu molt i molt clar, que és la millor qualitat de vida, el benestar, de les persones, especialment d'aquells col·lectius més vulnerables.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Rafael López i Rueda

Senyora consellera, jo crec que s'ha equivocat en el que ens ha dit. Perquè vostè semblava que feia més una interpellació a l'oposició que no pas que la interpel·lessin a vostè. Home, jo ja l'entenc; jo entenc que la senyora vicepresidenta assagi per ser oposició en la propera legislatura. Jo l'entenc, però ara el que fem és la interpellació al Govern. Fins i tot, el que vostè feia és una interpellació al Govern de l'Estat. Potser és que vostè voldria estar en el lloc del senyor Cleries. No sé si el senyor Cleries voldria estar en el seu lloc, no ho sé. Potser voldrien fer un intercanvi de papers, senyora consellera.

De totes formes, del que hem de parlar és de què ha fet el Govern de la Generalitat. I jo tinc la sensació –fixi-s'hi, senyora consellera– que si algú ens ha sentit des de casa no té molt clar què és el que ha fet el Govern de la Generalitat en aquesta legislatura. Sí, ha fet una cosa: tapar forats. Per cert, forats..., que ens han vingut de la societat civil. Perquè no ha estat pel

Govern de la Generalitat. Ha estat gràcies a la societat civil que aquí s'ha parlat de les beques menjador; ha estat gràcies a la societat civil que aquí s'ha parlat de l'emergència, per exemple, en l'àmbit de la pobresa energètica; ha estat gràcies a la societat civil que aquí hem parlat de la renda garantida de ciutadania o la renda mínima d'inserció. No ha estat gràcies al Govern. No s'equivocui, senyora consellera.

I vostè ens deia: «Clar, tota la culpa» –per descomptat– «ve dels altres i ve de Madrid.» I vostè deia: «És que han desaparegut una sèrie de recursos.» No, senyora consellera: el que ha desaparegut són 188 milions d'euros d'ajudes a les famílies; el que ha desaparegut són 90 milions de deute a les residències; el que ha desaparegut són 82 milions de deute amb les persones amb discapacitat; el que ha desaparegut són 50 milions de deute amb el tercer sector.

I jo li preguntava..., vicepresidenta Munté, sigui transparent: quin és el deute que té vostè amb les entitats? Digui-ho. Per què no ho diu? Què amaga, el Govern? Què ens amaga, la vicepresidenta? El deute que deu. Quin deute té amb les residències, actual, a dia d'avui? Quin deute té amb el tercer sector, actual, en el dia d'avui?

I després no digui que tot és el problema... I diu: «Això..., hauríem de mirar a veure quin és el problema que tenim amb els recursos.» Parlem de recursos. Vostè ens donava la dada: 71 per cent. No faci trampa: 71 per cent de la despesa no financera, que es queda en un 50 per cent i escaig en la despesa total del pressupost.

Miri, jo he fet una comparació, i això és molt fàcil. Diu: «Ho haurem de mirar.» Això els seus assessors al departament ho podien haver mirat. Si vostè mira quina és la mitjana que tenim amb la resta de comunitats autònomes, i fins i tot –miri, li compro l'argument– amb comunitats autònomes que tenen una situació fiscal semblant a la nostra –Madrid, València, Balears–, estem deu punts per sota. Sap què vol dir, deu punts per sota, senyora consellera? Vol dir que aquest any nosaltres destinem 2.870 milions menys que la mitjana de la resta de comunitats autònomes a polítiques socials; que l'any passat vam destinar 3.040 milions d'euros menys en polítiques socials en comparació amb la resta de comunitats autònomes. Hem de sortir de Catalunya. O que l'any 2013 vam destinar 1.328 milions d'euros menys en polítiques socials.

Sap què vol dir, tot això? Que el seu Govern ens ha costat molt, molts recursos en polítiques socials; que el Govern separatista ens ha costat, als catalans, molts recursos en polítiques socials; que el Govern de l'estelada ens ha costat molts recursos en polítiques socials. Sap quant? Faci la suma de tots tres recursos: 7.250 milions –7.250 milions–, senyora consellera, que és el preu de l'estelada en aquest país en polítiques socials. El dèficit de l'estelada en polítiques socials a Catalunya són 7.250 milions d'euros en polítiques socials. Això és el que ens han costat vostè i el seu Govern separatista. Per tant, el que ha de fer vostè és balanç i dir en què han destinat aquests recursos. Perquè de recursos, n'hi ha.

Fixi-s'hi, fa poc vèiem –aquestes contradiccions que té aquest Govern, i molts diputats se'n deuen recor-

dar– com deien que no podien pagar a les entitats socials. Dies després anunciaven noves ambaixades pel món: a Tel-Aviv; a Viena, sí; a Ciutat del Vaticà. Sí, molt necessàries –molt necessàries– per a les polítiques socials. El que hauria de dir és per què tanquem llits i, en canvi, augmentem un 20 per cent l'acció exterior; el que hauria d'explicar avui és per què deixen a zero la partida de llars d'infants i, en canvi, doblem el pressupost del Diplocat; el que hauria d'explicar avui és per què té un deute amb les residències de 90 milions i, en canvi, augmenten 40 milions per a TV3; el que hauria d'explicar avui és per què tenen recursos il·limitats per al full de ruta independentista i no tenen recursos per a la gent que més ho necessita.

I la conclusió de tot plegat, senyora consellera, és que..., ho sento molt, però a vostè no l'han fet vicepresidenta perquè sigui una bona consellera de Benestar. A vostè, senyora consellera, l'han fet vicepresidenta perquè ha estat l'alumna més avantatjada de la classe: ha estat la consellera més independentista, més separatista, d'aquest Govern.

Gràcies, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyora Neus Munté, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè deia: «Això sembla una interpellació al Govern de l'Estat.» Potser sí, perquè com que és un Govern que no dialoga, amb el qual no podem dialogar, i mai obtenim resposta a les nostres demandes, potser hem d'aprofitar els alumnes avantatjats d'aquest Govern del PP, del Partit Popular, a l'Estat, com vostè, que ho és molt.

Per exemple, només se'ns convoca un cop l'any, per parlar de la dependència. Imagini's –imagini's– que nosaltres aquí només parléssim un cop l'any de l'àmbit de la dependència.

Vostè pot definir el Govern de Catalunya com vulgui. El Govern, l'escull..., i el defineixen, i el valoren, els ciutadans. No vostè. En tot cas, aquest és un Govern que dona la cara, que escolta i dona la cara, i no ho fa a través d'una pantalla de plasma, i no ho fa amb els exabruptes a què ens tenen acostumats els seus representants, els seus ministres.

I, sí, el turbo. Vostè abans feia referència a engegar el turbo. Vol dir engegar el turbo per disposar de les estructures d'estat que són imprescindibles per sostenir aquest estat del benestar. Ho fem amb les eines que tenim, ho fem amb el pressupost minvat que tenim, i ho fem davant d'una onada recentralitzadora que no s'atura. Vostès, aquí, no s'aturen. No compleixen les sentències; no compleixen els compromisos; no compleixen les lleis. Però ja li vaig dir –crec que va ser fa una setmana, perquè aquest és un tema molt reite-

rat que discutim aquí vostè i jo, i ho sap— que davant d'una certa..., una certa no, una gran inacció per part del Govern de l'Estat en matèria de polítiques socials, el que hi ha és una acció recentralitzadora i ofegadora enorme, tremenda. No em digui que no, senyor diputat, no em digui que no, perquè li puc posar molts exemples d'aquesta recentralització i d'aquests incompliments a què abans feia referència. Miri, davant de les tretze sentències del Tribunal Constitucional i Suprem amb relació al 0,7 per cent de l'IRPF, resposta del ministre: incompliment de les sentències. «No ens agraden, aquestes sentències.» Això és el que ell manifesta, i ens acusa —ens acusa— de voler trencar amb l'instrument del 0,7. Això es diu voler introduir la por en aquestes entitats socials que necessiten, que esperen, que requereixen i que tenen tot el dret a obtenir uns recursos que són imprescindibles per fer aquests programes socials, i a fer-ho segons diuen les sentències, que és a partir que aquests fons es territorialitzin i siguin les comunitats autònomes, com és el cas de Catalunya..., en ús i en exercici d'aquestes competències exclusives que vostè mencionava.

El seu Govern, el Govern del Partit Popular, practica un intervencionisme que és pesant i que és ofegador, i es desenten de les seves obligacions per sustentar l'estat del benestar, un estat del benestar que a Catalunya sostenim des dels diferents governs, des dels diferents nivells d'administracions, i també per part, efectivament, d'aquestes entitats a què vostè diu tant protegir. Això vol dir manca de sensibilitat molt gran amb relació als col·lectius més vulnerables. Vostès collen i collen, i busquen desautoritzar-nos, però els esforços que fa aquest Govern..., i per exemple s'han posat de manifest en els passats pressupostos. Miri, en virtut de l'acord amb Esquerra Republicana hem pogut reforçar les places en els serveis socials especialitzats en l'àmbit de la discapacitat, per exemple, o incrementar els recursos per a les prestacions econòmiques vinculades a la dependència, i posar l'accent en altres aspectes, també en les polítiques de rendes, en les beques menjador, en l'habitatge, en els ajuts a l'habitatge.

Vostè em parla de deute. Jo li parlo d'incompliments i de deute, però també d'incompliments, senyor diputat. Li ho torno a dir: de lleis, de sentències. D'això vostès en saben molt. En saben molt, de donar lliçons. Però no ens en poden donar cap ni una, en aquest sentit.

Aquest estat del benestar, aquest estat del benestar que sostenim amb uns recursos, com li deia, migrats i amb unes competències —sí, li ho torno a dir— en l'àmbit dels serveis socials exclusives, però amb tantes i tantes dificultats, i amb aquestes lleis recentralitzadores que encara ho dificulten més, estem convençuts, i hi ha una majoria important, n'estic convençuda, que pensa el mateix i que treballa activament per això..., per tal que amb les eines d'un estat, d'un estat independent —sí, li ho dic amb totes les lletres—, puguem treballar molt i millor pel que fa a l'atenció a les necessitats de les persones, també a la justícia social i a l'equitat.

Vostès no s'aturen. Vostès la setmana passada van aprovar una llei de protecció a la infància i a l'adolescència que penalitzarà 1.700 famílies catalanes en aquests

moments en procés d'adopció; anul·len un fons estatal d'acollida i integració, el Fons d'asil, migració i integració que va crear la Unió Europea; gestionen de manera centralitzada el nou Fons d'ajut europeu per a les persones més desfavorides, desatenent, no escoltant, les peticions d'aquesta consellera davant del seu ministre que hi hagués un treball interadministratiu i que poguéssim donar pistes de les necessitats de les entitats..., i ho hem fet de la mà d'elles, com la reclamació històrica respecte al 0,7 per cent de l'IRPF, també de la mà sempre d'aquestes entitats que vostè tant diu protegir i per què tant es preocupa, però que, en canvi, el seu Govern, li ho torno a dir, amb els seus incompliments i amb les seves mesures recentralitzadores, no fa més que posar encara en més grans dificultats.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació política davant les eleccions del 27 de setembre.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació política
davant les eleccions del 27 de setembre
(tram. 300-00334/10)

Presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bon dia. Primer de tot, ens agradaria tenir un record per a les trenta-una víctimes mortals de l'atemptat d'Estat Islàmic contra una brigada de joves socialistes de Turquia que esperaven a Sürüç, a la frontera amb Kobane, per entrar..., a l'ajuda a les tasques de reconstrucció d'una ciutat que, malgrat haver resistit a Estat Islàmic i malgrat que tots els estats occidentals s'omplin la boca de lluitar contra Estat Islàmic, està deixada de la mà de Déu i ningú hi intervé ni per reconstruir-la ni per ajudar a defensar-la sobre el terreny. El centre cultural on va passar l'atemptat, el Centre Cultural Amara, és el mateix centre cultural on una delegació catalana, aquest mes de març, va treballar uns quants dies. I, per tant, han estat joves socialistes turcs, però podien haver estat brigadistes catalans. I, per tant, el nostre record a les víctimes.

I seguidament volem abordar, òbviament, les accions, les reaccions, que hi ha al voltant del 27 de setembre. Perquè hi ha algunes qüestions..., hi ha algunes preguntes, com algunes qüestions, que ens inquieten; algunes preguntes concretes que tenim a fer també al Govern.

Miri, si alguna cosa té de bo haver acordat ja definitivament quin és l'esquema electoral, en tot cas, o que hagin acordat l'esquema electoral amb què es concorre al 27 de setembre..., ens deslliura del dubte permanent de si el 27 de setembre es convocaria o no es convocaria, i ara sembla que va directe a la convocatòria, i això ha permès superar nou mesos de temps mort polític per al sobiranisme, temps mort polític en

l'agenda política d'aquest país, on hem navegat entre discussions, dilacions i horitzons poc clars d'eleccions plebiscitàries. I, per tant, endavant queden dos mesos. És temps dels arguments, de les idees, de posar-se a treballar per, el 27 de setembre, aconseguir el màxim nombre de suports per a la idea del «sí» a la independència i per a l'obertura d'un procés constituent.

Nosaltres ho defensarem amb unes tesis que no són les mateixes amb què ho defensa la llista conjunta d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió. Ho defensarem sense deslligar mai, absolutament mai, la qüestió social de la qüestió nacional. Però, en tot cas, apostarem per sumar el màxim nombre de «sís» a la independència el 27 de setembre.

I les reaccions no s'han fet esperar. Des del Govern de l'Estat i el Partit Popular basculen des d'argumentar que «tranquils tots, que són unes eleccions normals, perquè només poden ser eleccions autonòmiques, les que es convoquen des d'una autonomia» fins a amenaces de suspendre-la si això no és així, o fins i tot trucs com la moció de censura per intentar dilatar uns quants dies més..., i desquadrar les pancartes, en tot cas, de l'Assemblea Nacional Catalana, que marquen el 27 de setembre, en un joc força infantil. Per tant, missatges poc clars des del Govern central.

Des del Partit Socialista, ahir hi va haver una conferència –és probablement el partit clau en la propera legislatura– en què Pedro Sánchez ens va recordar a tots com funciona el règim del 78; que no es poden canviar les coses, que les eleccions serveixen per alternar partits en el Govern i que, més o menys, es pot votar, però no alterar el règim polític i democràtic d'aquest país; que, en tot cas, per fer-ho caldria una reforma constitucional de dos terços del Parlament, que, per tant, passa sí o sí pel Partit Popular i pel Partit Socialista. I, per tant, com que ja sabem com pensen, ja sabem com seria, aquesta reforma constitucional. I llavors proposava allò tan nou, que només fa cent anys que es diu en aquest país, de reforma constitucional federalista, que consistia a repensar una altra vegada més i tenir un debat etern sobre el finançament, reformular el Senat, cosa que jo quan era petit ja sentia a la televisió, i els típics mantres de «lealtad institucional» i la «cooperación entre gobiernos autonómicos».

I, finalment, una altra formació política cridada a ser clau també en la propera legislatura, Podemos i Iniciativa..., que en tot cas fan aquella formulació tan poc clara de «la cuestión territorial se tratará» –és un tractament, una qüestió que requereix tractament, és territorial, perquè es mira des del centre de l'Estat, des del centre de l'imperi– «después del proceso constituyente», i per tant que ressona a allò tan típic dels partits d'esquerra de tota la vida, els partits comunistes, no?, que deien: «La cuestión de género ya se resolverá o ya la abordaremos...», una vegada fem la revolució, perquè llavors s'hauran eliminat les contradiccions del capitalisme», etcètera, i que havia estat sempre un axioma fals.

Nosaltres no entenem una altra manera de construir un món just, una societat justa, que no sigui partint, justament, de la sobirania, de la democràcia, de la justícia social, per als pobles. En un marc de globalitza-

ció neoliberal, en un marc de globalització financera, en un marc de pèrdua de sobirania i d'instruments democràtics sobirans per intervenir en l'economia, per intervenir en els drets socials, per intervenir en la modulació justa d'una societat, no entenem cap altre mecanisme que la lluita per la sobirania dels pobles.

Per altra banda, també hi ha hagut una aposta de Convergència i Esquerra Republicana en la qual han implicat les entitats de la societat civil. I, per tant, és una aposta que, és cert..., «anem a totes». Nosaltres anem a totes políticament. Vostès, a més a més, fiquen també els instruments de mobilització popular a dins de la mateixa aposta política, amb tot el risc que això comporta. I és un risc. Si surt bé, surt bé, i si surt malament se'n duen per davant el moviment popular, o el moviment civil.

Hi ha qüestions amb què nosaltres no estem d'acord. No estem d'acord amb el processisme, és a dir, aquesta ideologia que porta a dilatar *sine die* i a posposar en horitzons a mitjà termini justament els punts de ruptura o de construcció de la república catalana. No hi estem d'acord, perquè entenem que si hi ha una majoria suficient de vots el 27 de setembre el camí és un i és clar, i no triga un any i mig, ni dos anys. I si no hi ha una majoria de vots, quin mandat democràtic hi ha per iniciar cap negociació que duri divuit mesos? I, per tant, no acabem d'entendre quin és el plantejament que hi ha darrere.

Tampoc coincidim amb el caràcter institucional que es dona al procés. Entenem que hi hauria d'haver un caràcter netament popular i netament democràtic, sense hipoteques vinculades a partits polítics, per evitar, justament, que el debat polític d'aquí al 27 de setembre pivoti entre arguments a favor o en contra de determinats partits polítics, de determinada obra de govern, de determinades hipoteques amb la corrupció i amb altres qüestions..., i anés només, directament, sobre els arguments a favor o en contra de la independència.

Per tant, són qüestions que ens preocupen i que volem justament que ens resolgui en aquesta interpel·lació i en el debat polític que segueix.

Però també hi ha altres qüestions concretes que volem posar sobre la taula. No entenem com el conseller d'Economia argumenta públicament que prepara la propera negociació del finançament autonòmic, que ara el Govern del Partit Popular, a misses dites, després de quatre anys, es digna a oferir a la negociació a partir del setembre. Què prepara? Quin tipus de negociació? Quin tipus de vies d'acord hi pot haver per un finançament autonòmic? Per què enmig d'unes eleccions plebiscitàries surt el conseller Mas-Colell a dir que prepara la negociació d'un nou acord de finançament autonòmic?

I, després, un altre dubte molt més concret, encara. El passat 20 de juliol, és a dir, fa dos dies, surt publicat un acord signat el 27 d'abril per Joana Ortega i Jorge Fernández Díaz en el qual s'acorda la gestió per part de l'Estat de determinats aspectes del procés electoral, en un acord multilateral que signen totes les autonomies, que toca alguns aspectes, com el material electoral o el cens de residents a l'estranger, que passa a gestio-

nar directament l'Estat. I volem, doncs, per tant, saber en què consisteix aquest acord, per què se signa en el marc d'un acord multilateral amb totes les comunitats autònomes i per què se signa justament en aquestes dates i es fa públic en aquestes dates.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller de la Presidència, el senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, alguns apunts amb relació a l'exposició que ha fet, en la mesura que, diguem-ne, li pugui contestar; sincerament, eh? Perquè hi ha aspectes que em vindria molt de gust considerar i compartir amb vostè, raonaments i consideracions, però m'haig de cenyir al que em correspon com a responsable, en aquest cas en nom del Govern..., de contestar una interpe·llació respecte a allò que hagi fet o deixat de fer el Govern de al Generalitat, no? Però intentaré aproximar-me al descriptori que ha fet vostè en la seva intervenció.

La primera consideració, respecte al temps que vostè situava com a perdut d'aquests darrers mesos, simplement informar-lo que nosaltres aquest temps l'hem aprofitat, eh? A més a més, hi ha un mandat d'aquest Parlament, que farem efectiu en els propers dies, des del punt de vista de donar a conèixer tota aquella feina que s'ha fet de preparació d'estructures d'estat, d'identificació de totes aquelles mesures que ens han de permetre, si hi ha el mandat democràtic, procedir a l'articulació d'un estat propi, un estat independent. I en això li puc ben assegurar que aquests mesos s'han aprofitat amb molta intensitat, no?

Sap vostè que el Govern espanyol ha interposat un recurs per la constitució del Comissionat per a la Transició Nacional, perquè consideren que tota la feina que allà es feia vulnerava, a criteri seu, tot el marc jurídic vigent constitucional, i han instat el Tribunal Constitucional a suspendre l'existència d'aquest comissionat, no? I jo els dic –no a vostès, però sí a través de la interpe·llació que em fa– que han arribat tard. És a dir, han suspès una cosa que ja està feta, eh? I, per tant, el que sí que li confirmo és que tota aquesta feina que s'ha fet..., i vostè fa bé de preguntar-se en veu alta si aquests temps s'han aprofitat. Jo li dic: «Sí, s'han aprofitat.» I, òbviament, donarem a conèixer amb tot luxe de detall en què hem aprofitat aquest temps i tota aquesta feina que s'ha fet, que serà valuosa, al cap i a la fi, per a tots plegats, no? Per tant, primera consideració al fil de la seva argumentació, no?

La segona, que és a propòsit de les reaccions de determinats..., vaja, de tots els partits d'àmbit de l'Estat espanyol, respecte a com han reaccionat a l'evidència que, per part de nosaltres, o d'aquest Govern, a tenor del compromís del seu president, doncs, mai havíem posat en dubte que el 27 de setembre podríem votar

allò que fins ara se'ns ha impedit votar amb tota la normalitat, no?, certament jo comparteixo bastant les reflexions que feia amb relació a aquest tipus de reaccions, que han estat per part dels partits polítics espanyols o d'abast de l'Estat espanyol, veritablement molt pobres en termes democràtics i molt pobres, també, diguem-ho així, en termes polítics, no?

L'altre dia escoltàvem, per exemple, el senyor Pablo Iglesias que deia literalment que «apoyaría», o recol·laria, vaja..., ja ho va dir en castellà, de fet, «apoyaré el derecho a decidir de los catalanes», no?, que a mi em sona quasi literalment a allò d'«apoyaré el Estatuto que apruebe el Parlament de Catalunya», no?, que va dir en aquell moment el senyor Zapatero.

És a dir, veus, ressons, molt semblants, amb una resposta, diguem-ne, molt preestablerta, però que al final no ofereix ni cap esperança, ni cap alternativa que sigui consistent o que sigui avaluable. Aquesta és la realitat, en el millor dels casos. Després hi ha una realitat, diguem-ne, encara, segons com, pitjor, que és la que expressa contínuament el Govern del Partit Popular, amb una demostració d'obstinació en no entendre, diguem-ne, ni la realitat democràtica que s'expressa de manera plural, a més a més, i diversa per part del poble de Catalunya, ni tampoc d'entendre ni assumir el que, diguem-ne, és conseqüència pròpia de viure en un context democràtic.

Jo li vull apuntar respecte a la configuració de la proposta, diguem-ne, que s'ha posat damunt de la taula, que òbviament vostès, com a formació política, tenen la porta més que absolutament oberta. I aquest és el propòsit almenys des de la nostra perspectiva, no? I en aquest sentit val la pena, doncs, la reflexió de deixar totes aquelles comoditats i confort, que alguns és evident que hem deixat, per prioritzar allò que entenem que cal prioritzar ara indubtablement. I després ja tindrem oportunitat, doncs, de discutir-nos si els accents els posem aquí o els posem allà, no?

En aquest sentit, vostès saben que tenen la porta oberta. I, per tant, vaja, estaríem encantats de la vida de trobar-los amb un compromís, que jo no poso en dubte per part de vostès, però sí que fos més explícit des del punt de vista de perdre el confort i la comoditat de no sortir de la posició pròpia i així poder-ho fer córrer una mica tot, no? Ho dic amb tota la humilitat, ja que vostè feia aquest apunt.

I, finalment, amb relació, diguem-ne, al que em plantejava més de concret respecte al procediment electoral, doncs, simplement estem en el marc, i vostè ho sap perfectament, de la convocatòria d'aquestes eleccions, que és el que és, i el que procurarem, òbviament, és que es pugui votar amb tota la normalitat i amb totes les possibilitats. I, a partir d'aquí, en funció, òbviament, del mandat democràtic, doncs, ja es prendran les decisions que s'hagin de prendre. Li ho dic a fi i efecte de tranquil·litzar-lo en allò que em preguntava respecte a aquells acords que deia que s'havien subscrit, que estan en la línia simplement de poder materialitzar de manera efectiva la votació del 27 de setembre.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Miri, justament des d'aquest faristol, fa dues setmanes, nosaltres vam parlar d'esquemes possibles per convertir unes eleccions en un plebiscit net, democràtic, sense hipoteques amb obres de govern, sense hipoteques amb partits polítics, ni tan sols amb figures concretes que poden ser posades en qüestió.

Vostè m'assegura que en els propers mesos o en el proper any no hi hauran nous casos de corrupció vinculats al partit que ara mateix governa? És una qüestió important; és una arma que té a disposició l'Estat. És una qüestió que ha sortit de forma recurrent. Després, cames ajudeu-me: «És que l'Estat ho utilitza.» Oh, clar! Oh, clar, que ho utilitza. Si existeix i ho pot provar o fins i tot..., o, com a mínim, té indicis que pot investigar, ho utilitzarà. Per tant, vincular els partits a un plebiscit té aquest risc.

Per això l'esquema que proposàvem nosaltres era un esquema net, era un esquema transparent, un esquema on només hi podia haver arguments per al sí, arguments per al no o arguments per a artefactes federalistes; en tot cas, que fossin jutjats per la població com el que són.

Nosaltres vam explicitar en aquella intervenció que no entraríem mai en esquemes de planificació de governs de concentració amb qui no compartim gairebé res del programa polític, més enllà de, com a mínim teòricament, retòricament o verbalment, l'aposta per la independència i l'aposta per un procés constituent. Segurament, no ens posarem d'acord ni en com és el..., o ho haurem de parlar, ni com és el procés constituent, ni què ha d'abordar, ni què pot posar-se a debat, etcètera. Però, més enllà d'això, no compartim les polítiques concretes. No és una qüestió de comoditat; és una qüestió, a més a més, de no apostar tota la carta de l'independentisme a una sola..., justament, tot el joc de la..., a una sola carta, a un sol negoci, a una sola partida.

Nosaltres vam dir també que no conformaríem, entre diferents partits, llistes conjuntes amb qui no compartim programa i amb qui, a més a més, no compartim ni tan sols cultura política, i no sabem si horitzó polític en els propers temps.

Acordem i estem només d'acord que el 27 de setembre, atesa la suspensió del referèndum que legítimament ens pertoca, pugui esdevenir un plebiscit per comptar vots, calcular i mesurar el suport de la independència i, al nostre parer, provocar la ruptura amb l'Estat espanyol, no al cap de divuit mesos, sinó en aquell mateix moment si es té el mandat democràtic suficient.

Aquest és l'únic marc d'acord amb què la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent es presentarà a les properes eleccions, en defensa de la independència, en defensa de la sobirania, de la democràcia per a aquest país, de la justícia social, i en defensa de l'obertura d'un procés constituent netament i radicalment

democràtic que retorni i que entregui el poder de decisió i el poder de configuració d'aquesta nova república als seus veritables propietaris, que no són ni uns pocs experts, ni uns pocs polítics, sinó que és el conjunt de la seva gent, i que hem d'habilitar que sigui el conjunt de la seva gent.

Per això no acceptem ni vam acceptar ni governs de concentració, ni programes de govern durant divuit mesos, ni llistes conjuntes entre partits polítics, que entenem que esborren el perfil que hauria de ser netament plebiscitari de les eleccions del 27 de setembre.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Vostè em preguntava si li puc assegurar que no hi haurà nous casos de corrupció; dic: «Oh, i tant que sí, senyor Arrufat, ni un.» Aquest és un govern honrat, i durant cinc anys no n'hi ha hagut ni un, perquè no hem fet re que no fos, diguem-ne, el que és correcte i el que és legal. Altres coses són coses d'altres èpoques, però amb aquest Govern pot estar ben tranquil. I poso com a testimoni i com a prova aquests mateixos cinc anys: ni un. En aquest sentit, nosaltres estem ben tranquils, absolutament tranquils; tenim la consciència més que tranquil·la en aquest sentit. Altra cosa és si hem pogut abordar políticament prou com voldríem tots els reptes que hem tingut durant aquests cinc anys. I aquí sempre ens sentirem, doncs, críticament insatsifets, perquè, mentre hi hagi gent que pateix en el nostre país, nosaltres no ens donarem per satisfets. Ara, quant a l'actuació, diguem-ne, impecable des del punt de vista ètic i moral del Govern del qual jo formo part, li dono absolutes garanties, només faltaria.

Segona consideració del que vostè plantejava. Vostès han optat per un esquema que els és molt més confortable. De fet, la línia argumental que vostè em descrivia de criticar que ho juguem tot a una sola carta, que ho posem tot a una sola carta, deixi'm que..., és que em sona com a molt conservador. Jo estic, diguem-ne, molt habituat a parlar amb gent de caràcter molt conservador que sempre et donen el consell: «No t'ho juguis tot a una sola carta.» Escolti, ara ens toca decidir, i a vostès també, i evidentment que ens ho juguem a una sola carta. Aquest 27 de setembre és determinant des d'aquest punt de vista. I m'ha sorprès una mica que tingui aquesta actitud, jo diria conservadora, d'aquell que diu: «Escolta, no ens ho juguem tot a una carta, no ho posem tot...; preservem coses», no? Això és propi d'un conservador. Això és propi d'un conservador, no?, com a actitud. Ho dic perquè a vegades hi ha actituds que sembla que siguin coincidents; dic, si més no, que ho sembla.

El propòsit que tenim és fer d'aquestes eleccions el plebiscit que no hem pogut fer i, si hi ha mandat democràtic, tirar-lo endavant. Aquesta és probablement una mica la diferència amb el plantejament que vostès fan.

Vostès es queden en el plebiscit, que ens sembla molt bé i que ho compartim; nosaltres apostem pel plebiscit i, si hi ha mandat democràtic, després executar-lo. Aquesta és potser la diferència. Vostès, per executar-lo, no estan disposats a comprometre's de la manera que crec que valdria la pena comprometre's; tenen la porta oberta, crec que tindrem temps en el futur per trobar espais de col·laboració, n'estic segur i convençut. Però, d'entrada, vostès es queden en el pas del plebiscit, que és el que, de fet, vam plantejar fa uns dies, com vostè bé ha recordat, no?, no de fer-lo efectiu i de tirar-lo endavant. Aquesta potser és la petita diferència. Jo estic segur que aquesta diferència la podrem superar en els propers temps.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta primera

Aviso els diputats i diputades que iniciem l'ordre del dia en el primer punt previst, que és la sessió de control al Govern i al president.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Iniciem les preguntes orals al Govern.

Pregunta

al Govern sobre les mesures fiscals adoptades des del desembre del 2012 i la previsió de pressupostos per al 2016 (tram. 310-00572/10)

La primera pregunta és sobre les mesures fiscals adoptades des del desembre del 2012 i la previsió de pressupostos per al 2016. La formula l'il·lustre senyor Pere Aragonès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Aragonès i Garcia

Molt bon dia, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... (*Remor de veus.*) Honorable conseller, al desembre del 2012 el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el de Convergència i Unió acordàvem... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, senyor diputat..., un moment. (*Pausa.*) Torni a començar, eh?

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, presidenta. Bon dia, presidenta... (*Rialles.*) Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, al desembre del 2012 Esquerra Republicana i Convergència i Unió fèiem un acord d'estabilitat parlamentària que incloïa una sèrie de mesures fiscals i mesures en l'àmbit pressupostari. Esquerra Republicana les proposàvem –i així les vam acordar conjuntament amb el Govern i amb Convergència i Unió– perquè creïem que havíem de passar d'una manera de gestio-

nar les estretones pressupostàries en un moment de crisi, en el qual davallen els ingressos i augmenten els costos del deute, basada només o basada sobretot a reduir la despesa, a una que repartís per la via de l'increment dels ingressos, d'una manera més equitativa, els costos de la crisi. Creïem que s'havia de repartir d'una manera més justa.

Per això vam apostar per la recuperació de l'impost de successions, per l'increment de l'impost del patrimoni –que té un abast de 65.000 declarants, per tant l'1 per cent de la població de Catalunya–, i per això vam impulsar altres mesures fiscals en l'àmbit ambiental, en les transmissions patrimonials o en l'impost a la banca.

Nosaltres estem convençuts que aquestes mesures han permès incrementar els ingressos de la Generalitat, per tant, evitar en un inici més retallades i, per altra banda, més en el darrer exercici, poder permetre un increment d'impostos per fer front a l'increment de despesa que hi ha hagut amb la recuperació de la paga extra o les mesures en matèria social que s'han acordat.

Nosaltres ho valorem positivament i, per tant, preguntem al Govern quina és la seva valoració.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, deixi'm fer inventari ràpid des d'aquell moment. Pel que fa a tributs cedits, s'ha reformat l'impost sobre subscripcions i donacions, l'impost sobre transmissions patrimonials i l'impost sobre el patrimoni. Pel que fa a impostos propis, s'han creat l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera, l'impost per a la producció d'energia elèctrica d'origen nuclear i l'impost sobre l'emissió d'òxids de nitrogen a l'atmosfera; és a dir, tres impostos de naturalesa mediambiental. També s'ha creat l'impost sobre la provisió de continguts per part de prestadors de serveis de comunicacions electròniques, l'impost sobre els pisos buits.

Cal dir que d'aquests impostos, el de dipòsits va ser recorregut al Tribunal Constitucional i declarat inconstitucional –per 7 a 5, tot cal dir-ho–, i el dividendes passat l'impost sobre energia elèctrica també va ser enviat al Constitucional. Curiós, tenint en compte que això no es va fer amb l'impost similar a València. Això sí, l'impost similar a València va ser imposat per un govern del PP.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre senyor diputat.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, creiem que aquest recorregut il·lustra no només la feina feta, sinó que il·lustra també les dificultats que tindrà qualsevol

govern de naturalesa autonòmica a la Generalitat de Catalunya per poder gestionar els seus ingressos. I això també els qui facin noves propostes i els que fem noves propostes ho hem de tenir en compte.

Si volem fer un impost a la banca, en el marc de l'Estat espanyol això no es pot fer i ens ho han deixat molt clar. Si volem gestionar els nostres propis impostos, en el marc de l'Estat espanyol això no es pot fer i ens ho han deixat molt clar.

I un exemple de cara als pressupostos del 2016: el 2016 tindrem una liquidació positiva de l'IRPF corresponent a l'any 2014, perquè l'any 2014 –i esperem, doncs, que el conseller ens ho confirmi– el ministre Montoro va subestimar en 1.000 milions d'euros la part de la recaptació de l'IRPF que corresponia a Catalunya.

Més raons perquè el 27 de setembre optem pel sí.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Permeti'm parlar del pressupost del 2016 i permeti'm per un moment fer-ho, diguem-ne, en línia de continuïtat, eh?

Pressupost del 2016. Despeses: no podem gastar ni un euro menys ateses les necessitats socials i els serveis públics. Dos: no podem gastar més –i això ens ho imposa el marc europeu– mentre no arribem a l'estabilitat pressupostària. És molt important tindre això present. Tercer: per arribar a l'estabilitat pressupostària necessitem ingressos.

Com pinta el tema d'ingressos per a l'any vinent? Doncs, miri, em limito a dir dues coses. Una: hem de vigilar perquè no es tornin a subestimar els ingressos per impostos, que s'han subestimat dos anys seguits. A aquestes altures ja en deuen haver après, la màquina tècnica és bastant bona i segur que no tenen raó per subestimar. I, segon, s'han de sumar les liquidacions a les bestretes i no buscar alguna excusa per evitar aquesta suma.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la regulació de la segona activitat en els cossos de Bombers de la Generalitat, dels Mossos d'Esquadra i de les policies locals.

Pregunta

al Govern sobre la regulació de la segona activitat en els cossos de bombers de la Generalitat, dels mossos d'esquadra i de les policies locals (tram. 310-00573/10)

La formula la il·lustre senyora Gemma Calvet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller d'Interior, aquesta és una pregunta que l'hem de situar en la funció que ha tingut aquest Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en

aquesta legislatura en el marc de l'acord parlamentari, on hem procurat que en les polítiques de seguretat pública liderades pel Departament d'Interior, abans pel conseller Espadaler, ara per vostè, es faci un canvi important en el model de gestió des del punt de vista de dos conceptes: un, des de l'eficiència en una vessant de la seguretat pública profundament democràtica, arrelada amb conviccions humanitàries, però també d'eficiència policial, i, d'altra banda, amb la capacitat d'obtenir de la voluntat política i de les sinergies amb els treballadors públics la màxima expressió d'aquesta concepció de la seguretat pública. Exemples d'això han sigut la creació del Comitè d'Ètica, la comissió on es van prohibir les pilotes de goma, tot el treball entorn al 112.

Però hi ha hagut un aspecte, que hem treballat conjuntament tots els grups parlamentaris, que és aquest d'aquesta pregunta, és l'aspecte vinculat al reconeixement de tots aquells treballadors i treballadores de l'àmbit dels mossos, dels bombers i de les policies locals que, fruit de circumstàncies esdevingudes per malaltia o per accident laboral, han entrat en una situació de segona activitat que encara no està regulada.

S'ha entrat una proposició de llei, signada per tots els grups, i hi han uns compromisos adquirits amb aquest sector. Quines són les actuacions des del departament que s'estan duent a terme amb relació a aquests compromisos?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Jordi Jané, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyora diputada, per aquesta pregunta, que ens permet, com a Govern, compartir una situació que no està ben resolta. Efectivament, la regulació de la segona activitat en els cossos de Bombers, el Cos de Mossos d'Esquadra, la policia local està generant situacions no volgudes, que han portat, fins i tot, al fet que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra hàgim presentat de manera conjunta, el passat 13 de juliol, una proposició de llei que cal afrontar des del consens, des del rigor tècnic, i que cal afrontar també intentant que doni resposta a controvèrsies generades, a greuges comparatius que poden donar-se i que doni també resposta adequada també davant l'Administració de justícia.

Perquè coneix perfectament la senyora diputada que hi han persones que legítimament han plantejat els seus drets en aquest àmbit i que han tingut sentències judicials. I, per tant, hem d'actuar i ho hem de fer des del consens. I això serà efectivament a partir de la propera legislatura, en què el nou Parlament de Catalunya i el nou Govern, des d'aquest consens, hauran d'afrontar aquesta necessària regulació.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, conseller. Acabem de signar, efectivament, un document de compromís polític tots els grups parlamentaris on aquesta sigui una prioritat en la propera legislatura, però entretant es poden prendre mesures. De fet, els tribunals estan donant la raó als reclamants. I, de fet, localitzar un lloc de treball que s'adapti a les circumstàncies de les persones i permetre l'ús de l'uniforme o restituir la dignificació en molts casos són decisions que segurament no són impossibles de prendre a curt termini. I aquestes són les decisions que li demanem i són les que ens hem compromès, juntament amb vostè, davant del col·lectiu que siguin impulsades.

Creiem fermament que aquests gestos de voluntat política són els que de vegades mouen dificultats administratives de la dinàmica de la mateixa burocràcia o de la tecnocràcia en la qual moltes vegades es mou lentament l'Administració.

I és aquesta voluntat política la que li vam demanar per a la indemnització de les víctimes de pilotes de goma. I avui li demanem, i creiem que segurament compartim aquesta voluntat, que en aquests propers mesos es facin gestos de reconeixement...

La presidenta

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

...a aquests professionals.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, comparim el diagnòstic, es poden fer actuacions puntuals. Des de la conselleria d'Interior, d'acord amb la Direcció General de la Policia, intentarem, a l'espera d'aquesta reforma legal, veure quins passos podem donar. Però és molt important fer bé la reforma legal. No podem donar passos sense una empara legal sòlida. Per això és importat que els diversos grups parlamentaris hàgim acordat que ho farem la propera legislatura, que ho farem escoltant a tothom, els col·lectius afectats, sí, però també el Departament d'Economia, perquè això té evidentment unes repercussions pressupostàries i en l'organització dels serveis. Ho farem també escoltant el Departament de Governació i de funció pública perquè té també..., i pot generar uns greuges comparatius en algunes situacions que siguin idèntiques. El que regulem amb la segona activitat en determinats supòsits pot atorgar un dret davant d'una situació que sigui idèntica en un altre cos funcional, i, per tant, hem de fer-ho de manera correcta.

Hi ha un decret de l'any 2008 d'aquesta segona activitat i més de cinquanta agents dels Mossos d'Esqua-

dra donen tasques de suport a l'activitat policial. Però, precisament, la pràctica d'això ens esperona a fer-ho més bé en la propera legislatura.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els consorcis sanitaris.

Pregunta

al Govern sobre els consorcis sanitaris
(tram. 310-00565/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, fa poques setmanes el consell executiu va autoritzar diferents consorcis sanitaris a integrar-se en l'empresa interhospitalària. Volem saber, senyor conseller, qui eren els accionistes d'aquesta empresa, qui era l'administrador i, en definitiva, qui són.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Miri, dins de la concentració i mancomunació de serveis comuns, Interhospital és una agrupació d'interès econòmic, és a dir, una entitat que treballa per a tots i cada un dels seus socis, que permet no tenir uns costos afegits d'IVA i que forma part d'aquest plantejament de concentració de serveis que són comuns a tots i cada un dels nostres centres sanitaris.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, és significatiu que hagin escollit aquesta empresa, que diuen que no anava massa bé, per utilitzar-la per evitar, ho diuen també, externalització i concursos de serveis per a les externalitzacions.

I també dir-li que no m'estranya que no recordi o que no ens expliqui qui són, qui eren els accionistes majoritaris i qui n'era l'administrador, bàsicament perquè són, com segur que sap vostè, el seus predecessors i el seu successor al front de la patronal catalana de la sanitat privada, la Unió. Vostè en va ser director general amb ells. I, a més a més, es dona la circumstància –casualitats de la vida– que són noms significatius dins del sector salut privat, i també dintre el seu partit, dintre de Convergència, allò que s'ha anomenat «el sector salut, de negocis de Convergència». I sap què diuen? Diuen que el president Mas és amic dels negocis. Però vostè, senyor conseller, fa negocis amb els amics.

I, de fet, només cal repassar la relació recent dels mitjans de comunicació. Fisiogestió, director del Servei Català de la Salut; pròtesis caducades, regidors de Convergència i Unió. No faré la relació de centres privats als quals s'havia derivat activitat pública. La recent adjudicació, que serà realitat un dia d'aquestos, amb la signatura del contracte, de 52 milions d'euros a través d'Autema/Ferrovial –cas Palau, el senyor Millet, Ferrovial. I l'última adjudicació –que segurament la faran estant ja en funcions–, que és el concurs més gran del sector i del Govern: 2.000 milions d'euros, el concurs del transport sanitari, que en principi guanyava una multinacional holandesa i que ara guanya l'empresari de l'any; guanya l'empresari de l'any, el president li va donar el reconeixement l'any passat, aquell senyor que va salvar els mobles al Govern Pujol amb Port Aventura –vostès ho deuen recordar.

I he de dir-li, senyor conseller, que ha complert el seu objectiu: els catalans s'han apuntat més a les mútues, aquells que poden pagar-ho. S'ha realitzat allò que deia el conseller Mas-Colell: aprimar el públic i que primi el sector privat, i més si és el dels amics. Malauradament, cada vegada més, en aquest país, amb aquest Govern de Convergència i Esquerra, guanyen uns pocs, els amics, i hi perden tots els catalans.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Moltes gràcies, presidenta. Miri, amb tot el respecte, però vostès tenen un amic molt perillós, que és la tergiversació. I, a més a més, crec que han perdut la identitat. Jo crec que hauria d'estar asseguda uns bancs més amunt i a la dreta a l'hemicicle, perquè aquest discurs sí que és coherent, sobretot coherent i sincer..., perquè, clar, vostè em diu unes coses inversemblants. Primer, una agrupació d'interessos econòmics no és una forma societària; en segon lloc, preguntí a l'alcalde de Terrassa si li sembla bé estar a Interhospitalia fent la bugaderia del seu hospital, preguntí-li-ho.

Per tant, home, a mi em sembla que, hi insisteixo, tenen un problema molt greu d'identitat que és dolent per al país, vostès no són el que aparenten ser, i jo no acabo d'entendre per què governant, tenint aquesta agrupació d'interessos econòmics quan governaven, tenint concentracions de serveis en formes d'agrupacions econòmiques a tot el sector sanitari, li donen una bugada a tot això –i permeti'm lligar-ho a Interhospitalia– que dona la impressió que vostès tenen un Interhospitalia per fer bugades amb totes les coses.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la protecció social i la garantia de rendes.

Pregunta

al Govern sobre la protecció social i la garantia de rendes (tram. 310-00566/10)

La formula la il·lustre senyora Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, és un ple de balanç. El conseller Cleries va arribar a la conselleria dient que eliminaria la llista d'espera de la dependència i va marxar amb la més gran llista de la dependència; vostè ha tret 13.000 persones del sistema de la dependència el passat any. Vostè va arribar a la conselleria dient que prioritzaria la protecció a la infància, i l'últim any 50.000 nens han entrat en situació de pobresa. Catalunya està a la cua del benestar infantil, i també està a la cua de la garantia de rendes.

Jo li vull preguntar quin balanç fa de la seva gestió, i li prego, si pot ser, que en la resposta no inclogui Madrid.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, vicepresidenta del Govern i consellera de Benestar Social i Família.

La vicepresidenta del Govern

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, jo el que li prego és que, per poder parlar amb claredat i amb coneixement de causa, posem tots els elements sobre la taula. La protecció social ha estat, en aquesta legislatura i, evidentment, també en l'anterior, una prioritat d'aquest Govern. I això, on es manifesta?

Doncs, en primer lloc, en les prioritats i en els pesos pressupostaris: un 71,2 per cent del pressupost d'enguany, també de l'anterior pressupost, malgrat les moltes dificultats, s'ha destinat a protecció social, que vol dir infància, que vol dir persones grans, que vol dir dependència, que vol dir dones víctimes de violència masclista, que vol dir persones grans i persones amb dificultats. I aquest no és un detall petit, sinó un fet incontestable. Vostè, amb raó, moltes vegades ha dit que la Llei de pressupostos és la llei principal, la més important que aprova en cada exercici aquest Parlament.

Però, a més, hi hagut priorització de programes, no només de partides, sinó també de programes. I aquí parlariem de la renda mínima d'inserció, de les beques menjador, dels ajuts a l'habitatge o, per exemple, de la prestació econòmica per a joves extutelats. En tots els casos, com a objectiu, garantir uns mínims, uns mínims de dignitat, uns mínims vitals, a les persones més desfavorides.

I ho sento molt, senyora diputada –i vostè ho sap, vostè és intel·ligent–, els recursos d'aquest Govern són molt limitats, per l'escanyament a què ens sotmet l'Estat. Vostès massa vegades estan impassibles davant d'aquesta realitat, que també ho és. Però si parlem

amb claredat, i ho hem de fer, hem d'explicar i hem de dir les coses pel seu nom: aquest Govern no disposa ni dels recursos que li corresponen ni de totes les eines necessàries.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, el fet incontestable és que, des que Artur Mas és president, a Catalunya hi ha 230.000 nous pobres severos; aquest és el fet incontestable. Tenim les taxes de cobertura de la renda mínima d'inserció per sota de moltes comunitats autònomes; onze comunitats autònomes tenen taxes de cobertura de la renda mínima d'inserció més altes que Catalunya. Hem fet trenta-vuit mocions al Parlament que vostès han incomplert. Ha fet promeses a les entitats socials que s'han incomplert. Es va fer un ple monogràfic de pobresa, que també vostè mateixa ha dit que va incomplir. La cobertura de les beques menjador és més baixa ara que quan Artur Mas va arribar a la presidència. No tenim un mapa de prestacions (*remor de veus*) –això, consellera Rigau, ho diu un informe del conseller Boi Ruiz, que el té al costat. Una taxa de cobertura d'un 10 per cent menys. Per a zero a tres, per a educació infantil tenim zero euros als pressupostos. Aquesta és la realitat, consellera; aquesta és la realitat incontestable.

Recorda les cues de les oficines de benestar del 2011? Recorda la retallada que van fer de la renda mínima amb els senyors del Partit Popular? Han estat tres anys amb els senyors d'Esquerra Republicana, i aquesta situació no s'ha revertit. Catalunya necessita una renda garantida de ciutadania, i amb el Partit Popular la van retallar i amb Esquerra Republicana han estat incapaços de donar a Catalunya una taxa de cobertura de la garantia de rendes que necessitem.

Ha estat un govern fracassat, la política social no és la seva prioritat, i en realitat està tot molt pitjor, en aquests moments, que quan vostès van arribar a la presidència.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, ha començat la campanya electoral, per a vostès. (*Remor de veus*.) El Govern no deixarà de fer feina i no deixarà d'atendre les prioritats socials. Som conscients –i aquesta és la realitat– que hi han noves necessitats i que són més complexes; que necessitem simplificar, des d'un punt de vista de la seva arquitectura i del seu disseny, les prestacions, i que hem de ser més eficaços en l'acció protectora. En això està compromès aquest Govern. Ha elaborat un mapa de prestacions que vostès coneixen –per cert, a l'Ajuntament de Barcelona, l'equip de govern el pren com a referència per conti-

nuar treballant en aquesta arquitectura–, un mapa on estan reflectides les prestacions econòmiques i de serveis que s'adrecen a millorar la qualitat de vida de les persones, i estem compromesos, evidentment, a millorar un sistema de renda que plasmi el dret de ciutadania de tenir garantits aquests mínims vitals, tal com preveu el nostre Estatut en el seu article 24.3; una previsió estatutària que vam fer entre tots per complir-la, però sense oblidar l'ofec pressupostari que practica l'Estat, hi insisteixo...

La presidenta

Consellera...

La vicepresidenta del Govern

...al qual vostès estan... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a la vicepresidenta del Govern i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre el II Congrés de l'Esport Català.

Pregunta

al Govern sobre el II Congrés de l'Esport Català (tram. 310-00569/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Senserrich, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, presidenta. Conseller, després dels Jocs Olímpics del 92 es va fer el I Congrés de l'Esport Català aquí a Catalunya; per tant, fa vint-i-dos anys d'aquest congrés. Amb els nous reptes, el nou horitzó que se'ns planteja com a país, era convenient tornar a fer aquest congrés. Per tant, els felicito per la celebració del II Congrés de l'Esport Català, a vostè, evidentment, com a govern, la Secretaria General de l'Esport, el Consell Català de l'Esport i, per descomptat, la Unió de Federacions i la Unió de Consells Esportius de Catalunya, perquè han fet realitat en poc temps el consens i la participació de moltes entitats, de moltes persones, a nivell individual i col·lectiu, que han permès, doncs, que hi hagués participació, debat, i sobre-tot que el territori també tingués l'oportunitat de dir-hi la seva.

També els diputats vam poder dir la nostra a la comissió interinstitucional i parlamentària, vam poder-hi participar, els grups parlamentaris, i Convergència i Unió va tenir molt clar que nosaltres defensem un model de coresponsabilitat entre públic i privat, amb la màxima premissa que l'esport ha de ser per a tothom. Per tant, Convergència i Unió va dir la seva opinió, i defensarem fins al final que l'esport és un pilar de l'estat del benestar, i també motor econòmic del nostre país.

Per això, conseller, nosaltres voldríem que el Govern ens fes la valoració d'aquest congrés que es va realit-

zar i que va concloure el dia 11 de juliol, per tant, fa pocs dies.

Però, malauradament, avui hauré d'incorporar una nova pregunta que no estava prevista, però com que mentre aquí fem, sumem, ens trobem que n'hi ha que no fan i no deixen fer. Per tant, ens trobem sobre la taula, el món de l'esport, una nova amenaça que ens cau sobre una llei que fa pocs mesos aprovàvem aquí en aquesta cambra, la Llei de l'exercici de les professions de l'esport, que ens amenacen que ens la portaran al Tribunal Constitucional; un recurs més, un atac més, un ofec legislatiu més al nostre país, i en concret a l'esport, que, a més a més, com tots saben, n'hem rebut molts durant els últims anys.

Per tant, conseller, també li agrairíem que fes valoració sobre aquesta amenaça o possible amenaça que ens recau sobre la capacitat legislativa del nostre Parlament i del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, efectivament, com vostè descrivia, es va dur a terme el II Congrés de l'Esport Català. En primer lloc, jo voldria donar les gràcies a totes les persones que han fet possible aquest II Congrés de l'Esport Català. Val la pena recordar, per exemple, que durant tres mesos i de manera molt intensiva, un gran esforç de moltes entitats vinculades al món de l'esport del nostre país, doncs, va aplegar més de cinc-cents experts, repartits en cinc comissions executives de caràcter sectorial i territorial –activitat física, esport i salut; formació i educació; alt rendiment i esport federat; empresa, esport i turisme; els clubs catalans del futur– i quatre comissions d'assessorament, no? Crec que val la pena també subratllar el paper molt rellevant, principal, predominant, per entendre'ns, de dues entitats que són la columna vertebral de l'esport associat al nostre país, que són la Unió de Federacions Esportives de Catalunya i la Unió de Consells Esportius de Catalunya, que sense el seu concurs el congrés no hauria estat possible.

Vull fer notar que, almenys a criteri del Govern –que és qui ha posat, amb tota la modèstia però amb tota la determinació també, les condicions perquè aquest congrés es pogués realitzar–, les seves conclusions creiem que configuren un veritable programa de país, perquè han estat altament consensuades per gent de diferents sensibilitats, però que tenen com a fet comú i compartit, doncs, el compromís amb el món de l'esport, no?

Jo voldria subratllar i destacar com a principals conclusions –que a més a més el Govern ens fem nostres també, i convido tota la cambra que puguin ser compartides–, doncs, els grans objectius de poder dotar-nos, en primer lloc, de les estructures i les eines necessàries per configurar una política esportiva des

de l'Administració molt més potent, amb una incidència en tots els àmbits de salut, ensenyament, empresa, etcètera, no?; poder dotar de millors instruments la societat civil –nosaltres creiem fermament en el protagonisme de la societat civil–; aconseguir reduir el sedentarisme i assolir una societat molt més saludable a partir d'incrementar el nombre de ciutadans que practiquen l'activitat esportiva, i, òbviament, entendre l'activitat física i de l'esport com a gran porta d'entrada de projecció exterior de Catalunya.

És evident que tots aquests propòsits no els podrem dur a terme en tota la seva extensió si no disposem d'aquelles estructures necessàries que ens permeten superar fins i tot, doncs, la impossibilitat o la frustració que genera que una llei de professions esportives, com vostè...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de la Presidència

...feia notar abans, no s'ha pogut... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'Informe sobre l'estat dels serveis socials a Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre l'Informe sobre l'estat dels serveis socials a Catalunya
(tram. 310-00570/10)

La formula la il·lustre senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, volem fer-li una pregunta sobre els serveis socials que s'allunyi de les visions apocalíptiques i electoralistes a què ens tenen acostumats alguns, i, per tant, començaré per dir-li que, d'acord amb l'article 50.2 de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials, correspon al Consell General de Serveis Socials emetre un informe anual sobre l'estat dels serveis socials. Així doncs, el Consell General de Serveis Socials, des de la seva creació, anualment porta a terme una anàlisi social del context i les necessitats, diguem-ne, prioritàries a Catalunya, així com una anàlisi de l'acció del sistema català de serveis socials, on, entre d'altres, al seu punt 6 fa una anàlisi exhaustiva del finançament dels serveis socials i constata, aquest any 2015, quelcom que preocupa, i molt, aquest grup parlamentari, com és la davallada reiterada en el temps de les aportacions de l'Estat per a programes socials.

Vicepresidenta, hi ha grups parlamentaris en aquesta cambra que han acusat el Govern de voler desmantellar els serveis socials; d'altres, de voler dilapidar l'es-

tat del benestar, fent ulls clucs, com s'ha demostrat, a les autèntiques causes que encotillen segurament l'actuació del Govern. I, un cop darrere l'altre, se'ls acusa de tenir una fixació en la voluntat recentralitzadora i paralitzant del Govern de l'Estat, que amb l'únic objectiu, diguem-ne, que té de diluir les esperances i avals d'una vida millor dels catalans en un estat propi que pugui invertir tots els recursos que genera millorar la qualitat de vida de les persones que hi viuen.

L'Informe sobre l'estat dels serveis socials a Catalunya 2015 és clar i concís pel que fa a les retallades en programes socials que en els darrers anys ha perpetrat l'Estat espanyol i, per extensió, es deriva el gran esforç que fa el Govern de la Generalitat de Catalunya per garantir la sostenibilitat de l'estat del benestar. El cas de la dependència és un clar exemple de tot plegat. I no és pas, diguem-ne, que aquest grup parlamentari faci aquest informe, sinó que el fa el Consell General de Serveis Socials, l'organisme superior de participació en matèria de serveis socials, format per les administracions, per representants de col·legis professionals, organitzacions sindicals, patronals i entitats d'iniciativa social.

Vicepresidenta, volem saber quin és el balanç que fa el Govern d'aquest informe i el detall de quines són les conseqüències que se'n deriven.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, efectivament, aquest informe que anualment realitza el Consell General de Serveis Socials ens mostra una radiografia molt exacta de quines són les situacions de necessitat i, per tant, quina ha de ser l'acció que es desenvolupa des de l'Administració per tal de donar resposta a aquestes necessitats. I un apartat molt important, evidentment, és el finançament. I té valor aquest informe perquè s'ha treballat amb un conjunt d'entitats molt plural, molt transversal, que, per tant, dóna encara més força al nostre plantejament, com a Govern, d'aquest infrafinançament que afecta les polítiques socials i, per tant, afecta les persones.

Una ullada molt ràpida a les necessitats, als tres blocs de necessitats que l'informe recull, que l'informe reflecteix. Les situacions de necessitat per manca d'autonomia. Té a veure amb les persones que amb motiu de la seva edat, malaltia o discapacitat necessiten el suport d'una altra persona, per tal de poder dur a terme les seves activitats bàsiques ordinàries de la vida diària. I aquí veiem com el sistema desplega tot un seguit d'accions, malgrat aquest infrafinançament crònic. I li poso, com a exemple, el cas del percentatge de places, tant pel que fa a residències de gent gran com de centre de dia, computant també les prestacions econòmiques vinculades que tenen un finançament públic. Estàrem parlant del 71,6 per cent pel que fa a les resi-

dències i del 51,6 per cent pel que fa als centres de dia. Aquí hi ha un gran esforç, per descomptat, compartit entre el Govern de la Generalitat, les administracions locals i les mateixes entitats. Veiem com, l'any 2014, 15.959 persones amb discapacitat han estat ateses amb tots els recursos que s'adrecen a aquestes persones: centres de dia, ocupacionals, i també residencials. Parla també l'informe de les situacions de necessitat relacional, quan hi ha dèficit o quan hi ha una inexistent xarxa relacional. I aquí el sistema català de serveis socials desplega tota la xarxa que, per exemple, atén la infància en situació de risc o les dones víctimes de violència masclista. I, finalment, el sistema també recull les situacions de necessitat material.

Pel que fa al finançament, vostè ho ha dit molt clar, una reducció del 88,22 per cent pel que fa als programes socials —onze dels setze existents els ha deixat de finançar l'Estat—, i també una reducció del 22 per cent en l'única via que queda viva, de finançament, per part de l'Estat a la Llei de la dependència. Importantíssim que aquest informe estigui referendat per part de totes aquestes entitats que sí que veuen, que sí constaten aquest infrafinançament...

La presidenta

Senyora consellera...

La vicepresidenta del Govern

...no com altres... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la vicepresidenta del Govern i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les gestions fetes per aconseguir el pagament dels ajuts agroambientals pendents de transferir als agricultors i ramaders catalans.

Pregunta

al Govern sobre les gestions fetes per a aconseguir el pagament dels ajuts agroambientals pendents de transferir als agricultors i ramaders catalans (tram. 310-00571/10)

La formula la il·lustríssima senyora Maria Dolors Rovirola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Conseller Ciuraneta, a data d'avui encara no s'han realitzat els pagaments de la convocatòria 2014 de determinats ajuts agroambientals i la ramaderia ecològica. Aquest fet està provocant un greu perjudici a totes aquelles explotacions agràries que, havent apostat per mètodes de producció més respectuosos amb el medi, han realitzat les actuacions i tenien unes despeses més elevades i també un lucre cessant.

En primer lloc, destacar el pagament pendent a l'ajut a la ramaderia ecològica per un import superior a 5 milions d'euros, el qual afecta més de 470 explotacions,

concentrades principalment en zones de muntanya. A través d'aquest ajut es fomenta un mètode de producció agrària compatible amb la protecció i millora del medi ambient que reforça la producció ramadera ecològica com a sistema que permet obtenir unes quotes més altes de benestar animal, i també l'obtenció de productes de qualitat diferenciada.

Per altra banda, també resta pendent el pagament a la producció integrada per valor de més de 5,3 milions d'euros, el qual afecta més de 1.400 explotacions, que també, en aquest cas, han realitzat les actuacions a través de l'adscripció al Consell Català de la Producció Integrada. Aquesta línia d'ajut té com a objectiu reduir els efectes contaminants en aigües i sòls fomentant l'adopció de metodologies de producció vegetal, per tal d'assegurar a llarg termini una agricultura sostenible i la producció dels recursos naturals.

Per últim, i no menys important, resta pendent l'ajut de millora mediambiental de les terres dedicades al conreu de l'arròs per un import superior als 7,3 milions d'euros, afectant més de dues mil explotacions concentrades principalment al delta de l'Ebre i una petita part dels aiguamolls de l'Empordà. Aquesta acció té per objectiu establir un sistema de gestió de les zones humides incloses al Conveni de Ramsar, amb un elevat grau de sostenibilitat.

Aquests són ajuts del PDR 2008-2013, i aquest és l'últim any per la seva execució. Tenint en compte que estan cofinançats amb pressupost Feader de l'Administració general de l'Estat i de la Generalitat, la manca de pagaments comporta que no s'estigui executant aquest programa i un risc de pèrdua d'ajuts.

Davant d'aquesta situació, aquest grup parlamentari vol saber, conseller, quines són les actuacions que s'han realitzat des del departament per tal de poder procedir al pagament d'aquests ajuts al més aviat possible.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Jordi Ciuraneta, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Jordi Ciuraneta i Riu)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, donar-li les gràcies, també. Gràcies per la pregunta, per poder-me explicar aquí, en seu parlamentària. Per tant, una vegada més, constatar l'ofec per part de l'Estat en què ens trobem permanentment; en aquest cas, amb uns clars perjudicats: els pagesos i els ramaders de Catalunya. Nosaltres hem fet una sèrie d'actuacions, i una sèrie d'actuacions molt clares, per tal de poder atendre aquests ajuts. És una convocatòria del 2014 que nosaltres ja teníem pressupostada el 2015 per tal de fer aquesta previsió i per tal de poder pagar després de tots els controls administratius.

El DARP, a més a més, disposa dels fons Feader per poder atendre aquests ajuts, però, a més a més, la part

també necessària per poder fer front a aquests ajuts és l'aportació del ministeri. Els fons del Magrama, per explicar-li d'una manera molt clara el que va estar certificat amb data d'abril, per ser més concrets el 16 d'abril, no va estar portat a aprovació pel Consell de Ministres fins aquesta setmana passada. Jo crec que amb això constatem d'una manera molt clara aquest ofec a què clarament ens té l'Estat, retardant el pagament a unes explotacions agràries que, com molt bé ha dit vostè, tenen la necessitat de poder rebre aquests ajuts per tal de poder tirar endavant la seva activitat. Jo em vaig reunir amb la ministra el dia 2 de juliol intentant treure el compromís de la ministra –el vaig tindre– que a l'últim Consell de Ministres anirien a aprovació aquests ajuts. Hi van anar, però amb una altra sorpresa: dels 4 milions i mig d'euros necessaris per fer front a tots els pagaments, només van passar pel Consell de Ministres 2,4. Per tant, encara queden 2,1 milions d'euros més per poder efectuar aquests pagaments.

Tot això ens acaba perjudicant, i molt. A partir de divendres, nosaltres sí que tenim clar que tots aquests ajuts...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

...els acabaran percebent cadascun dels beneficiaris...
(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller, i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures anticorrupció i els nomenaments al Govern.

Pregunta

al Govern sobre les mesures anticorrupció i els nomenaments al Govern (tram. 310-00567/10)

La formula la il·lustre senyora Hortència Grau, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Hortència Grau Juan

Gràcies, presidenta. Consellera, considera satisfactori el nivell de compliment de les cinquanta-una mesures que va proposar el Govern sobre regeneració democràtica a les cimeres del 2013 a les comarques tarraconines?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació i Relacions Institucionals.

**La consellera de Governació i Relacions
Institucionals (Meritxell Borràs i Solé)**

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, és evident que el compliment de les cinquanta-una propostes fetes pel president en l'àmbit de la transparència i de la regeneració democràtica és un tema que aquest Govern s'ha pres seriosament, en la demarcació de Tarragona i en el conjunt del país, i és en aquesta línia que es treballa intensament, i hi ha un elevat nivell de compliment.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, la il·lustre senyora diputada.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. Miri, l'informe de l'Oficina Antifrau, que s'ha fet públic aquests dies, palesa que la majoria de mesures proposades per la mateixa oficina i pel seu Govern, després de la cimera, no s'han complert, i nosaltres afegim que veient les darreres actuacions del Govern no hi ha massa voluntat de complir-les.

Miri, ni li vull enumerar tot el reguitzell de casos de persones del seu partit que ocupen llocs rellevants a l'Administració pública i a la política activa i que estan immersos en processos judicials, amb indicis de delictes per prevaricació, tràfic d'influències, irregularitats en la contractació pública i conflicte d'interessos, que generen dubtes raonables sobre la voluntat d'aquest Govern, i concretament de Convergència, de voler fer net.

Les normes per si soles no transformen la realitat, cal creure-se-les i aplicar-les, i, sobretot, cal donar exemple. Per això jo li vull preguntar concretament: creu que és exemplar que contra l'opinió d'una part de membres del seu grup parlamentari al Congreso, la senyora Gomis, imputada pel cas Innova, agafi l'acta de diputada a Madrid? Creu que és exemplar que la cúpula del seu partit tingués coneixement de presumptes activitats delictives de l'excalcalde de Torredembarra, el senyor Massagué –que, per cert, el conseller Puig en defensava la gestió fins fa pocs dies–, i que no hagi fet res per aclarir-ho? Creu que és exemplar nomenar el senyor Jordi Jardí Pinyol, alcalde de Tivissa, de Convergència Democràtica, nou director general d'Administració de Seguretat del Departament d'Interior, quan està doblement imputat per un delictes ambiental i per prevaricació administrativa?

Miri, només li he posat tres casos de les nostres comarques que van en el sentit contrari del que vostès defensen i del que diu una de les mesures de l'Oficina Antifrau, de no mantenir càrrecs imputats, càrrecs públics, ni nomenar-los. Per tant, jo vull fer meves aquí les paraules del president Mas i donar-li la raó quan al final de la cimera declarava: «Catalunya difícilment avançarà en la transició nacional si no hi ha una regeneració democràtica.» Té raó, president, avui vostès no són garantia ni del primer ni del segon.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera de Governació i Relacions institucionals.

**La consellera de Governació i Relacions
Institucionals**

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, quan fem referència a informes fets per qui sigui, també de l'Oficina Antifrau, seria bo que fossin fidels al que diuen, i el que diuen és que a més del 75 per cent s'està donant compliment, compliment absolut o parcial i treballant-hi, en les cinquanta-una mesures fetes, proposades pel Govern. Per tant, en aquest sentit, reflectir que, com a mínim, el Govern de la Generalitat és qui compleix amb més gran mesura, cosa que no fan altres organismes o altres formacions en aquest àmbit, els partits polítics.

Perquè deixin-me que els posi, doncs, un exemple, no? Respecte al tema dels imputats, vostè sap que hi havia una proposta concreta, la 29, precisament, que demanava poder establir un protocol, un protocol conjunt entre els partits polítics, per establir quines havien de ser les mesures, el tractament de les persones imputades, i també el tractament de la rehabilitació pública d'aquestes persones, perquè vostè sap que de vegades, per sort, molta gent que ha estat imputada, a l'hora de la veritat tot queda en res i, per tant, és bo poder restablir la seva situació. Això lamentablement els grups polítics no hem estat capaços de tirar-ho endavant, i aquest sí que és un retret que caldria fer.

Per tant, en aquest sentit, escolti'm, què demana... Possem-nos ja no al que demana el Govern, què demana Transparència Internacional respecte a aquest àmbit? Què és el que demana als partits polítics, que els demana que sotasignin això, la transparència en l'àmbit concret dels partits? Doncs, el que se'ls demana concretament és que en les llistes electorals no hi hagi processats per corrupció. Per què? Perquè Transparència Internacional segurament també deu creure en el que és, doncs, la presumpció d'innocència, i que un imputat és un innocent fins que ningú en demostrï el contrari. Per tant, crec que hem d'anar en la bona línia, el que ens demana, evidentment, l'Oficina Antifrau, també el que ens demana Transparència Internacional, i no posar més coses de les que estrictament..., seria avançar-nos a la culpabilitat d'unes persones, que almenys per part nostra no ho farem.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els impagaments a les entitats de cooperació i a les comunitats catalanes a l'exterior.

Pregunta

al Govern sobre els impagaments
a les entitats de cooperació i a les comunitats
catalanes a l'exterior (tram. 310-00568/10)

La pregunta la formula la il·lustre senyora Sara Vilà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Conseller, durant el mes passat vam saber que vint-i-set entitats catalanes de cooperació van rebre un avís, concretament aquest (*l'oradora mostra un full*), en què se les advertia de la possibilitat d'anul·lar els convenis de col·laboració signats el 2009 amb l'Oficina de Promoció de la Pau i dels Drets Humans. En cas de declarar-se nuls aquests convenis de la Generalitat podria estalviar-se un 50 per cent de la segona bestreta. Així mateix, el mes passat també rebíem una queixa –i suposem que el senyor Mas-Colell també l'ha rebut– pel que fa als impagaments a les comunitats catalanes a l'exterior de la convocatòria 2014, per a la qual s'avançaria una bestreta del 20 per cent, però no es determinaria quan es podria cobrar el 80 per cent restant.

Ens pot dir, conseller, a què es deuen aquests retards i aquests impagaments a les entitats que treballen per la pau, pels drets humans i per la internacionalització de la llengua i la cultura catalanes?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Doncs, efectivament, hi ha retards i tensions de tresoreria, cosa que no hem dissimulat mai i hem denunciat sempre, i ens agradaria tenir-los al costat a l'hora de formular aquestes denúncies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, la il·lustre senyora diputada.

Sara Vilà Galan

Sempre tenim la mateixa rèplica: «És culpa de Madrid.» Però vostès fan prioritzacions també en els seus pressupostos. Ens poden dir que és falta de liquiditat, però en el darrer any hem assistit a l'augment del pressupost del Diplocat –2,5 milions– i a la proliferació d'oficines de la Generalitat –3 milions.

Vostè sap que el meu grup no ha posat mai en dubte les competències de la Generalitat en matèria d'acció exterior, i així ho vam votar afirmativament a la Llei d'acció exterior. Però no podem compartir el seu model d'acció exterior, no el podem compartir de cap de les maneres. No podem compartir que s'estiguin ofe-

gant i condemnant a la desaparició les vint-i-set entitats catalanes afectades pels convenis del 2009, només per una xifra de 225.000 euros, i, a més a més, que se'ls faci xantatge perquè estan pressionant per a poder..., per a cobrar aquests diners que van ser compromesos amb la Generalitat de Catalunya. A aquesta inseguretat jurídica hi hem de sumar la retallada del 81 per cent del pressupost en cooperació. Les comunitats catalanes a l'exterior, tres quarts del mateix: 800.000 euros que porten a les comunitats catalanes a una situació límit pel que fa a l'impagament de locals, personal, professors de català per a nens i adults. Vostès es gasten 680.000 euros només en dietes i indemnitzacions que vostès no concreten.

Cal recordar que moltes entitats, a més, estan fent no només diplomàcia pública, sinó activitat social i educativa a l'exterior, acollida i orientació a la nova emigració catalana. Durant tota la legislatura li hem estat insistint incansablement que és un greu error menysprear la diplomàcia pública catalana que fan les comunitats catalanes a l'exterior i les entitats de cooperació catalanes a l'exterior.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. M'ho acaba de demostrar: vostès confonen pressupost i tresoreria. Preguntava primer per tresoreria, i després m'apuntava sobre prioritats pressupostàries, no? Realment, amb una exhibició de confusió notable.

Jo li diré el que condemna les entitats i el que condemna tot sovint la societat: és comprometre's a gastar diners que no es tenen. El 21 de desembre del 2010 vostès formaven part d'un govern que es va comprometre amb les entitats vinculades al món de les ONG a gastar uns diners que no tenien i que nosaltres hem hagut de saldar després amb molts menys recursos de tots plegats. Això és condemnar les entitats a fer allò que no es pot fer, a generar unes expectatives que després no es poden complir. I és, en el fons, una actitud absolutament insolidària, perquè comprometre una despesa sobre un pressupost inexistent, sobre uns ingressos inexistents, això és com a mínim una expressió d'insolidaritat, per no dir «insolvència», a l'hora d'actuar des del punt de vista de les responsabilitats que tenim atribuïdes quan s'està en un govern. Això és el que no farem nosaltres i no hem fet mai en cap cas; tots els compromisos que hem assumit era perquè els podíem assumir.

I en aquest sentit fer-li notar, des del punt de vista de l'Agència Catalana del Desenvolupament, que nosaltres estem a l'ordre de pagament, 2014 inclòs. I ara en aquests moments s'està tramitant, com vostè sap, doncs, una convocatòria que està en fase de resolució provisional.

I les comunitats catalanes a l'exterior..., efectivament, hem tingut tensions de tresoreria..., que, ho torno a dir, trobem a faltar que vostès expressin solidaritat amb

el Govern; no amb nosaltres, oblidin-se de nosaltres amb noms i cognoms, sinó amb el que és la institució. Perquè a vegades tinc..., vaja, un acaba tenint certs dubtes de la seva bondat, perquè semblen, diguem-ne, còmplices d'una operació que té tota la intenció política –i d'aquesta sí que no en dubtem, que és la del Partit Popular– d'ofegar i d'escanyar la institució de la Generalitat de Catalunya, no? (*Remor de veus.*) Informar-la que, amb relació als pagaments de les comunitats catalanes a l'exterior, estem en curs, doncs, de fer les transferències corresponents per poder saldar la part de la bestreta a la qual estàvem compromesos.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de la tresoreria de la Generalitat.

Pregunta

al Govern sobre la situació de la tresoreria de la Generalitat (tram. 310-00575/10)

La formula l'il·lustre senyor José Antonio Coto, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

José Antonio Coto Roquet

Señora presidenta, señor Mas-Colell, el actual modelo de financiación autonómica, plenamente vigente, se aprobó con los votos de Esquerra Republicana de Catalunya i del entonces partido de Raül Romeva, Iniciativa Verds. (*Remor de veus.*) Es por ello que le pregunto: señor Mas-Colell, ¿los próximos meses de agosto y setiembre, el Govern de la Generalitat podrá pagar las facturas, medicamentos, nóminas y deudas por sí misma, o va a necesitar de nuevo apoyo financiero extra del Gobierno de España, como lleva sucediendo los últimos tres años?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, vostè mai em decep. (*Rialles.*) Miri, anirem a l'arrel de l'assumpte, li ho diré ben clar, li donaré satisfacció. El que el senyor Coto vol és que jo digui –i ho dic–: «Poble de Catalunya, la clau de la caixa, la clau de la nostra caixa, la té el senyor Coto. No el senyor Coto, sinó els “jefes” del senyor Coto. Paguem quan al senyor Coto li sembla bé; no paguem quan al senyor Coto no li sembla bé. És així.»

Content, senyor Coto? Ja ho he dit ben clar.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

José Antonio Coto Roquet

Señor Mas-Colell, usted tampoco m'ha decebut; moltes gràcies, sens dubte. Però, fixi's, vostès, ex-Convergència i Unió..., van a deixar una herència al próximo Gobierno de la Generalitat absolutamente negra. Usted ha multiplicado por dos la deuda que le dejó el *tripartito*, usted. Usted es incapaz de que ninguna entidad financiera le preste un euro al Gobierno de la Generalitat, por su pésima gestión, a pesar de ser la comunidad autónoma que más aporta en términos absolutos al producto interior bruto.

Señor Mas-Colell, si tan malos son el Gobierno de España y el Ministerio de Hacienda, ¿por qué cada mes usted va al Gobierno de España a pedirle que le pague las facturas, las nóminas, las deudas y los proveedores y los conciertos? (*Remor de veus.*) ¿Por qué va cada mes allí? ¿Por qué no va a una entidad financiera que se lo preste, si tan malo es el Gobierno de España?

Señor *conseller*, ¿cómo no se van a esconder Artur Mas y Oriol Junqueras detrás de un comunista, vista la herencia que ustedes han dejado a los catalanes? Ustedes, señor Mas-Colell y señor Mas, han incrementado los impuestos y tasas más de cien veces a los catalanes; ustedes son incapaces de gastar menos de lo que ingresan, son los campeones del déficit público.

Señor *conseller*, los catalanes no necesitamos cambiar de país, necesitamos cambiar a Artur Mas y a usted, cambiar al hijo político de Jordi Pujol, al representante del 3 por ciento, al beneficiario de cuentas en Liechtenstein, al que perdió frente a Montilla y Carod-Rovira, al que volvió a poner el impuesto sobre sucesiones, al que lleva treinta y tres años en política, al que mira a la gente por encima del hombro, al que ha dejado a la Generalitat quebrada con su colaboración indiscutible.

Fíjense que van mal, señor Mas-Colell, que tienen que ir detrás de un comunista para que no se hable de su pésima gestión. ¿Qué ha hecho, señor Mas-Colell, usted por los catalanes, por la economía catalana, durante cuatro años? Yo se lo digo: déficit, deuda, impuestos, ATLL, FLA, Eurovegas, Spanair y Barcelona World, y pedir que España fuera intervenida por la troica. Esta es su herencia, señor Mas-Colell: un fracaso absoluto.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, establert, doncs, que vostè té la clau de la caixa –i en això li he donat satisfacció–, no li donaré satisfacció en el que també vol: vostè el que vol és que li doni les gràcies, que el tracti a vostè –als seus «jefes», eh?– amb humilitat, que em faci el simpàtic, que *se lo pida en castellano para que me entienda*, fer-li, en definitiva, la gara-gara –ja m'entén, vostè. Doncs, miri, la gara-gara no la hi faré. Les seves intervencions –en això té èxit– aconsegueixen crear-me una certa cosa a l'estómac (*rialles*), una cosa que

s'assembla a les nàusees, i l'únic desig que em generen és el desig d'acabar amb això d'una vegada per totes.

(Aplaudiments perllongats. Pausa.)

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, tenim molts dies per endavant per aplaudir, però hem d'acabar el plenari.

Pregunta

al Govern sobre el comerç exterior
(tram. 310-00576/10)

La següent pregunta és sobre el comerç exterior. La formula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Senyor conseller, jo, en primer lloc, li diria al senyor Mas-Colell que hi ha una manera fàcil d'acabar amb això: presenti vostè la dimissió seva, i ja està.

(Remor de veus i aplaudiments.)

La pregunta és que Espanya és la que més creix dintre de la zona euro, en aquests dos anys es crearan 1 milió de llocs de treball a tot Espanya, dels quals una part important és gràcies a l'esforç de la societat catalana, i no al Govern del senyor Artur Mas; per això, senyor conseller, li pregunto què han fet vostè i el seu Govern en aquests últims tres anys per a afavorir aquesta situació?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. El primer que hem fet és intentar tenir les idees clares, i crec que ho hem aconseguit; confiar en la societat civil, en la iniciativa privada, i posar a la seva disposició tot l'impuls públic, amb la reforma d'importants lleis i sistemes que han d'acompanyar l'activitat econòmica, i al mateix temps, també, posar a disposició de l'esforç exportador de les nostres indústries i empreses tot el suport d'Acció i de la xarxa d'oficines a l'exterior, que ens han permès avui ser –disculpin– des de Catalunya els primers exportadors de tota l'economia, no només de l'Estat espanyol, sinó del sud d'Europa.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

Rafael Luna Vivas

Senyor conseller, un dels elements fonamentals del creixement econòmic, sense dubtes, és que augmen-

tin les exportacions i es redueixin les importacions; això és un dèficit comercial equilibrat. Durant aquests quatre anys, el Govern d'Espanya ha generat confiança, estabilitat política, ha reduït el dèficit públic i ha fet les reformes estructurals per a garantir la unitat de mercat a tot el país. Vostès només s'han dedicat a convocar eleccions anticipades, a desafiar el Govern d'Espanya i la Unió Europea, a malbaratar diners públics en ambaixades, viatges, dietes i Diplocats... Ja ho veu, senyor conseller, el que ha succeït amb els que van provocar inestabilitat política passant i ficant en perill l'euro: avui Grècia ha passat de créixer d'un 3 per cent a caure un 4 per cent; les exportacions han caigut en picat, els grecs han estat vint-i-dos dies de *corralito*, és a dir, sense treure els seus estalvis ni les seues pensions.

Per això li exigim, senyor Puig –que vostè és el conseller d'Empresa i, alhora, un separatista reconegut–, que no col·labori a posar en perill la nostra permanència a Espanya i, per tant, a l'euro i a la Unió Europea. Per a poder exportar necessitem donar garanties als nostres clients, i més quan es tracta d'empreses i d'importadors estrangers. Vostès estan jugant amb foc, estan jugant a ser Alexis Tsipras. Senyor conseller, no oblidí que les estelades no donen de menjar ni generen llocs de treball.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Malgrat que, en el fons, el contingut és el mateix, sí que li haig d'agrair la diferència d'estil amb algun dels diputats del seu grup, que, com a mínim, permet que puguem mantenir un intercanvi, en aquest sentit, doncs, de les posicions diverses que plantejem.

El que sí que em sorprèn és que tregui en aquests moments, diguem-ho així, en el debat, la fortalesa del comerç exterior i de l'economia catalana. Mai com ara s'havia exportat tant. Mai com ara l'economia catalana havia crescut amb els nivells d'exportació, d'obertura de la seva economia. A Catalunya, gràcies a l'esforç de les seves empreses industrials i de l'acompanyament d'aquest Govern, que els ha posat fàcils moltes coses, cosa que no ha fet el Govern espanyol... Vol que parlem de seguretat jurídica?, amb tot el que hi ha de conflicte mundial sobre la reforma elèctrica impulsada pel seu Govern? Vol que parlem de seguretat jurídica sobre les reformes fiscals, que generen, a més a més, impacte negatiu en moltes empreses, amb l'eliminació de desgravacions i deduccions?

En tot cas, aquest és un govern que està ajudant l'empresa catalana, fixi's, en els darrers cinc mesos, a incrementar el seu nivell d'exportació en més d'un 5 per cent. Les exportacions catalanes baten rècords històrics. Hem ajudat les empreses catalanes que tinguin –més de tres mil empreses catalanes– filials a fora del

món, a més de cent trenta països del món. Les inversions estrangeres creixen reiteradament i confien en l'economia catalana. Acció, per exemple, un dels elements que ajuda també a aquest esforç exportador, ha obert aquest any quatre noves oficines per ajudar els empresaris a exportar, i també per captar inversors estrangers, i l'any que ve n'obrirem quatre més, per encara estendre bé aquesta xarxa d'oficines exteriors de comerç i d'inversió.

L'economia catalana creix, i som ja la desena economia amb relació al nostre PIB, quant a exportacions; o la setena *per capita*, que representa un esforç molt important de la nostra indústria.

Avui, el comerç exterior és una de les forteses en les quals basem les nostres expectatives de recuperació econòmica, gràcies, també, al Govern català, i, sobretot, sense el suport del Govern espanyol.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el respecte a la lleialtat institucional i el compliment de la legalitat.

Pregunta

al Govern sobre el respecte a la lleialtat institucional i el compliment de la legalitat (tram. 310-00574/10)

La formula la il·lustre senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor Homs, en los últimos meses, en las últimas semanas, hemos visto en diferentes medios de comunicación como usted y otros miembros del Gobierno nos han brindado declaraciones tan preocupantes como las siguientes: «Tenemos que desconectar de España», «No podemos aceptar la legalidad de otros» —en referencia, supongo, a España y a la Unión Europea— «ni la justicia de sus tribunales. Solo nos ajustaremos a nuestra legalidad.» Y, en definitiva, un sin fin de declaraciones que nos recuerdan muchísimo a las palabras que decía hace pocas semanas la señora Ada Colau, de: «No obedeceremos las leyes que nos parezcan injustas.»

La pregunta es muy clara y muy sencilla, señor Homs: ¿usted se reafirma en sus propias declaraciones en este sentido?

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. La resposta és molt senzilla: sí.

(*Rialles i remor de veus.*)

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Inés Arrimadas García

Bueno, no hay nada más retrógrado, ni nada más antidemocrático, que un gobernante que se piensa que está por encima de las leyes democráticas y de la justicia.

Ustedes obligan a los ciudadanos a cumplir las normas, y bien que lo hacen, de manera estricta: a pagar sus impuestos aunque no lleguen a final de mes, a cumplir las normas de tráfico, por ejemplo, en las calles, en las carreteras, o las normas de civismo en las ciudades, aunque los ciudadanos no estén de acuerdo con ellas. También obligan a las pymes y a los autónomos a cumplir estrictos requisitos burocráticos para poder seguir adelante con sus negocios, y, sin embargo, ustedes sacan pecho de que no van a respetar una legalidad que no sea la suya. Aquí, en un país democrático de la Unión Europea, no debería haber ni un político, ninguno —ni usted ni nadie— que se piense que está por encima del bien y del mal. Y lo que ustedes están haciendo es utilizar un sentimiento legítimo de muchos catalanes para tener una auténtica patente de corso.

¿Cómo le van a tomar en serio al señor Mas cuando hace sus viajes por la Unión Europea —que tiene que mandar los medios de comunicación desde aquí, porque si no, no les recibe nadie— si ustedes ponen en duda principios tan básicos de la democracia como respetar las leyes democráticas y los tribunales de justicia?

Ustedes hablan de que hay que desconectar de España, y yo creo que ustedes hace mucho tiempo que han desconectado de la realidad, de la realidad diaria de muchos ciudadanos. Ni rastro queda en su política del *seny català*, del que podemos estar tan orgullosos.

Y mire, señor Homs, en España —y, por cierto, también en Catalunya— hay muchísimas cosas que reformar, muchas leyes que cambiar. Muchas, algunas de ellas, aprobadas con su voto en el Congreso de los Diputados. Ustedes van a no cumplir leyes que ustedes han votado a favor en el Congreso de los Diputados. Por suerte, en las próximas elecciones, todos los catalanes tenemos la oportunidad de elegir un nuevo gobierno, que tenga un proyecto de futuro, un gobierno que tenga los pies en el suelo, que no se crea por encima de nadie, que haga reformas en Catalunya...

La presidenta

Senyora diputada...

Inés Arrimadas García

...y en el conjunto de España. (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. La felicito com a nova cap de cartell de Ciutadans, veient que, a més a més, està en plena activitat ja electoral.

En qualsevol cas, reitero, amb relació a la pregunta que em feia, eh? (*Veus de fons.*) No és correcte, això? Què passa? (*Veus de fons.*) Vostè m'ha preguntat si em reafirmava en les meves declaracions. Ho reitero: sí, en les meves declaracions; no en les seves *esbiaixades* interpretacions i *intencionades* interpretacions. Suposo que s'entén això, no? Perquè les meves declaracions, igual que les de molts d'altres, doncs, tenen tot el sentit, almenys, des del nostre punt de vista, i pensem que, òbviament, vaja, que el que argumentem està degudament fonamentat, no?

Jo li admeto una cosa, això sí, eh?, li admeto una cosa que és la següent: que, en termes de lleialtat institucional –ja que vostè em preguntava sobre la lleialtat institucional– el Govern espanyol ens guanya deu a zero, en incompliment de la lleialtat institucional. Deu a zero. Aquest és el context en el qual estem i ens movem, no? I li'n posaria un exemple; n'hi podria posar molts, no? Però la qüestió de la lleialtat no és només una consideració d'ordre polític o de principi polític, sinó que, fins i tot, és un principi jurídic, jurídic i econòmic, que està recollit en les lleis; entre d'altres, a l'Estatut d'autonomia, que vam tenir la cura de posar-li-ho, no? I que diu, per exemple, literalment, a l'article 209: «D'acord amb el principi de lleialtat institucional, s'ha de valorar l'impacte financer, positiu o negatiu, que les disposicions generals aprovades per l'Estat tinguin sobre la Generalitat.» Es compleix això? Mai, en cap cas. I vostès ho saben absolutament, no? I, a l'hora de denunciar-ho, el que ens sorprèn és que mirin cap a una altra banda.

Aleshores, la pregunta és la següent –retòrica, ja s'entén, no?–: qui compleix en el principi de la lleialtat institucional, que fins i tot està recollit en les lleis? Doncs, n'hi ha uns que no compleixen, de manera flagrant i de manera constant.

Ja no només això, eh?, sinó que, a més a més, sentències del mateix Tribunal Constitucional, que, reiterades, una darrere l'altra, són incomplertes. I la sorpresa nostra, amb relació a vostès, és que això tampoc ho denuncien mai. I aquesta és una realitat també contrastable: fins a tretze sentències del Tribunal Constitucional que el Govern espanyol directament no compleix.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Passem, ara, a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures previstes amb relació a la constitució del Consorci Sanitari de Lleida abans de la convocatòria d'eleccions (tram. 317-00331/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula la senyora Isabel Vallet, del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sànchez

Bon dia. El passat mes d'abril li preguntàvem, president, si pensava retirar definitivament el Consorci Sanitari de Lleida, i vostè ens responia tres coses. La primera era que, malgrat que hi havien mocions aprovades en aquest Parlament en contra, la LOSC li permetia tirar endavant el projecte; una segona era que a Lleida no s'havia privatitzat res, i la tercera era que el tràmit d'audiència i informació pública, que vostè, el seu Govern, sap que és un tràmit obligatori, que és preceptiu per a tirar endavant el consorci, només es feia per a conèixer l'opinió del territori.

Doncs, bé, ja tenim informes sobre aquelles al·legacions que es van presentar en el tràmit d'audiència, i nosaltres voldríem saber què pensen fer, què pensa fer aquest Govern, si pensa tirar endavant el consorci sanitari abans de convocar les eleccions, i, en definitiva, en aquestes setmanes que falten per dissoldre el Parlament, si pensen materialitzar el desmantellament de l'ICS, i, per tant, tirar endavant el Consorci Sanitari de Lleida.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, precisament quan es reben les al·legacions, i n'hi ha hagut bastantes, del que es tracta, aleshores, és d'estudiar-les i analitzar-les, i de fer una valoració sobre aquestes al·legacions. És concretament el que s'està fent en aquest moment per part del Govern, i concretament per part del Departament de Salut. Una vegada hagi fet aquesta valoració, i d'acord també amb resolucions que s'han aprovat en el Parlament de Catalunya, doncs, s'actuarà per part del Govern de la Generalitat amb el millor criteri. Ja n'hi dono un de central: no hi haurà en cap cas ni privatitzacions ni desmantellaments de l'Institut Català de la Salut.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la senyora Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Entenem que aquest tràmit que diu de valorar les al·legacions ja s'ha fet. Està en aquest informe, l'informe que vostès, el seu Govern, ens feia arribar aquesta setmana. Un informe que..., d'altra banda –ja li ho dic, ja li ho puc avançar–, que desestima totes les al·legacions

contra el consorci, només estima aquelles que estaven a favor i modificaven petites coses.

I vostè afirma rotundament que no hi haurà desmantellament de l'ICS. Doncs això implica, almenys, fer tres coses. La primera és modificar tres articles sobre el consorci que permeten activitat privada fins al 49 per cent, gestió privada indirecta i sotmetre el consorci al dret privat. Com a mínim, això s'hauria de canviar del consorci.

Una segona: el tancament de llits d'aquest estiu, que afecta majoritàriament l'ICS, per sobre dels altres centres de salut, un 33 per cent.

I la tercera: aquest grup de treball que estudiarà la possibilitat de fer activitat privada als centres també de l'ICS.

Per tant, jo els diria que..., dues recomanacions: primera, sàpiguen explicar de manera clara si ho pensen fer o no ho pensen fer abans que acabi la legislatura, perquè això és important. És important saber, també, quin país estan plantejant, quan volen una sanitat sotmesa als interessos privats. Els diria que surtin de la seua zona de confort i que deixin de veure negoci en qualsevol servei públic

I els diria encara una tercera cosa, que és que vostès fan trampa quan ens estan dient «primer la independència i després la lluita de classes». Perquè, mentre arribem a la independència, vostès estan guanyant la lluita de classes.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Vallet, vam tenir un ple sobre polítiques de salut molt extens, no fa gaires dies, en aquest mateix Parlament. Se'n va parlar pràcticament un dia sencer. Es van aprovar un munt de resolucions.

Se'ls va fer una pregunta que encara no ha tingut resposta, malgrat algunes acusacions que vostès fan, que no tenen cap fonament: ens poden dir un sol servei sanitari que s'hagi privatitzat en els darrers quatre anys i mig, de l'ICS, de l'Institut Català de la Salut? Ens poden dir una sola cosa?

Senyora Vallet, si no en poden dir cap, jo els demano, aleshores, que deixin de fer demagògia. Perquè, si resulta que aquest Govern fa quatre anys i mig que governa, i no ha privatitzat res de l'Institut Català de la Salut, deu ser perquè no ho deu voler fer; perquè, si no, hauríem fet les coses d'una altra manera.

I ja està, senyora Vallet. És que no es pot dir gaire cosa més. És tan evident..., que ara em queda un minut i no sé què dir-li més, perquè... (*Rialles i alguns aplaudiments.*) Perquè és que..., és que és tan evident, això que li acabo de dir, que només s'ha de reconèixer la veritat.

Potser a vostè li hauria agradat que ho haguéssim fet, perquè d'aquesta manera encara ho podria criticar més. Però resulta que no ho hem fet, i aleshores jo li dema-

no una cosa: critiqui allò que hem fet malament; però allò que no hem fet, no cal que ho critiquin, perquè no ho hem fet; i, concretament, no hem privatitzat res de l'Institut Català de la Salut, ni tenim intenció de fer-ho.

Altra cosa diferent és que l'Institut Català de la Salut suposo que té dret, pensant en la gent i en els professionals, a evolucionar i a fer les coses millor, no? O ha de ser alguna cosa que no tingui mai ni una sola reforma per res, perquè, d'aquesta manera, no pugui aspirar, com a servei públic, a millorar l'atenció sanitària a la gent d'aquest país? Suposo que això vostès no ho admeten, no? Per tant, l'obligació és fer els sistemes públics i els serveis públics cada cop més eficients.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció del Govern dels darrers cinc anys (tram. 317-00330/10)

I la formula l'illustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, aprofitant que s'esgota la legislatura, i probablement els seus mandats com a president, m'agradaria preguntar-li quin balanç fa vostè al capdavant del Govern, com a president de la Generalitat, en aquests darrers cinc anys.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, com que la pregunta és tan genèrica, i suposo que després ja la concretarà una mica, jo li dic que el balanç és raonablement positiu, atenent les condicions i circumstàncies que ha viscut no només Catalunya, sinó una bona part dels països europeus, i, concretament, el conjunt de l'Estat espanyol.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'illustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Bé. En primer lloc, m'alegro que vostè condicione la situació de Catalunya al que ha passat a la resta del món, i a Espanya i a Europa; perquè, com que sempre..., vostè sempre diu que l'única solució és la independència, que no té res a veure la crisi espanyola i europea, me n'alegro que vostè admeti que el que ha passat a Catalunya en té bona part de responsabilitat vostè, i el que ha tingut també lloc a Espanya i a Europa.

Però, miri, senyor Mas, el balanç del seu Govern, més que amb opinió, perquè jo no sóc objectiu, sóc subjectiu –tinc la meua opinió del seu Govern i ja la sap, que no és bona–, li parlaré de dades.

Vostè tanca aquest mandat i tanca els seus cinc anys de govern amb un increment de l'atur, que és la segona preocupació..., la primera preocupació dels catalans i la primera del conjunt d'espanyols. Vostè va agafar el Govern amb un 17,7 per cent d'aturats a Catalunya i tanca el seu balanç amb un 20,3 per cent.

Vostè, senyor Mas, ha arribat a la cota més alta de llistes d'espera a la sanitat pública a Catalunya, arribant als vuit mesos per espera quirúrgica, per una operació quirúrgica.

Vostè, senyor Mas, ha multiplicat el deute públic: ha passat de 33.000 milions d'euros de deute públic, que pagarem nosaltres i els nostres fills, del deute que ha generat la Generalitat, a 64.000 milions de deute públic; el tripartit el deixa en 33.000, que és una barbaritat, i vostè arriba a 64.000, i per això no podem pagar ni les nòmines i les ha de pagar el Fons de liquiditat autonòmica.

Vostè tanca, senyor Mas, també, balanç amb un increment negatiu de tancament d'empreses a Catalunya, en aquests cinc anys, i amb un increment de dèficit democràtic i de neteja de les institucions. Vostè va posar en marxa cimeres, fotos i reunions, però la realitat és que vostè tanca la legislatura salvat per la campana, per Esquerra Republicana, dels seus comptes de la seva família a Liechtenstein, o dels comptes del senyor Pujol, o dels delictes dels seus companys de partit.

Senyor Mas, el balanç és netament negatiu. Vostè ho vol vendre com a èxit, però la realitat és que tanca cinc anys d'un mandat nefast, amb el deute públic més alt de la història, amb les llistes d'espera més altes dels últims trenta anys, amb l'atur més alt, també, a què hem arribat els últims anys.

Senyor Mas, jo m'alegro que vostè convoqui eleccions, m'alegro que puguem anar a votar, perquè a vostè li desitjo el millor a nivell personal, però desitjo que políticament vostè marxi i deixi lloc a un govern democràtic, un govern per a tots els catalans i un govern dintre d'Espanya i de la Unió Europea.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, no l'hauria de sorprendre que jo condicioni la situació econòmica de Catalunya a l'entorn, perquè defensar la llibertat de Catalunya no vol dir que s'hagi de ser necessàriament «tonto» o estúpid. Es pot defensar la llibertat de Catalunya i, a més a més, doncs, entendre com funciona el món. I evidentment nosaltres depenem de tots els altres, i els altres en part, en petita part, depenen també de nosaltres. Tot són interdependències, en aquest sentit.

De tota manera, dit això, desitjo de tot cor que vostè no tingui responsabilitats massa importants de govern

a Espanya, ja que avui és la seva última sessió aquí, perquè amb el grau d'ignorància que vostè demostra..., és molt preocupant que una persona jove, una persona jove com vostè aspiri a tenir responsabilitats de govern sent tan ignorant com vostè ha demostrat avui. (*Remor de veus.*)

Primer motiu de la ignorància: l'atur. Resulta que, a Catalunya, respecte a fa quatre anys i mig, ha baixat. Miri's bé les dades. I, concretament, miri's les últimes registrades, que són les de l'atur registrat: hi ha menys atur ara, el mes de juny del 2015, que el mes de juny del 2010, senyor Rivera.

Llistes d'espera: són les mateixes que fa quatre anys i mig però amb una particularitat, que vostè evidentment no coneix perquè no l'interessa, que és que el temps de les llistes d'espera, el temps mitjà, també ha baixat respecte a fa quatre anys i mig.

Empreses: resulta que se n'estan creant moltes més que no pas les que estan tancant.

Transparència: resulta que, segons Transparència Internacional, la Generalitat de Catalunya, en aquest cas amb aquest Govern i presidida per mi, té cent punts sobre cent, cent sobre cent. No es pot tenir millor; es pot tenir pitjor, però millor no.

És a dir, de tots els exemples que vostè ha posat, no n'hi ha ni un que sigui cert. Ni un. Un sí, perdó, que és el deute. Té tota la raó: el deute de la Generalitat en aquest moment –aquí no demostra tanta ignorància– és bastant més gran que no pas el que era fa quatre anys i mig. Però, en canvi, demostra una altra vegada ignorància en una cosa molt elemental, que és que, si hi ha dèficit públic, senyor Rivera, el deute augmenta. És, no de primer, no, de primer de bàsica. I això, si vostè vol governar, també ho hauria de saber i demostrar una mica menys d'ignorància.

(*Inés Arrimadas García demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

Sí, señora presidenta; por una cuestión de orden.

La presidenta

Quina qüestió?

Inés Arrimadas García

Pues, me gustaría pedirle que, como presidenta de este Parlamento, no permitiera los insultos personales (*fora remor de veus*) proferidos por parte del Gobierno de la Generalitat a un diputado de la cámara. (*Alguns aplaudiments.*) Que se retracte de sus palabras.

La presidenta

No, no crec que sigui... No, no li dono la paraula, però li contesto. No són *insultos* personals. (*Remor de*

veus.) I m'agradaria –m'agradaria– que recordessin, tota la legislatura, que molts diputats i diputades d'aquest Parlament sí que s'han passat enormement en les seves paraules amb altres diputats. Per tant, una cosa és parlar d'ignorància i una altra cosa és considerar que això és un insult.

Per tant, continuem l'ordre del dia.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció del Govern en els dos darrers mandats pel que fa a la corrupció, la desigualtat, el procés nacional i les polítiques de futur (tram. 317-00333/10)

Té la paraula... (*Aplaudiments.*) Moltes gràcies pels seus aplaudiments, encara que els recordo que haurien de no aplaudir.

La següent pregunta és sobre la situació política. La formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President Mas, candidat a la presidència, jo tinc una pregunta atípica en aquesta Catalunya contemporània: a les portes de les eleccions, després de dos mandats, quin és el balanç que fa i si creu que a Catalunya estem millor o pitjor que ara fa quatre anys i mig.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, sembla que no-candidat a la presidència, suposo que ha estat atent a la resposta anterior i... (*Remor de veus.*) En alguns sentits Catalunya està millor –hi he fet alguna referència– i en alguns altres està pitjor. És exactament així. Per tant, depèn del que em pregunti li contestaré si està millor o si està pitjor.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. El nostre cap de llista serà el candidat a la presidència, president. Miri, corrupció; corrupció no assumida, president. Ahir no van entonar el *mea culpa*; ahir teníem el president d'una seu embargada que va votar en contra de la reprovació del president que evadia impostos.

Balanç en desigualtat? Més desigualtat que mai –els pobres són més pobres i els rics són més rics–, i més pobresa severa que mai.

Balanç en procés nacional: cada cop més petit; els que estem pel dret a decidir i trencar l'*statu quo* ara resulta que som l'adversari.

I el futur amb el seu lideratge el sabem: més desigualtat i més polarització nacional.

Davant d'això, ha aconseguit una llista amb incerteses. El full de ruta nacional en el millor dels casos és l'empat infinit; en el pitjor dels casos, en mans dels immobilitistes. Però amb una certesa clara: aquesta llista el farà a vostè president. Bravo. Em trec el barret, president; té molt mèrit, el que ha aconseguit.

I el que sí que li vull dir és que si la seva guia de campanya és l'amnèsia –sí, l'amnèsia–, perquè pretenen que no parlem de corrupció, ni de la reforma laboral que van aprovar amb el PP, ni de l'amnistia fiscal que aprovaren amb el PP, ni del rescat a la banca que aprovaren amb el PP –sí, amb el PP–, ni de la seva política de salut, ni de la seva gestió en aquests quatre anys i mig, el que li dic és que no ens quedarem de braços..., i que nosaltres, davant de la proposta de l'amnèsia, proposem democràcia, que és balanç i proposta: balanç per saber què han fet, on han dut el país, i proposta per reclamar la sobirania davant de l'Estat i davant d'aquells que no ho demana vostè, davant dels mercats.

Fem que la prioritat sigui el rescat social i el rescat ciutadà, i fem que a Catalunya s'obri una nova etapa amb justícia, amb igualtat, amb ecologia, amb llibertat, perquè creiem que a Catalunya sí que se li pot donar el tomb i que el tomb no l'hi donaran vostès, sinó que el tomb el donarà la gent a partir d'un nou període. I això és el que intentarem.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, ara que ha concretat una mica més el tema del balanç, jo li faré dos o tres comentaris sobre el que vostè deia.

El primer. Vostè deia «corrupció»; jo li torno a repetir el mateix. Aquest Govern porta quatre anys i mig governant, i jo ara els demano una altra cosa, independentment del que pugui dir Transparència Internacional: em poden dir, en aquests quatre anys i mig, quin fet nou se li pot atribuir de corrupció a aquest Govern? Digui-m'ho. Un fet que sigui provat, eh?, perquè fer discursos fàcils és molt fàcil; fer discursos fàcils i crítiques fàcils, senyor Herrera, és molt fàcil, però algun fet provat? Ni un, en quatre anys i mig? Ni un. Bé, doncs, escolti'm, ja ens ho aclariran, però no a base de crítica fàcil, sinó a base d'alguna cosa que es pugui provar, que es pugui demostrar.

Segona cosa. Vostè deia: «balanç nacional». Estem més primos? Vostè realment creu que en el moment en què tornarem a posar les urnes per tercera vegada en tres anys es pot dir que estem més primos? I si estem més primos, senyor Herrera, no deu ser perquè vostès han decidit, lliurement i legítimament, prendre una sèrie de decisions pròpies que els han allunyat d'on hi ha en aquest moment la majoria? I que hi ha la majoria ho demostra

aquesta gran preocupació seva, de la llista, que jo els desitjo que vostès facin la millor, però com que vostè l'ha esmentada moltes vegades..., miri si això fa majories sòlides –que veurem si després són també electorals o no– que s'hi aplega gent molt diversa, molt transversal, molt plural. Deu ser per alguna cosa. No ho estem fent més prim; ho estem fent més ample, senyor Herrera.

El que passa, que vostès, encara que l'autopista es vagi eixamplant i hi hagi més carrils, han decidit passar per un altre carril. I és molt legítim, hi tenen tot el dret del món, però no posin sempre la culpa als altres: vostès també tenen la seva responsabilitat decidint. Ja han pres una decisió? Jo la respecto plenament, però potser aquesta decisió és a vostès que els allunya en aquest moment d'això.

I jo desitjo de tot cor que en algun moment es recuperi aquest esperit que vostè deia, perquè em consta que vostès en el seu moment van treballar a fons per poder lluitar a favor del dret a decidir del poble de Catalunya. (*Veus de fons.*) També, i ara també.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre els motius de l'avançament
de les eleccions (tram. 317-00336/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, és la darrera sessió, ja que vostè ha decidit anticipar eleccions. Jo l'he escoltat ara fent una valoració molt positiva de la seva gestió d'aquesta darrera legislatura.

Amb aquesta valoració tan positiva, per què avança les eleccions una altra vegada, per segona vegada, senyor president?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, li agrairia que respectessin les meves paraules: jo no he dit «molt positiva»; he dit «moderadament favorable», que no és el mateix. Són paraules tan recents que no me les haurien de tergiversar.

I segona, i atenent a la seva pregunta, per què avancem les eleccions? Primer, perquè en el seu moment es va dir que es faria d'aquesta manera, està escrit des de fa molt temps, i segon, per una raó molt senzilla: perquè amb el seu Govern..., vaja, amb el seu Govern no: amb el Govern del Partit Popular a Espanya no hem pogut

arribar a un acord per fer una consulta com s'hauria d'haver fet i com es fa a molts altres països de la mateixa Unió Europea. Desgraciadament, no hem pogut perquè el Govern del PP no ha volgut: no ens ha deixat ni una sola oportunitat per pactar res en forma de consulta. I això ens porta que s'hagi de dilucidar definitivament si en aquest país, que es diu Catalunya, hi ha una majoria a favor d'un estat independent o no. I això es veurà el dia 27 de setembre.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Amb aquesta valoració moderadament positiva es veu que vostè torna a convocar eleccions perquè ja no té ni federació, perquè ja no té ni grup propi i perquè ha passat de ser Convergència i Unió a ser CiE, Convergència i Esquerra..., que avui, en aquest Parlament, que vostè convoca eleccions per sumar-se, sumen seixanta-un: quaranta més vint-i-un. És a dir, no té ni majoria, avui, en aquesta darrera sessió en el Parlament.

La seva gestió ha estat un fracàs, ha estat pessima, senyor president; per això vostè és el representant de la inestabilitat i de la mala gestió. Vostè..., és veritat que amb el seu Govern hi ha més ocupació, però no gràcies a vostè, sinó gràcies a les reformes del Govern d'Espanya, amb el seu suport, i gràcies al dinamisme de la societat catalana.

Però vostè ha apujat més impostos, ha recuperat l'impost de successions, a més ha incorporat més taxes; l'únic que ha abaixat és l'impost del joc. Amb vostè hi ha més deute. Amb vostè s'han paralitzat les infraestructures de Catalunya; és més, quan s'entra a la web de la Generalitat de Catalunya es parla de les infraestructures del Govern de l'Estat, perquè no sabem res de la línia 9 endarrerida, de la línia 8, perquè vostès han estat incapaces de fer res.

Vostès no han pogut fer política social, perquè vostè té un fracàs absolut i rotund en la seva gestió. Estem pitjor en les beques menjador de com estàvem abans, hi han més pobres, i, a més, vostès no tenen prestacions ni per a escoles bressol dels zero a tres anys, i a més han paralitzat moltes de les lleis que volien...

Però el pitjor de tot, senyor president, és que vostè ha dit que si el voten a vostè voten a favor de Catalunya i si no el voten a vostè voten en contra de Catalunya. Aquí hi han molts més grups que ens presentarem a les eleccions. Nosaltres som la Catalunya plural. Això que vostè ha dit és absolutament antidemocràtic, perquè nosaltres també som Catalunya.

I escolti'm, senyor president, no ens mereixem un president excloent i antidemocràtic com vostè. Vostè no és el poble de Catalunya, i ara que acaba aquesta legislatura, vostè no ha estat el president de tots els catalans; almenys, no el nostre, no el del mig milió de catalans que voten el Partit Popular. Vostè és només el president dels

independentistes, el pitjor president de la història de Catalunya.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Jo em pensava que després d'haver-la nominada a dit un cop més candidata del Partit Popular a Catalunya ja no li calia fer aquest tipus de discursos, però veig que sí. *(Remor de veus.)* Bé. Si podem recuperar aquell estil en què jo contesto les seves preguntes i vostè escolta mentre jo contesto...

La presidenta

Sí, senyor president. No li compta el temps perquè espero que el deixin parlar. *(Remor de veus.)* Si algú no vol sentir-lo té la porta. D'acord? *(Remor de veus. Pausa.)* Quan vulgui, senyor president. *(Persisteix la remor de veus.)* Jo demano que escoltin, doncs, escoltin. *(Pausa.)* Senyor president...

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vostè deia que ens hem quedat Convergència i Esquerra. Fals –fals. Convergència, Esquerra, gent que ve del món socialista, gent que ve del món d'Iniciativa, gent que ve del món d'Unió Democràtica, Demòcrates per Catalunya... Miri si n'hi han de més que s'hi van aplegant. Em sembla que els que s'han quedat més sols que la una són vostès –més sols que la una. Això sí, PP, PP en estat pur, que és el que vostè ha demostrat una vegada més. És a dir, segons les seves afirmacions, posar les urnes és ser antidemocràtic: «Vostè és el president més antidemocràtic», etcètera, no? Per posar les urnes.

I les meves declaracions, senyora Sánchez-Camacho, és que vostè no escolta ni les que li faig aquí, que no són declaracions, sinó que són respostes. Abans m'ho ha demostrat. No escolten ni això. Imagini's vostè si escoltarà altres coses, quan no està davant meu.

Jo mai he dit que si es vota aquesta llista això és Catalunya i l'altra no és Catalunya. Això no ho he dit mai, això. Senyora Sánchez-Camacho, el que he dit –i això és una obvietat, i tinc tot el dret del món a defensar-ho així– és que si es vota aquesta llista la nostra opció per Catalunya és la que tirarà endavant, que és evident que no és la seva. Però que és que no és legítim això en democràcia? Doncs, això és el que he dit, senyora Sánchez-Camacho, i seguiré defensant això. I la nostra opció, si tira endavant i té la majoria de la gent..., la pregunta que aleshores se'ls ha de fer a vostès és: algun dia l'escoltaran?, algun dia seuran a la taula com la gent civilitzada i normal i d'esperit democràtic o seguiran fent el *hooligan* com han fet fins ara?

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions, la seva candidatura i el prestigi de la institució de la presidència de la Generalitat (tram. 317-00332/10)

I la formula l'il·lustre senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

(Remor de veus.)

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Esperi..., esperi un moment, senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

A les seves ordres.

La presidenta

Molt bé. Així m'agrada. *(Rialles i aplaudiments.)* Així m'agrada de disciplinat. *(Remor de veus.)* Comenci.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable senyor president, jo vull que les eleccions siguin com més aviat millor, perquè cal sortir d'aquest embolic com més aviat millor, i, per tant, no faré res per intentar ajornar les eleccions.

A la darrera sessió de control jo li preguntava: «Qui ho porta tot això?» I ara ja sabem la resposta: tot això ho porta vostè, però necessitava trobar alguns que donessin la cara per vostè. Així s'explica que vostè vol seguir sent president, però que no vol encapçalar la llista que si guanya el fa president.

Creu que aquesta és una bona manera de prestigiar la presidència de la Generalitat?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, crec que vostè té un mal enfocament, si m'ho permet, del tema. I intentaré aclarir-ho des del meu punt de vista.

I el mal enfocament ve des del punt de vista següent: potser vostè podria tenir raó –ja li ho admeto– si aquestes fossin unes eleccions normals com sempre. Però això no són eleccions normals com sempre, encara que es convocaran d'acord amb el marc legal vigent, sinó que és un plebiscit. Hi ha una llista o unes llistes que apos-

taran pel sí, i una d'elles que agrupa totes les forces possibles perquè el sí guanyi. Legítim, suposo, no? Per tant, són unes eleccions que no són bàsicament per triar un president; és perquè guanyi el sí a les urnes si som capaços de convèncer la majoria de la gent que aquest és el bon camí.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. President, digui el que digui, vostè ha pres una opció que rebaixa el paper de la presidència de la Generalitat. Mai no haurien fet una cosa així els presidents Tarradellas, Pujol, Maragall o Montilla. No hi ha exemples enlloc d'una cosa així. Això no és fer les coses bé ni és honest. Qui vol ser president dona la cara i es posa al capdavant de la seva candidatura. (*Algú diu: «Molt bé!»*) Vostè vol evitar retre comptes de la seva gestió. Qui ha d'explicar l'enorme deute de la Generalitat, que ha passat de 35 milions d'euros a 68 milions d'euros, que seran a final d'aquest any, si no vostè? Qui ha de dir com és que augmentant el deute de forma tan desmesurada la inversió ha caigut en picat i s'han produït retallades socials si no vostè?

Les polítiques socials han retrocedit. Hi han hagut fortes retallades en sanitat, educació i ajuts a la dependència. I el responsable n'és vostè. Vostè ha estat el primer president de la Generalitat recuperada incapaç de millorar el finançament de Catalunya. Cap nova competència, cap nou projecte, cap nova inversió, ni pacte fiscal ni consulta amb efectes reals. El responsable d'aquest fiasco polític espectacular és vostè.

I per seguir sent president ha inventat una fórmula perquè siguin altres els que donen la cara per vostè. Potser pensa que així vostè guanyarà les eleccions. Però la institució que vostè representa –i la presidència de la Generalitat és una institució en si mateixa, és una institució de tots– en sortirà perjudicada, i la qualitat de la nostra democràcia i del nostre debat polític també. Com en sortirem tots perjudicats si s'entesta a seguir un full de ruta que acabarà situant les institucions catalanes fora de la legalitat democràtica.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, li vull recordar que ni el president Tarradellas, ni el president Pujol, ni el president Maragall, ni el president Montilla es van trobar mai amb una situació com la que estem vivint. (*Veus de fons.*) I, per tant, vostè no sap què haurien fet en aquestes circumstàncies. No en té ni idea, del que haurien fet –potser del president Montilla sí, i dels altres em temo que no. I les circumstàn-

cies són tan diferents –són tan diferents– que vostè no ho pot jutjar amb paràmetres tradicionals, cosa que em demostra que vostès segueixen tenint un mal enfocament de la situació. Perquè resulta que la situació política del país ha canviat radicalment, i que no es poden fer les coses de sempre dels últims quaranta anys per abordar una situació que és completament nova.

Li dic una cosa: si vostè estigués assegut aquí, en lloc d'estar assegut allà, segurament no faria ni com el president Tarradellas, ni com el president Pujol, ni com el president Maragall, ni com el president Montilla. Hauria hagut de fer-ho d'una altra manera. No sé quin, però ho hauria hagut de fer d'una altra manera.

La segona cosa que li vull fer notar. Vostè diu que jo no dono la cara. No és veritat. Miri, l'estic donant aquí, la seguiré donant les properes setmanes, la seguiré donant en tot moment, i no m'amago en absolut.

I escolti'm, permeti'm que li digui una cosa: si tot això és una maniobra tan ben orquestrada per part meua, tan astuta, tan sibillina per poder només ser president de la Generalitat, si tot això és com vostè diu, respon a aquesta lògica, és que tota la resta són tan babaus per caure en aquesta trampa? Tots són tan babaus? (*Remor de veus.*) Això és el judici que a vostè li mereix..., el judici, el bon criteri de tanta gent tan diferent? No els permet a tota aquesta gent que potser pensin que és el millor servei que poden fer a Catalunya en aquest moment, senyor Iceta?

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'economia, el deute, les pensions i el futur de Catalunya i la manera com s'ha de comunicar als ciutadans (tram. 317-00335/10)

I la fórmula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus.*) Un moment... –un moment. (*Pausa.*) Ja pot.

Oriol Junqueras i Vies

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, durant moltes setmanes l'atenció internacional s'ha centrat en la crisi del deute grec, i durant molts anys s'ha posat com a exemple de dificultats gairebé insalvables el deute argentí.

Poso un exemple: Argentina, amb una mica menys de població que l'Estat espanyol, té un deute d'uns 275.000 milions de dòlars, mentre que l'Estat espanyol deu 1 milió de milions d'euros. En altres paraules, el deute espanyol quadruplica el deute argentí en termes globals, i quasi el quadruplica en termes *per capita*.

És cert que de moment el tipus d'interès oficial està en el 0,05 per cent, però també és cert que la Reserva Federal dels Estats Units ha insistit, insisteix que

s'ha iniciat el camí global cap a l'increment dels tipus. Quan el tipus sigui de l'1 per cent, el cost del servei del deute s'haurà multiplicat per vint. Si l'economia catalana continua atrapada en un estat espanyol amb uns governs irresponsables que malgasten quantitats ingents de recursos –en despesa militar, en trens d'alta velocitat sense passatgers, autopistes sense cotxes, aeroports sense avions, bancs inviables–, hi insisteixo, si l'economia catalana continua atrapada en un estat espanyol amb governs irresponsables, haurà d'afrontar, a través dels nostres impostos, 220.000 milions d'euros d'aquest deute públic espanyol, gairebé 30.000 euros *per capita*, gairebé uns 120.000 euros per família mitjana de quatre membres.

Des del nostre punt de vista, l'única actitud responsable, doncs, és posar el futur de l'economia catalana en mans dels ciutadans de Catalunya per dialogar directament amb la comunitat internacional com a estat independent per fer front a totes les responsabilitats, però amb totes les eines. Segur que és bo que els ciutadans en siguin conscients, igual que és bo que els ciutadans siguin conscients que el governador del Banc d'Espanya reconeix públicament la impossibilitat que l'Estat espanyol i els governs espanyols facin front al pagament de les pensions.

Quina és la seva opinió al respecte? I quina és la seva opinió sobre com s'ha de comunicar als ciutadans de Catalunya aquesta realitat?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, crec que la manera de comunicar-ho és explicant la veritat. Vostè ha fet ara una descripció de la realitat; agradarà més, agradarà menys, aquesta realitat, però és exactament aquesta.

I a partir d'aquí res millor que explicar aquesta realitat als ciutadans de Catalunya, perquè rebran moltes intoxicacions i moltes desinformacions. En rebran moltes, i totes elles absolutament interessades, per intentar què? Un objectiu central, que és que tinguin por, que és la manera de tenir-los tenallats i engabiats –que tinguin por. Aquesta és l'estratègia.

Quan es fa l'amenaça –vostè hi ha fet una referència– del tema de les pensions, va en aquesta línia: simplement que la gent tingui por. I, en canvi, crec que nosaltres tenim tot el dret del món a explicar la realitat. I la realitat, per exemple, en matèria de pensions, quina és? Que les pensions estan més assegurades i poden ser millors en una economia i en un país que té més proporció de gent treballant i que té millors salaris. I aquest és el cas de Catalunya i no és el cas del conjunt de l'Estat espanyol. Aquesta és la realitat, encara que a alguns els interessi més l'estratègia de la confusió, de la por, etcètera.

L'altre exemple és el que vostè posava clarament, no? El tema de l'endeutament. Aquest bilió d'euros –amb

be de Barcelona– que té acumulat l'Estat espanyol. Jo vull recordar que, d'aquest bilió d'euros, les institucions catalanes, sumant la Generalitat de Catalunya i totes les corporacions locals, no deuen passar de 65 o 70.000 milions d'euros.

És a dir, una Catalunya que es constituís en un estat tindria aquest endeutament públic, si no és que l'Estat espanyol no estigués disposat a dialogar i a fer les coses civilitzadament i democràticament, i seient en una taula per pactar. I, aleshores, evidentment, una part d'aquest deute espanyol que vostè assenyalava, doncs, cauria a les espatlles, com és lògic en aquest cas, d'acord, dels ciutadans de Catalunya. Però, si no és així, el deute de les institucions catalanes no són els 220.000 milions d'euros, no és el 20 o 22 per cent de l'endeutament espanyol, són entre 60 i 70.000 milions d'euros. És a dir, una Catalunya que en aquest sentit tindria un dels endeutaments més baixos de tota la Unió Europea i de tot el món.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de la legislatura i el treball parlamentari dut a terme (tram. 317-00334/10)

I té la paraula l'illustre senyor Jordi Turull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, la pregunta és molt clara i la faig ara al principi, en aquesta darrera sessió de control de la legislatura, i és: quin balanç en fa d'aquesta legislatura? Però, sobretot, pensant en allò que hem fet de cara a poder viure millor en el futur, a presentar un futur millor, no?

Pel que fa a l'àmbit parlamentari, nosaltres creiem que s'haurà fet molta i molt bona feina, perquè els resultats hi són. Haurem aprovat gairebé cinquanta lleis, moltes d'elles emblemàtiques, moltes d'elles llargament esperades, no? Això va des de la Llei de formació professional fins a la Llei contra l'homofòbia, des de la Llei d'igualtat de gènere fins a la Llei de simplificació administrativa, des de la Llei de cooperatives fins a la Llei d'exterior, des del Codi de consum fins a la Llei d'emergència habitacional i pobresa energètica, des de la Llei del SOC fins a la d'horaris comercials, des de la Llei de l'Aran fins a la Llei del Moianès, des de la Llei d'accessibilitat fins a la Llei del voluntariat, des de la Llei de consultes fins a la Llei de la transparència, des de la Llei d'impostos i habitatges buits fins a la Llei de la propietat temporal, etcètera, en tots els àmbits, no? Quatre plens monogràfics per assentar les bases de cara al futur –de joventut, del món agrari, de pobresa, de salut–, més de 220 mocions aprovades, més de 1.200 propostes de resolució, etcètera, no? S'ha fet molta feina.

Darrere de totes aquestes xifres, darrere de totes aquestes dades, doncs, hi ha molta feina, hi han moltes hores,

hi ha molt debat, hi ha molta negociació. I em permetrà, president, que avui faci una excepció i vulgui aprofitar aquesta sessió per posar en relleu la gran feina que han fet tots i cadascun dels diputats de Convergència i d'Unió Democràtica, tots, sense excepció, perquè els resultats hi són i la feina hi és, i per a mi ha estat un autèntic i és un autèntic honor.

Gratitud, també, als diputats d'Esquerra Republicana, perquè gràcies a fer possible..., i a l'acord d'estabilitat parlamentària, tot això que he anat anomenant i molt més, doncs, s'ha pogut tirar endavant, i la nostra gratitud per la feina conjunta.

I crec que també ens hauríem de felicitar..., avui una altra vegada hi ha hagut el to catastrofista, negatiu, trufat de ressentiment en alguns casos, però crec que la feina que s'ha fet ha estat molt positiva, malgrat el soroll i malgrat l'enfrontament. Hem fet aquí, a nivell parlamentari, coses molt importants.

I, evidentment, també la gratitud al Govern i al president, perquè en un context de mil i una adversitats, doncs, hem anat absolutament tots a l'una i hem pogut fer molta feina, no només de balanç mirant endarrere, sinó del que deixarem fet, que garantirà un futur millor.

I és per això, president, que li fem la pregunta en aquest sentit: quin balanç en fa, de la legislatura, sobretot pensant en endavant?

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, tenint en compte que és l'última intervenció en una sessió de control abans de dissoldre el Parlament de Catalunya, cosa que passarà a principis d'agost, i, per tant, enfocarem una campanya electoral, deixi'm dir-li que, efectivament, crec que en aquests darrers dos anys i mig, gairebé hauran sigut tres, i en els primers dos, en què aquest Govern va tenir responsabilitats, i la persona que us parla, crec que se n'ha fet molta, de feina; també en aquest Parlament.

Jo vull agrair al conjunt dels diputats del Parlament de Catalunya, i diputades, tot el que s'ha fet en aquests darrers temps. Sé que s'ha fet en condicions també difícils al Parlament, no devia ser fàcil; tampoc ho ha sigut en el Govern. Vostè subratllava la col·laboració entre Convergència, Unió, Esquerra Republicana, i jo, doncs, també m'hi vull referir, en aquests termes que vostè deia, d'agraïment, sobretot perquè han sigut els grups i les formacions polítiques que han ajudat a impulsar i a resistir, en aquests moments tan complicats. Però també vull fer extensiu aquest agraïment a altres formacions polítiques i diputades i diputats que segur que en la seva feina de cada dia, doncs, han treballat el més seriosament que han sabut i el més positivament per intentar tirar endavant coses importants.

S'han aprovat lleis –vostè ho deia– de màxima significació; és així. Vull fer notar, perquè s'ha fet refe-

rència a aquests temes per part de diferents portaveus, que s'ha aprovat al Parlament de Catalunya una llei de transparència i d'accés a la informació que és mòdica a nivell no només espanyol, sinó també a nivell europeu, molt exigent –qualsevol govern que hi hagi a Catalunya haurà de respondre amb molta energia, per les exigències d'aquesta Llei de la transparència. Era un tema necessari, era un tema urgent.

Però al balanç també s'hi afegeixen altres coses. Finalment podem parlar d'un clima econòmic millor. Finalment podem parlar que s'estan creant empreses noves al país, més que no pas se'n tanquen. Finalment podem parlar que es creen llocs de treball, portem vint-i-quatre mesos a Catalunya amb reducció sistemàtica de l'atur –vint-i-quatre mesos; són dos anys. No es poden fer –quan això passa ja– balanços exactament igual de catastrofistes que els que es feien tres o quatre anys enrere.

I a més a més, molt important, hem pogut aguantar els serveis públics fonamentals d'aquest país amb molts menys diners, hem pogut aguantar això, que vol dir la salut, els hospitals, els centres d'atenció primària, els centres de salut mental; hem pogut aguantar les escoles, i n'hem fet de noves; hem pogut aguantar les llars d'infants, fent-hi jugar les diputacions; hem pogut lluitar contra la pobresa; hem pogut fer polítiques d'habitatge de primera línia, i cinquanta mil persones més ateses per la Llei de la dependència. Això també és un balanç positiu.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat de diputats.

Situació

de compatibilitat de diputats
(tram. 234-00033/10 a 234-00038/10)

Atès que el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat de diversos diputats i diputades ha estat publicat en el dossier del Ple que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els demano si se'n pot eximir la seva lectura i es pot aprovar aquest dictamen per assentiment. *(Pausa.)*

D'acord.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art.41.2 del Reglament)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. Atès que la nova composició de la Comissió de Salut ja està inclosa en el dossier del Ple, els prego també que se n'eximeixi la lectura.

(Pausa.)

Compliment

del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 30 de juny de 2015 (tram. 237-00001/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya a 30 de juny del 2015. D'acord amb el nou article 29.3, lletra h, del Reglament del Parlament, la Mesa Ampliada ha encomanat la presentació de l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya al diputat interventor il·lustre senyor Joan Morell, qui té la paraula.

Joan Morell i Comas

Moltes gràcies, presidenta. Honorable president, vicepresidenta, conselleres, consellers, diputats, diputades, permeteu-me que per petits problemes de mobilitat i per la brevetat en l'exposició em dirigeixi a vostès des d'aquí, l'escó estant. Només és per informar-los de l'informe sobre el compliment del pressupost de despesa de l'exercici 2015 del Parlament de Catalunya, l'estat d'execució a data 30 de juny del 2015, i ho faré en nom dels tres diputats interventors del Parlament de Catalunya: el diputat Salvadó, el diputat Terrades i jo mateix.

Segons l'informe emès per l'Oïdoria de Comptes del Parlament –agraïment, per tant, al senyor David Pol i al seu equip–, permetin-me que els expliqui que el pressupost inicial del Parlament de Catalunya per al 2015 era de 51.944.576,27 euros. S'han fet unes modificacions pressupostàries que comporten 3.296.465 euros. Per tant, si fem una suma, el pressupost definitiu és de 55.241.041,74 euros. Per qüestions evidents d'aquesta legislatura, en aquest pressupost, a data 30 de juny, les obligacions reconegudes per capítols comporten 25.416.321,52, que això comporta obligacions reconegudes del 46,10 per cent del pressupost que tenim pel 2015; per tant, la diferència és la que queda per executar.

Suposo que vostès ja el coneixen, no cal que expliqui què representen els capítols I, II, III i IV. I, per tant, si els sembla bé, deixaria aquí la meua intervenció, esperant que sigui de conformitat de tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació passem, ara, a la votació, que, llevat que hi hagués alguna objecció, pot ser per assentiment. Es pot aprovar per assentiment? (*Pausa.*) No? Doncs, votarem electrònicament.

(*Pausa llarga.*)

Passem a la votació del compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya a 30 de juny del 2015.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 3 abstencions.

Proposició de llei

de finançament del sistema integrat del transport públic de Catalunya (tram. 202-00060/10)

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Territori i Sostenibilitat sobre la Proposició de llei de finançament del sistema integrat del transport públic de Catalunya.

(*Remor de veus. Pausa llarga.*)

En primer lloc, i d'acord amb el Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, l'honorable senyor Salvador Milà, que va ser designat ponent relator.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyores i senyors diputats, públic que ens acompanya, realment, vull començar destacant la singularitat de la proposició de llei que avui portarem a votació. Certament, és singular que portem a votació una proposició promoguda per un grup de l'oposició que tracta d'un tema de gran transcendència social i política, com és el transport públic, que té una gran complexitat tècnica i econòmica, que és una veritable estructura de país i que arriba al plenari, crec poder-ho dir, amb un ampli consens entre les forces polítiques i acollint importants aportacions dels moviments socials i vinculats al transport. Val la pena explicar per què Iniciativa va presentar aquesta proposició i per què els grups parlamentaris van acceptar de tramitar-la, per què el Govern s'ha implicat molt en aquesta tasca i per què, dic, avui crec que aconseguirem un ampli consens.

Bé, cal recordar que en aquell moment veníem d'una mobilització important de Stop Pujades; desembre-febrer del 2014, es va posar en evidència una mobilització ciutadana que deia «Stop Pujades al transport públic». S'havien incrementat les targetes de la T-10 un 24,85 per cent des del 2011; la 50/30, un 26,87 des del 2011, la 70/30 un 22,93. Hi va haver molt de debat social i debat aquí al Parlament.

Però veníem també d'una situació de dèficit insuportable del transport públic, acumulat des de l'any 2009 fins al 2013, que havia portat, va portar a la necessitat d'establir un conveni, un programa, un pla quadriennal de gestió del finançament entre administracions 2014-2017, on s'abordava un dèficit acumulat de 411 milions d'euros, dels quals 240 amb entitats financeres.

Veníem també d'una situació d'incomprensió i de protesta davant de l'aprovació del model T-Mobilitat, que barrejava aspectes de suport tecnològic al transport amb aspectes de gestió de la recaptació.

I, per què no dir-ho també?, veníem d'una situació, diríem, d'una percepció equivocada del transport públic com un sistema ineficient, generador de dèficit i que, en definitiva, no responia ni a les demandes socials ni era suportable econòmicament.

Aquest era un marc difícil, no?, i teníem un mandat molt clar: el mandat d'una llei de mobilitat que des del 2003 deia que havíem de tenir un marc legal per al finançament del transport públic.

I també venim –i vull invocar-ho– del Congrés del Transport Públic, que l'abril de 2015 les entitats ciutadanes van fer per reclamar precisament molts dels aspectes que aquí es tracten.

Vull començar dient que això ha estat possible perquè totes les forces polítiques hem estat conscients que això era necessari, era un tema que calia abordar, que calia fer-ho amb consens, i sobretot –també vull dir-ho; allò que diuen, *no me duelen prendas*– perquè el Govern va tenir una actitud absolutament receptiva, i sobretot perquè vam coincidir –jo crec que això és l'important en aquesta fase inicial del relator– en el concepte clau d'aquest projecte de llei: la mobilitat com a servei d'interès general, de caràcter universal, per a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, visquin on visquin, treballin on treballin, es moguin com es moguin. Tothom ha de tenir dret a un transport públic eficient, que li permeti moure's d'una forma sostenible ambientalment, i també econòmicament; aquest concepte, doncs, de cohesió social i de reequilibri territorial, des de la Vall d'Aran fins a les Cases d'Alcanar, des de Salses fins a Guardamar no, però sí, en tot cas, eh?, des d'un punt a l'altre del país. I, per tant, l'obligació de les administracions públiques de garantir l'accés de les persones a aquest servei en tot el territori i en condicions d'igualtat i d'equitat.

Segon aspecte: la necessitat que el sistema de finançament del transport públic es convertís en un element de fiscalitat ambiental, el transport públic com a eix de les polítiques de sostenibilitat en l'àmbit de la mobilitat. No podem parlar dels greus efectes negatius que té la mobilitat privada si no plantejem al davant una alternativa amb el transport públic. A partir d'aquí, s'ha anat construint un consens amb aportacions importants per part del Govern que van fer que diversos grups parlamentaris hi presentessin esmenes; el mateix grup proposant, també el Grup Parlamentari Socialista, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari del Partit Popular, o que el partit de Ciutadans, que no en va presentar, hagi tingut una gran participació i aportacions molt positives en el debat en comissió.

També vull agrair, perquè estem parlant d'agraïments, l'extraordinària aportació que ens ha fet l'associació de Promoció del Transport Públic, la PTP, les que ens han fet les entitats veïnals, la plataforma «Stop pujades»; estem parlant de més de vint-i-vuit compareixences en la comissió, aportacions de tots els sectors, tant dels institucionals com dels socials, sense oblidar, fins i tot, aportacions internacionals, com era el cas de l'autoritat del transport públic de Londres, que ens va fer arribar les seves propostes. També vull agrair, doncs, per tant, el treball del lletrat senyor Xavier Muro, sense la col·laboració i comprensió del qual hauria estat molt difícil confegir aquest projecte. I, en definitiva, el treball, també, de tots els diferents ponents que hi han intervingut, per part del senyor Terrades, el senyor Sanglas, el senyor Reyes, el senyor Rull, el senyor Matías Alonso i, en definitiva, tots els que heu tingut aquesta participació i aquesta implicació a fer un projecte que crec que serà útil per al país i que, en tot cas, quan faci posicionament com a Iniciativa per

Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, explicaré els aspectes que per nosaltres resulten més rellevants i els compromisos que assumim de cara al futur.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació, passem a la intervenció dels grups parlamentaris per defensar les esmenes reservades, i posteriorment intervindran els altres grups per fixar el seu posicionament.

En primer lloc, doncs, té la paraula, per defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, tot i que nosaltres hem mantingut una esmena del conjunt d'esmenes que vam presentar, jo crec que s'ha fet un bon treball intentant incorporar totes aquelles aportacions que els grups parlamentaris havíem fet: hem passat de la llei Milà a la llei Vila. En tot cas, jo crec que això representa que, d'una llei que va sortir de la iniciativa d'Iniciativa per Catalunya, hi ha hagut unes incorporacions molt importants i un treball realment destacable per part de la conselleria per fer-se seva, també, aquesta llei.

Nosaltres hem mantingut viva una esmena que fa referència, diguem-ho clar, a la T-Mobilitat, que després m'hi referiré, perquè, tal com ha quedat redactat l'article 12.3 d'aquesta llei, creiem que no acaba de garantir el que nosaltres intentàvem defensar amb la nostra esmena. Som conscients que aquesta esmena que hem mantingut viva tindrà dificultats per prosperar, per l'acord que hi ha entre el Govern i el grup proposant de la iniciativa legislativa, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, però nosaltres la mantindrem i al final m'hi referiré.

Malgrat això, donarem suport al conjunt de la llei. Tot i que aquesta..., i hi donarem suport perquè aquesta llei, des del nostre punt de vista, té objectius i consideracions que són raonables, però que té un contingut excessivament generalista i poc concret, eh? Tan poc concret que els temes nuclears d'aquesta llei, que suposo que per això ha tingut o tindrà el recolzament del grup parlamentari majoritari d'aquesta cambra, remetent a futures lleis en temes que, des del nostre punt de vista, són nuclears de tot el sistema de transport, en concret el tema del finançament del transport públic a Catalunya.

És cert que s'hi apunten solucions. S'hi apunten solucions però no acaba de quedar fixat del tot quina ha de ser la part del finançament en què seria desitjable que el transport públic es nodrís a partir de les tarifes, o aquella part que ha de sortir dels pressupostos de les administracions. Aquesta és una qüestió bàsica que està aquí al damunt de la taula i que suposo que haurem de resoldre en el futur, a la propera legislatura o en properes legislatures, si és que les legislatures segueixen sent tan curtes com les que darrerament estem acostumats.

I entrant en el tema de finançament. És veritat que el transport públic, sobretot a l'àrea metropolitana de Barcelona, ha tingut un greu problema de finançament. Jo aquí vull destacar el treball conjunt que ha fet el Govern de Generalitat –jo crec que s'ha de reconèixer–, el conjunt de governs locals, sobretot l'àrea metropolitana de Barcelona, que han aconseguit arribar a un acord per reestructurar l'endeutament, i, per tant, intentar solucionar aquest greu problema que jo crec que tenia lligat, o podia portar a lligar de peus i mans les solucions futures del transport públic en el país.

Ara, la llei que avui aprovarem no acaba de solucionar els aspectes reals de finançament del transport públic, perquè és veritat que la llei defineix tot un seguit d'objectius per obtenir recursos, molt centrat a gravar el transport privat, cosa que a nosaltres ens sembla bé, però que no incideix, des del nostre punt de vista, a garantir una major eficiència del sistema de transport. La llei que avui aprovarem esmenta un total d'unes set figures tributàries noves que no acaben de concretar com s'acabaran d'implementar, i haurà de ser el Govern que surti del procés electoral del 27 de setembre, que més enllà dels temes que ens anuncia el president suposo que també haurà de treballar per qüestions que afecten el dia a dia dels ciutadans, i aquesta n'és una..., ho torno a repetir: serà el Govern, que haurà de presentar en el Parlament tot un seguit de nous projectes legislatius per a l'establiment d'aquests tributs. Per tant, seguim tenint al damunt de la taula un problema: és a dir, una manca de concreció de com obtindrem aquests recursos. Aquesta jo crec que..., o aquí tenim la clau de per què avui aprovarem per part de la majoria aquesta llei, o hi haurà aquest suport a la llei que va presentar el senyor Salvador Milà ara fa uns mesos, perquè el que estem fent és derivar cap al futur les solucions al finançament del transport públic en el nostre país.

Hi ha un tema que també és innovador en aquesta llei, que nosaltres considerem adequat tractar-ho així, que són les subvencions a les tarifes del transport públic destinades a determinats col·lectius; és a dir, les tarifes socials, eh?, i que es diu que les hauran d'assumir entitats públiques o privades responsables de les polítiques socials, però tampoc no acabem de concretar en la llei com això es farà i, per tant, aquí podem tornar a tenir una altra demora respecte a la solució que hauríem d'adoptar en aquestes qüestions.

Esperem que el nou Govern que surti del procés electoral, i que haurà d'abordar alguns dels temes que jo els plantejava, també abordi, ja aprofitant el viatge, mai millor dit, una simplificació de la Llei de mobilitat, que jo crec que no es tracta en aquesta llei, per simplificar, des del nostre punt de vista, l'excessiva burocràcia que origina l'aplicació de la Llei de mobilitat, per fixar mecanismes més vinculants i que siguin aplicables, sobretot amb relació a l'urbanisme i que tenguin una relació directa amb el transport públic; fixar, ho torno a repetir, mecanismes més clars d'ingressos finalistes per al transport públic: són aquests nous projectes legislatius que el govern haurà de presentar. I també augmentar el protagonisme de les administra-

cions locals en la gestió de la llei, perquè, finalment, són aquestes les que han d'aplicar les mesures pel que fa a la mobilitat i el transport públic, però la seva participació en els diferents mecanismes segueix sent, des del nostre punt de vista, molt limitada.

I em referiré a l'esmena que mantenim viva, que és el tema que fa referència a la T-Mobilitat. Nosaltres no estem en contra d'aquest títol de transport, no estem en contra d'aquest suport tecnològic; ara, sí que tenim reserves respecte a com s'ha gestionat aquesta qüestió. Creiem que estem... –quan va comparèixer el secretari davant de la comissió parlamentària corresponent ja ho vam explicar–, creiem que estem davant d'una privatització de la gestió de la venda de títols, una privatització en tota regla, des del nostre punt de vista, i que la solució que s'ha adoptat en la llei no acaba de garantir la protecció de les dades dels usuaris, que per nosaltres és essencial.

Nosaltres no estem en contra que es pugui haver utilitzat la via de concessió; sí que creiem, i creiem, que s'hauria de limitar a aspectes concrets de comercialització dels suports tecnològics i no a la recaptació, no a la recaptació en atenció a, justament, la protecció de dades dels usuaris. Creiem que la ròtula per tal de gestionar aquestes polítiques havia de ser, com ho és ara, l'Autoritat del Transport Metropolità, i que tota la utilització de la base de dades que es pugui originar només ha de ser amb finalitats estadístiques no personalitzades i no amb finalitats comercials.

Ens preocupa, senyor conseller, que tot el –ja li ho he dit alguna altra vegada, i acabo aquí la meua intervenció– sistema de mobilitat del país estigui en mans d'empreses que estan participades per una única empresa. Tenim la mobilitat regulada per peatges a les autopistes, molts pàrquings a la ciutat capital del país, i ara sabrem com es mouen els ciutadans i ciutadanes del nostre país a través de la T-Mobilitat. Tot en mans de la mateixa empresa ens sembla un xic preocupant.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, té la paraula, per defensar les esmenes presentades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Manuel Reyes.

Manuel Reyes López

Señora presidenta, *conseller*, señoras y señores diputados, el transporte público es un servicio fundamental que ofrecen las administraciones al conjunto de los ciudadanos, un servicio que debe ser eficaz y eficiente, y que debe ser sostenible para garantizar que las generaciones futuras no deban de pagar las infraestructuras y los equipamientos del presente.

Han sido muchas las ocasiones en las que desde este grupo parlamentario hemos insistido en la necesidad de una ley de financiación del transporte público que garantice su sostenibilidad y estabilidad, y por ello es una buena noticia el hecho de que finalmente hoy se pueda dar este primer paso con esta proposición de ley que tiene todos los números de prosperar. Cabe recordar que, de hecho, se perdió una gran oportunidad cuando se consti-

tuyó el área metropolitana de Barcelona, en el año 2010, dejando al margen algo tan necesario como era la financiación del transporte.

Realizar una ley de financiación del transporte público debe hacerse desde el consenso y el diálogo de los diferentes agentes implicados y de las administraciones que participan, abandonando tacticismos políticos y otros intereses ajenos al interés general.

Esta ley se divide claramente en tres partes. La primera de ellas desarrolla las normas generales del sistema y establece como objetivo garantizar el derecho a la movilidad de toda la población; también resalta las fuentes de financiación, la necesidad del equilibrio financiero del conjunto del sistema, y enumera un mínimo de gastos de explotación e identifica las fuentes de ingresos posibles y los principios de aplicación en los sistemas de tarificación del transporte.

Compartimos gran parte de este articulado, a pesar de que nos preocupa la delicada situación financiera del transporte público —por ejemplo, en el área metropolitana de Barcelona—, y también la desproporcionada subida de tarifas, que en 2014 fue de un 3,5 por ciento de media y de un 5,1 para los títulos más utilizados, muy por encima del IPC. Aquí es necesario destacar que los gastos en el transporte son una parte importante de los gastos familiares, y es necesario encontrar soluciones que contengan la creciente aportación de los usuarios, que sean sostenibles en el tiempo y que den estabilidad al sistema.

Es de vital importancia garantizar las mejoras económicas para que el transporte en general y de las áreas metropolitanas en particular..., respetando las competencias de todas las administraciones —municipales, autonómicas y metropolitanas. Y para ello es necesario profundizar para tratar los déficits existentes y estudiar alternativas viables y sostenibles, que han de ser acordadas entre todos. En el caso concreto del área metropolitana de Barcelona, la propia AMB, la Generalitat de Catalunya y el Ayuntamiento de Barcelona deben llegar a un gran acuerdo con el Estado para poder acordar un modelo entre todos.

Pero ¿qué ha pasado para llegar a este extremo y provocar una situación casi insostenible en el transporte? Algunas de las causas por las que hemos llegado aquí son las siguientes: la disminución de la demanda —desde el año 2011 el sistema de transporte público ha perdido 30 millones de validaciones—; el incremento de la tarificación de los abonos sociales, que representan un 22 por ciento del coste del sistema; el aumento de la oferta y de las inversiones; la insuficiencia de las aportaciones por parte de las administraciones para sufragar las necesidades del sistema.

Por otro lado, una mención destacada debemos hacer a la sección tercera del capítulo II, es decir, la fiscalidad específica para la financiación del sistema; en otras palabras, para que todos nos entiendan, los impuestos. Aquí no compartimos esta proposición de ley. Por ejemplo, nos preocupa mucho que se pretendan introducir nuevas figuras tributarias, es decir, más impuestos: recargo sobre el impuesto de actividades económicas; contribución especial o tasa para actos

de gran concurrencia; tributos sobre el uso del vehículo privado —y aquí se establecen diferentes casos: impuestos o tasas que graven las vías de alta capacidad, impuestos o tasas que graven la contaminación atmosférica, impuestos o tasas sobre el impacto ambiental para vehículos en itinerancia y turísticos—; recargo sobre el IBI; recargo sobre la matriculación, recargo sobre el impuesto sobre las estancias turísticas, recargo sobre tributos locales destinados a financiar el sistema de transporte. Recargo, recargo, recargo.

Ustedes aquí hacen lo fácil. ¿Que falta dinero? Subimos o creamos impuestos. ¿Que hay ineficiencias en el sistema? Subimos o creamos impuestos. ¿Que hay empresas públicas sobredimensionadas en el capítulo especialmente de directivos y mandos, por no decir «de amiguetes»? Subimos o creamos impuestos.

¿Y quién paga todo esto? Como siempre, la clase media trabajadora. A ellos les subimos los impuestos, les aumentamos la presión fiscal, y con ello resolvemos todos los males y los problemas de una mala administración.

¿Dónde queda aquí la correcta gestión de los recursos públicos, de no gastar en aquello que no es necesario? ¿Se dan cuenta de que con estos nuevos impuestos ustedes están atacando a una amplia mayoría de ciudadanos, y además a motores importantes de la economía de este país, como es el turismo o el sector automovilístico, que genera miles de empleos en Cataluña y en el resto de España? ¿Con estos impuestos somos más competitivos, o se ponen más palos a las ruedas a la recuperación económica y a la creación de puestos de trabajo?

Quiero hacer hincapié en alguno de estos recargos. Por ejemplo, se crea este nuevo recargo sobre el IAE, que se suma al actual tributo de la movilidad, que recae sobre todas las personas obligadas a pagar el IBI de sus municipios. De hecho, el actual tributo de movilidad, recargo del transporte, por ser propietario de un inmueble, vincula la propiedad con la financiación del transporte público. Este recargo, como hemos dicho en reiteradas ocasiones, es injusto, porque hace pagar por igual a vecinos de barrios y ciudades muy diferentes y que reciben de forma desigual la prestación del servicio del transporte público. ¿Cómo puede exigirse este tributo a ciudadanos de barrios o municipios que tienen grandes carencias en relación con otros municipios o barrios de su entorno? ¿Por qué un barrio o un municipio que carece de metro, de Ferrocarriles de la Generalitat, o tiene pocas líneas de autobuses, tiene que someterse a la misma presión impositiva que otros municipios que sí los tienen por los mismos servicios? En esta área metropolitana de Barcelona podemos encontrar muchísimos ejemplos que ratifican esa diferencia entre barrios y entre ciudades.

En el año 2013, el Gobierno quadripartito del Área Metropolitana de Barcelona hizo una previsión de recaudación del tributo metropolitano sobre el IBI de 94 millones de euros; en 2014, de 97 millones de euros, un 4 por ciento más. Algunos que forman parte de ese Gobierno, cuando estaban en la oposición, criticaban ese tributo, pero la realidad es que el tributo metro-

politano del IBI ha crecidu un 40 per ciento entre el año 2007 y el 2012, en toda el área metropolitana de Barcelona. Desde el Partido Popular siempre nos hemos mostrado a favor de suprimir este tributo injusto, insolidario y una clara doble imposición, que fue creado en el año 1992 por la Entidad Metropolitana del Transporte, con nuestro voto en contra.

Cabe recordar que habría que poner el acento en resolver la mala gestión de las empresas concesionarias gestionadas por el Área Metropolitana de Barcelona, que dejaron una deuda acumulada de más de 540 millones de euros en 2011 y que ahora hay que gestionar. Se requiere una mayor seriedad y rigurosidad en la gestión de los recursos públicos. No se puede obviar la responsabilidad de algunos grupos tanto en conducir a esta situación insostenible del transporte como en la subida indiscriminada de las tarifas.

Es por ello que consideramos que hay que resolver esta situación con un nuevo modelo. Pero no solo se ha de trabajar desde la vertiente de los ingresos del sistema, y concretamente de las aportaciones de las administraciones, sino que también hay que mejorar la gestión del sistema. Les propongo que reduzcan gastos superfluos de la estructura y de los operadores de transportes públicos –por ejemplo, en TMB, en el cual tenemos centenares de cargos directivos de esta empresa pública–, o que se desarrollen con mayor intensidad las aportaciones al sistema a través de ingresos indirectos, patrocinio estable, publicidad, etcétera, que permitan una adecuada participación y colaboración público-privada y que hagan más competitivas las infraestructuras y más eficiente el sistema en su conjunto.

En relación con las enmiendas presentadas por el Grupo Popular, indicar que retiramos las enmiendas 22, 23, 34, 46, 86, 97 y 107 y que, por otro lado, mantendríamos las enmiendas 70, 72 y 81, que hacen referencia a los tributos propios y a los cedidos o participados, donde discrepamos del contenido de esta proposición de ley. Además, solicitamos votación separada de los artículos 17 y 18 y de la disposición adicional tercera.

Finalmente, quisiera destacar que esta proposición de ley que se presenta es un importante trabajo realizado por el conjunto de los grupos parlamentarios. Y quisiera agradecer especialmente al señor Milà la coordinación y el impulso que ha realizado para tratar aquí hoy esta proposición, que es un paso adelante, es un paso en positivo, pero que todavía queda camino por recorrer.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, mirin, deixin-me començar amb uns agraïments, i especial-

ment, diguem-ne, a la tasca del senyor Milà, l'impuls des del primer moment, ja fa uns mesos, quan ens va presentar la proposta, perquè ho enteníem com un bon punt de sortida; discrepàvem d'alguns dels elements que se'ns proposaven, però enteníem, i així ho vam exposar en el debat inicial sobre l'esmena a la totalitat que va haver-hi, que finalment es va retirar..., però que, en tot cas, ja apuntàvem que ens semblava necessari fer aquest debat. Per tant, començar els agraïments pel senyor Milà, com a impulsor, però també als altres portaveus i al mateix Govern, que han permès arribar a un text prou consensuat, prou ampli..., apuntava el senyor Terrades «inconcret en alguns aspectes»; segurament, però segurament també aquesta és la virtut d'aquesta llei i, per tant, aquest punt de sortida.

Segurament un retard; un retard, com apuntava la Llei de mobilitat, aprovada el 2003..., anem tard respecte al que s'hauria hagut de fer, però, en tot cas, hem avançat i hem donat aquest punt d'inici.

Ens sembla interessant marcar aquest espai, marcar aquest camp de joc, i, per tant, això ens permetrà dotar-nos a tots...

Un consens, com algú apuntava també..., el senyor Reyes apuntava la necessitat d'un consens. I és evident que aquests temes són temes cabdals, són temes de país, són temes importantíssims perquè no ens estiguem barallant en l'una i en l'altra, sinó que, en tot cas, aconseguim fixar aquelles bases que són comunes a tothom i que a partir d'aquí puguem començar a marcar...

Per tant, malgrat el retard en el debat, benvingut l'acord sobre aquests mínims.

Nosaltres entenem –i en el transcurs d'aquests deu anys encara s'ha notat més, i en un context també de crisi– la mobilitat, ja, com un dret social bàsic del segle XXI. Com en el segle XIX i el segle XX, en aquest segle XXI hem guanyat també altres drets, com pot ser el dret a la mobilitat. És un dret necessari, és un dret que es fa del tot necessari d'incorporar; amb un element... Vivim i treballem a llocs molt diferents, la mobilitat és un element que forma part de l'essència del nostre dia a dia i, per tant, diguem-ne, com a tal, entenem que ha de ser entès i respectat des d'aquest punt de vista. I, per tant, com a dret que és, les administracions públiques entenem que hi han de fer les seves aportacions, entenem que s'hi han d'implicar perquè tothom, visqui on visqui, tingui aquesta capacitat de tenir aquest dret a la mobilitat. L'entenem també com un element dinamitzador de l'economia. La mobilitat com a tal genera llocs de treball, genera..., especialment a Catalunya tenim grans empreses, enginyeries, que també generen, doncs, aquests punts, diguem-ne, de coneixement i que, per tant, generen llocs de treball. I també entenem que aquesta evolució el que permet també és incloure criteris com la sostenibilitat i la innovació, també, en la mateixa mobilitat. Per tant, des d'aquest punt de vista, ens alegrem que, hi insistim, hi hagi aquest principi d'acord.

En base a això, també el que hem d'establir –i és el que intentem també amb aquesta llei de finançament– és una necessària estabilitat del sistema, necessitem que

aquest sistema sigui sostenible en el temps. I aprofitem per denunciar en aquest moment, com hem fet en altres ocasions, la rebaixa constant de les aportacions per part del Govern de l'Estat. El senyor Reyes deia: «Impostos, impuestos, impuestos.» Escolti, d'impostos, en paguem molts, en aquest país; el problema és que... Ahir el senyor Montoro donava unes xifres del dèficit fiscal del país; nosaltres creiem que aquestes xifres estan infravalorades i, per tant, són moltes més. Si aquests recursos es quedessin aquí, podrien anar a aquestes qüestions.

També estarem d'acord amb vostè que segurament alguns elements de millora de la gestió també farien, diguem-ne, rebaixar aquest dèficit, però inicialment entenem que hi han unes aportacions per part del Govern de l'Estat..., que s'inhibeix de les seves necessàries aportacions, la qual cosa fa que les administracions catalanes hàgim de replantejar o hàgim de pensar aquells elements que ens permetin fer sostenible i poder finançar aquest sistema.

És evident –i en això hem pres exemple de les diferents compareixences que hi ha hagut durant tot el tràmit parlamentari– que en molts altres països, eh? –i estem parlant del context europeu i, per tant, diguem-ne, no ens estem inventant absolutament res–, són altres nous impostos, figures tributàries noves, que són les que es preveuen en aquest text, i entenem que aquest és el camí a seguir. No vol dir..., entenem que tampoc no vol dir que hàgim d'entrar a fer tota aquesta cistella impositiva, però sí que és un camí a marcar.

També estem contents que en aquesta legislatura que ja finim hàgim incorporat alguns impostos mediamambientals; per tant, major consciència en el tema de la sostenibilitat ambiental i, per tant, diguem-ne, el criteri de «qui contamina paga» també hi ha de ser present i ens ha de permetre ajudar el sistema.

Hem d'entendre, no només, diguem-ne..., si volem fer un cert equilibri entre el que és la mobilitat privada i la mobilitat pública, hem de transferir alguns recursos que passen de la mobilitat privada a la mobilitat pública, perquè entenem que aquest és el que hem de fer també. La incentivació per part de les administracions..., també amb la millora i amb l'eficàcia del transport públic, però la incentivació del transport públic és el que ens permetrà al mateix temps també fer-lo més sostenible.

Tot allò que sigui adequar des d'aquest punt de vista la mobilitat a les situacions reals, a les situacions econòmiques, a les situacions personals dels ciutadans..., com més s'hi adaptin, més fàcilment tindrem usuaris que utilitzin el transport públic. Per tant, el que necessitem és que el transport públic... –i avui en dia, per sort, les novetats tecnològiques ens ho permeten–, ens hem d'adaptar a la realitat social. La superació de les corones tarifàries, per exemple, que van ser una gran eina en el seu moment, però en aquest moment, en aquest context, entenem que queden superades. Hem de superar les desigualtats, que ciutadans que viuen a menys distància de la ciutat de Barcelona acabin pagant més car el bitllet, i, per tant, hem de superar-ho.

Ens sembla que els sistemes actuals, el tema de la T-Mobilitat –i, en tot cas, podríem entrar a qüestionar o

a discutir sobre el tema de la gestió, però– en el fons entenem que és una bona eina, perquè ens permet una, diguem-ne, individualització concreta de cadascun dels ciutadans, i que, per tant, totes aquelles tarifes socials que entenem que hi han de ser incloses, també, en el preu de cadascun dels bitllets dels ciutadans, aquesta individualització permetrà, segurament també, fer polítiques molt més ajustades. Per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla adequat aquest sistema que s'està en aquests moments implementant i que hem de tendir cap aquí.

Entenem també que, al mateix temps, el que sí que hem de fer és aconseguir superar l'àmbit metropolità. Abans els comentava la mobilitat que hi ha en aquests moments en el país –les noves comunicacions, la presència de l'alta velocitat, la millora, també, de la xarxa de carreteres– que permet que avui en dia els ciutadans visquin i treballin a distàncies considerables; però que, en tot cas, també hem de garantir el dret d'aquestes persones a poder viure on desitgin i a poder treballar també allà on desitgin o on puguin fer-ho.

En tot cas, el que sí que ens sembla és que hem de fer tot aquest plantejament. Nosaltres vam presentar en el seu moment un seguit d'esmenes al projecte de llei, bàsicament amb referència al tema del T-Bus. Entenem que, fruit del consens i fruit de l'acord a què s'ha arribat entre les formacions polítiques, nosaltres ens donem plenament per satisfets, amb la qual cosa vam transaccionar les esmenes que havíem presentat i no mantindrem cap de les esmenes que havíem presentat; en algun cas, l'hem retirada.

En tot cas, sí que alguns elements que ens interessa destacar de la llei, i que, per tant, diguem-ne, des d'aquest punt de vista, ens hi sentim còmodes i ens hi sentim representats: la necessitat de crear aquest fons important de finançament del transport públic, on, allà, hi hagin totes les aportacions del sistema, que des d'allà, des d'aquesta borsa de recursos puguem fer front, amb una visió molt àmplia, hi insisteixo, hi insistim, a superar la visió metropolitana. Hem de tenir una visió molt clara del país en el seu conjunt i, per tant, amb realitats i amb necessitats diferenciades. Per exemple, el tema de la inclusió dels serveis a la demanda, els serveis de municipis amb baixa densitat és importantíssim, des d'aquest punt de vista. Si només els serveis públics de transport han de cobrir aquelles necessitats amb major demanda, estem fent un flac favor al territori, a l'equilibri territorial. Per tant, des d'aquest punt de vista, la inclusió d'aquest àmbit, la inclusió d'aquesta previsió per nosaltres ens sembla important.

Importants també alguns elements que s'hi inclouen: el fet d'excloure, a partir d'ara, el finançament de les infraestructures del cost, diguem-ne, del bitllet, que, per tant, és un element importantíssim. Entenem que si creiem en una bona estructura de transport públic el que cal fer és buscar aquells mecanismes que ens permetin finançar les infraestructures com a tals, però excloent-ho del preu del bitllet. Si repercutim aquests costos sobre el preu del bitllet, el que farem és encarir el preu del bitllet, el que farem és desincentivar la utilització per part, diguem-ne, dels usuaris del transport públic, i, per tant, ens estariem fent un flac favor. Això

és un peix que es mossega la cua, i, per tant, hem de potenciar algunes qüestions que ens ho permetin excloure i intentar, al màxim, introduir aquells elements que permetin rebaixar el cost.

Pensem que també els principis reguladors, la introducció dels principis reguladors de les tarifes, com el tema de la tarifació social, és importantíssima. L'altre element que també ens sembla important són aquelles mesures temporals d'exempció en casos de crisis mediambientals. Desgraciadament, estem en un àmbit en què hem patit ja diversos episodis de contaminació, i, per tant, ens sembla que les autoritats públiques també n'han de ser conscients i han de posar a l'abast dels ciutadans aquelles mesures que ens permetin superar, diguem-ne, aquests elements.

En tot cas, felicitar-nos, tots plegats. És un inici. Entenem que situem unes bones bases per a un bon finançament del transport públic, i, en tot cas, ens emplacem a la propera legislatura a posar en marxa algun d'aquests elements que ens permetin finançar molt millor el transport públic.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Bé. Ara que estan presents aquí, vull expressar també l'agraïment al secretari d'Infraestructures i Mobilitat, el senyor Ricard Font, i al senyor Jaume Ruz, del seu equip, que ha col·laborat molt en la configuració d'aquesta llei. I també, en definitiva, doncs, a la gent de Comissions Obreres i a la gent també de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. No s'ha dit aquí, però aquesta llei consolida una aportació important que es va fer en l'àmbit de la llei d'acompanyament, perquè es pugui dotar Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya d'un contracte programa que doni potencialitat i que li permeti prosseguir amb el bon servei que està donant. I, per tant, el nostre reconeixement, també, a tots els treballadors i els directius de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Esperem que aquesta llei els sigui útil.

No és ni la llei Milà ni la llei Vila, malgrat que portarà la signatura del conseller Vila al butlletí. És una llei de país. I, efectivament –ho deia el senyor Terrades i ho deia també el senyor Reyes–, dependrà molt, efectivament, del Govern que hi hagi en aquest país, com aplica el que no deixa de ser una llei d'ordenació; sobretot en l'àmbit dels recursos financers, és una llei d'ordenació de recursos i de com aplicar-los.

Però, com que és una llei de finançament, malgrat que vull destacar altres temes, no vull deixar de començar per assenyalar que aquesta és una llei, sobretot, que genera drets als ciutadans. Això és l'important. És a dir, genera un dret per a tots els ciutadans de Catalunya, visquin on visquin, a disposar d'un transport pú-

blic adequat. I la integració dels serveis a la demanda, com s'ha dit, és un canvi copernicà. I té un fort contingut social, per tant, perquè col·labora en la cohesió social, col·labora en la cohesió territorial, integra també tot l'aspecte d'accessibilitat als centres de treball, als polígons d'activitat. Aquí Comissions Obreres i altres sindicats han fet una feina molt insistent perquè es potenciï això, començant per les administracions públiques i els centres de treball de la Generalitat. És a dir, s'ha de poder accedir al lloc de treball en aquest àmbit.

I ajuda al reequilibri territorial i a la millora mediamambiental. S'ha dit: «Com pot ser que estigui disminuint la utilització del transport públic quan sabem que el transport privat és un dels màxims generadors de contaminació.» Hem de canviar el paradigma, i això vol dir que s'ha d'invertir i s'ha d'ajudar el transport públic.

És una llei que prestigia el transport públic, que intenta discriminalitzar-lo, en el sentit que hem dit –i ara en parlarem molt clarament– que no és el transport públic el culpable dels dèficits de les administracions, i és també un bon exemple, si m'ho permeten, de les polítiques d'austeritat. A les esquerres sempre ens acusen que nosaltres no som austers, que nosaltres malgastem els diners. Aquesta llei demostra que es poden fer polítiques d'austeritat en la utilització dels recursos públics i, alhora, que ajudin la gent, que inverteixin en aquells sectors socials més desafavorits.

Per tant, benvinguda sigui l'austeritat quan aquesta és una austeritat, si m'ho permet el conseller –que ell segur que ho entendreà–, «berlingueriana», que és aquella que va dir: «No, no..., el “despilfarro” està en altres àmbits; en els serveis públics s'hi ha d'invertir.»

Però abordo el tema que assenyalava el senyor Reyes. És veritat, la gent voldrà saber: «Bé, això com es paga?» Escolteu, no és veritat que tot ho pagaran els impostos. No voldria que l'opinió pública sortís amb aquesta idea. No, no... «Les administracions públiques asseguruen el finançament adequat del conjunt del sistema del transport públic de Catalunya. Les administracions amb competència dels diversos mitjans de transport han de garantir» –són elles les que han de garantir– «l'equilibri del conjunt del sistema. Cada Administració, pel que fa al seu àmbit de competències, ha de consignar en els pressupostos de cada exercici els imports destinats al finançament dels mitjans de transport, de conformitat amb les obligacions respectives. Les aportacions de les administracions han de ser estables» –estables– «amb un grau de cobertura adequat als criteris fixats i contenir previsions plurianuals,» –no es pot tornar a produir la situació que explicava el senyor Reyes a l'àrea metropolitana– «i les aportacions han de ser proporcionals a les necessitats de mobilitat de cada territori.»

Però també és important destacar el que s'ha dit, també: les polítiques socials que es fan a través dels mitjans de transport públic són polítiques socials que han d'assumir els diferents departaments, els diferents programes, els diferents convenis que contemplen. No podem atribuir a dèficit el que és una política justa d'ajudar les persones amb necessitats especials, els joves, la gent que busca feina, el reequilibri territorial.

Però això té nom i cognom, i, per tant, és una política sectorial o és una política ambiental que ha d'anar en els programes de qualitat de l'aire.

Però és que també parlem, sobretot –i aquest és un tema que va sortir en el debat–, de les obligacions financeres: què passa amb aquest dèficit que arrossegueu ara les administracions metropolitanes sobre el dèficit? Repercutirà això en la tarifa? Aquesta era un de les reivindicacions principals de l'«Stop pujades»: «No ens feu pagar els dèficits de la mala gestió.» Disposició addicional primera: «Les obligacions financeres del sistema del transport públic exigibles en el moment en què entri en vigor aquesta llei han de ser ateses per les administracions competents en aquesta matèria amb càrrec a dotacions pressupostàries respectives» –*lean conmigo*– «sense que es puguin computar com a cost per a la determinació de les tarifes del servei.» Eh?, *ojo al loro, que no estamos tan mal*, que diria aquell.

No. És important destacar això, com és important destacar la diferenciació que es fa –que també ho ha assenyalat el senyor Sanglas– entre què és el que ha de pagar l'usuari del transport públic. Ha de pagar les despeses d'explotació del servei. Ha de pagar allò que utilitza immediatament. Les infraestructures, les amortitzacions de les estacions, les despeses en vies noves han d'anar als pressupostos d'inversió, com hi van les carreteres o com hi va la construcció de l'escola. No ho paga l'alumne amb una taxa escolar. Per tant, aquest també és un element important.

La gran aportació..., bé, una de les grans aportacions al tema, la gran reivindicació de la gent de l'àrea metropolitana: què passa amb la integració tarifària. Tot Catalunya es constitueix com una àrea integrada en les tarifes del servei del transport públic. Cada àmbit territorial de prestació es constitueix amb una única zona homogènia als efectes de tarifació. L'àrea metropolitana, l'àmbit metropolità que definim és una única zona de tarifació. Què vol dir? Que en cada un d'aquests àmbits es poden fer els desplaçaments mitjançant un únic pagament dins d'un termini temporal independentment dels canvis intermodals i de la distància recorreguda, tant si vas a Terrassa com si vas a Sabadell, tant si vas a Molins com si vas a Sant Feliu: un únic pagament i una única tarifa en aquest àmbit d'integració. Quan? Un any, un any dóna a les administracions públiques perquè confegeixin aquesta integració.

L'altre tema, també molt important, la integració dels serveis a la demanda, s'ha dit: la intermodalitat amb la bicicleta, amb el *car sharing* i amb el *car pooling*. Clau. És a dir, els serveis públics de transport han de permetre l'accés gratuït de les bicicletes sense pagar tarifa complementària, i tots els sistemes locals que tinguin sistema de Bicing –o a Girona, etcètera, on ja es vagi implantant– s'ha de tendir progressivament a la integració de la tarifa del Bicing amb, també, la tarifa del transport. Per tant, facilitar aquesta intermodalitat.

Els títols. Aquest és el tema clau, no?, també. Quins bitllets hi hauran? Per diferenciar-ho del tema del su-

port tecnològic, la famosa T-Mobilitat. Hi ha d'haver el títol general, el títol de fidelització de l'usuari, aquell títol on es practica el gruix de les polítiques d'accessibilitat. Però també –i era una de les demandes importants del nostre projecte– el títol social i ambiental.

El títol social i ambiental és la clau. És aquell que incorpora de forma complementària o acumulativa totes les ajudes a les polítiques socials o ambientals que en cada moment es determinin. Però què és important d'aquest títol –una altra reivindicació del moviment «Stop pujades»–: l'import inicial, que s'ha de fixar dins del proper exercici pressupostari, i les revisions posteriors d'aquests títols socials i ambientals han de prendre en consideració els valors mínims de salari i de renda de referència, sense superar-ne les quanties o la línia d'evolució d'una manera ja prèviament determinada i amb previsió plurianual. Prou sorpreses, prou increments superiors. Ajustament a allò que evolucioni realment la capacitat adquisitiva dels sectors socials més febles.

Per tant, un títol universal, un títol que sigui per al conjunt dels usuaris, el títol social i ambiental per a tothom que ho necessiti, en un únic títol, amb totes les polítiques socials, i després els títols per als usuaris no habituals.

Suport tecnològic comú. És el tema de la T-Mobilitat. És clar que ha estat el gran debat. Jo crec que la gran virtut d'aquesta llei és que desconflictitza. Una cosa és el conveni que s'hagi signat –que s'haurà de veure què fa la nova autoritat metropolitana amb relació al conveni amb T-Mobilitat–, però que es deixa clar, per activa i per passiva, que el sistema de tarifació és de titularitat i gestió pública. Hi estem d'acord. Hi ha un article que ho diu: «El sistema de tarifació és de titularitat i gestió pública.» I els títols de transport poden tenir un suport tecnològic comú, estès a tot el territori de Catalunya, que permet identificar els sistemes tarifaris, els diferents mitjans de validació, una única validació per incorporar-hi els diferents mitjans de pagament. Les dades... –senyor Terrades, ho sabem–, les dades incorporades en el suport tecnològic comú del sistema tarifari integrat no poden ser cedides a entitats privades, ni explotades amb finalitats comercials alienes al servei del transport públic, i estan subjectes a la protecció de dades.

Per tant, correspon a l'autoritat que en aquell moment exerceixi la gestió d'aquest títol el fet de respectar aquests principis. Nosaltres aquests els reivindicarem. I, és clar que sí, tot dependrà del que passi a partir del 27 i del 28 de setembre, o més enllà. És allà on caldrà determinar això.

I amb això acabo, trenta segons per a la governança. No ho he dit: creació de la Taula Social del Transport. Aquesta Taula Social del Transport, on hi ha representades les entitats, tant de l'àmbit ambiental com de l'àmbit veïnal, tenen presència a la taula de governança, que és el Consell de Mobilitat de Catalunya –això ha estat molt important–, on s'informa de les tarifes, on es prenen les decisions o, en tot cas, s'informa i es participa en la presa de decisions de les autoritats

competents amb respecte a l'autonomia local. És un àmbit de participació consorcial de totes les administracions competents amb presència directa de la Taula Social del Transport, que designa el seu representant.

En definitiva, creiem que aquesta és una llei d'oportunitat. Caldrà veure com evoluciona aquest país, caldrà veure els compromisos de les diferents forces polítiques i socials que ens presentem a les properes eleccions per fer viable aquest projecte totalment diferent de governança del transport públic i demostrar que, una vegada més, si es vol es pot.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, el primer que he de dir és que el Grup Parlamentari de Ciutadans sí que se sent còmode amb el conjunt d'aquesta llei, i que aquesta llei, realment, l'hem de veure com el que és, que és una assignatura pendent que tenia aquest Govern i que l'han tingut d'altres amb anterioritat. Perquè hem de recordar que això ve de lluny, ve del 2003, amb l'aprovació de la Llei de mobilitat, i que hem trigat dotze anys, ben bé, a debatre aquesta qüestió en aquest Parlament, no? Els primers governs tripartits, doncs, bé, van tenir altres urgències. En tot cas, sí que hem sabut, o hem vist, entre vestidors, que hi havia feina feta, i sí que hi havia una previsió de donar forma a aquesta necessitat d'ordenar, com ha dit també el ponent, i de, en certa forma, recolzar un servei essencial com és el transport públic. I la necessitat hi és, la necessitat segueix plenament vigent. La necessitat d'assegurar un finançament que sigui adequat al transport públic hi era i hi segueix sent. I, per tant, aquesta llei ve, en certa forma, a donar-hi resposta.

Quan va arribar el primer Govern del senyor Mas, en aquella legislatura novena, en aquella legislatura llampec, doncs tampoc hi havia aquesta necessitat. No es veia com una urgència, perquè potser teníem una altra necessitat de transport públic, de transport col·lectiu. No sé si se'n recorden, d'aquell capteniment nàutic, no?, del senyor Mas, d'aquella idea –no crec que hagin tingut massa ocasió d'oblidar-ho, però vull recordar-ho– d'embarcar-nos tots en aquell vaixell fantasma, a hores d'ara ja desbarborat, però que en tot cas ha tingut un allitament d'últim minut, que és, en certa forma, la cabina dels germans Marx, no? Però, en tot cas, ho veurem en els..., darrers dies.

En qualsevol cas, la llei és, efectivament, oportuna, i s'ha vist finalment l'oportunitat de tornar a plantejar aquesta qüestió. Ja es va fer també en la legislatura anterior, en la novena. Al febrer de 2012 ja hi va haver una moció aprovada pel Ple d'aquest Parlament en què s'insistia en la necessitat de cercar, de buscar..., de treballar per tenir per part del Govern de la Generalitat una proposició de llei que permetés un finançament

adequat d'aquest servei essencial que és el transport públic. I, bé, aquella legislatura llampec va quedar en orris, però en tot cas la tenim damunt la taula.

Bé. Aquesta iniciativa, que ha plantejat, precisament, Iniciativa i que el Govern també ha tingut l'habilitat de fer-la seva..., hem de fer en aquest sentit un primer agraïment, que és la proactivitat que ha tingut també el senyor Milà plantejant aquest debat en el moment oportú i tenint també l'habilitat de guanyar els consensos necessaris perquè, efectivament, arribi a bon port, i en aquest sentit també l'oportunitat, la visió política, que ha tingut el conseller de fer-la seva en un moment en què, efectivament, hi havia una urgència social evident i la necessitat era plenament vigent.

Per tant, jo crec que ens hem de felicitar entre tots, especialment els que més implicats hi han estat –hi ha també el senyor Font seguint aquest debat–, els que directament s'han implicat a fer d'aquesta proposició de llei fins i tot gairebé una nova llei, perquè els canvis que hi han hagut jo crec que han enriquit el text final de la llei, i, efectivament, hi ha hagut un treball en què tant el ponent inicial com el mateix Govern, i crec que amb el recolzament, voluntariós, almenys, dels grups que hem participat en l'elaboració de la llei en la ponència..., ha donat lloc perquè tinguem la possibilitat de cobrir, de cobrir adequadament, una necessitat que, ho torno a dir, és socialment vigent..., que necessitem, efectivament, aquest accés amb condicions d'equitat, independentment de la situació social, de la ubicació territorial, de cada ciutadà a Catalunya..., el dret d'accés a aquest servei essencial.

Nosaltres..., hi ha una qüestió que potser seria la que ens podria tenir més incòmodes, que és la necessitat de nodrir de recursos públics, que vénen, al final, ho sabem tots, de la gent que paga els seus impostos, és a dir, els ciutadans..., en certa forma, no només per l'adquisició dels bitllets, sinó també amb l'esforç per la via impositiva..., faran front.

Però és ben clar: necessitem que el transport públic sigui eficaç i que sigui eficient, i també des d'un punt de vista que potser de vegades se'ns escapa, però és des del punt de vista energètic i des del punt de vista mediambiental. És a dir, ho sabem: patim unes condicions, a hores d'ara, a moltes àrees de Catalunya, i especialment a les àrees urbanes, però no només, però especialment a les àrees urbanes, en què els nivells de contaminació derivada del transport privat arriben a marges que són realment insostenibles, i és el moment que les administracions públiques ens hi impliquem de forma valenta. Perquè, al final, reclamarem també més esforç per la via impositiva als ciutadans, però ens hem d'implacar en la necessitat de netejar el nostre aire i de donar un millor futur també en l'aspecte ambiental a les generacions futures.

Per tant, a mode de resum, del que estem avui és davant d'un bon text, un text que ha millorat en el debat, un text que s'ha debatut seguint uns paràmetres que no són potser els més habituals en l'àmbit parlamentari. En certa forma, entrarà a la petita història d'aquesta desena legislatura, el procediment que s'ha seguit en l'elaboració d'aquesta llei. Però benvinguda, la llei.

I el que avui aprovarem, independentment que encara hi han algunes esmenes vives, hem de dir-ho i reconèixer-ho així, serà fruit d'un ampli consens dels grups. I, per tant, el que esperem també és que aquest consens es pugui mantenir en la propera legislatura i que el proper Govern de la Generalitat de Catalunya tingui a les seves mans una bona eina per assegurar, ho repeteixo, un transport públic que sigui eficaç i que sigui eficient.

Per tant, reiterar la benvinguda a la llei, i reiterar també que el Grup Parlamentari de Ciutadans hi ha donat suport en la seva tramitació i avui, doncs, hi donarem suport en un sentit molt ampli en aquest tràmit parlamentari d'aprovació definitiva. I repetir que és amb una voluntat ferma, precisament, que pugui complir al més aviat possible els objectius principals que té plantejats. I, per tant, esperem que doni garanties financeres al sistema de transport públic, que assegurï la viabilitat dels principals transports implicats en el sistema de transport públic català i, per tant, que assegurï també la millora d'aquells aspectes socials que hi han de permetre l'accés equitatiu a tots els ciutadans, i especialment a tots aquells que es troben en dificultats d'accés, sigui quin sigui el motiu que les provoqui.

Reiterar, doncs, el suport ple del Grup Parlamentari de Ciutadans a la llei, i esperar, com he dit, que en la propera legislatura es pugui aplicar a bastament i arribem a tenir un sistema de transport públic que sigui eficaç, que sigui eficient i que sigui sostenible.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs per posicionar la CUP - Alternativa d'Esqueres en aquesta proposició de llei. I ho farem intentant endreçar els dos temes estructurals que tracta: un tema és relatiu al finançament i l'altre tema és relatiu a la integració tarifària.

Respecte al finançament, nosaltres entenem que la proposta fa una bona proposta, valgui la redundància, que és aquest Fons de finançament del transport públic, que s'ha d'encarregar de gestionar precisament aquestes aportacions de les diferents administracions, però que per nosaltres bàsicament va destinat a eradicar tres vicis que han planat sempre en el transport, que és el que s'explicava abans, no?, aquest vici d'incloure el preu de la construcció de les infraestructures en els costos d'explotació, que ha augmentat el dèficit del sistema de transport, que també entenem que ha estat un vici volgut i que s'ha d'eradicar ja..., i que aquestes infraestructures és obvi i és lògic que vagin a càrrec dels pressupostos de les administracions públiques. Per altra banda, entenem que aporta una solució a un altre vici, que és el finançament insuficient, parcial i inestable per part de les administracions del transport. I, per tant, proposa solucionar-ho mitjançant els contractes programa plurianuals, i entenem que és una

eina millor que la que ara mateix tenim. I un tercer vici, que és fer repercutir finalment aquests costos en els bitllets, en els repagaments que els usuaris fem del transport, i per tant anar encarint de manera progressiva les tarifes via aquest repagament.

Clar, nosaltres entenem que sí que hi ha una pregunta lògica després de tot això, pregunta que es fan alguns, que és: «Això com es paga?» I entenem que era lògic –lògic– que es fes un recàrrec sobre l'IAE i que es pugui d'alguna manera, bé, estudiar aquesta contribució especial.

Tot i així, nosaltres entenem que s'han d'explorar unes altres vies de finançament; que aquestes vies de finançament estan bé, les hem de fer notar, però que són insuficients. Per què? Per què entenem que hem d'explorar altres vies de finançament? Nosaltres entenem que és de justícia que part de la recaptació dels 600 milions d'euros que guanyen els peatges privats, i que ja estan gairebé amortitzats..., han de ser part imprescindible del finançament dels transports. S'ha d'introduir el pagament directe dels peatges a l'ombra. A més a més, entenem que una part de la taxa turística ha d'anar destinada al transport públic, ja que –i com veurem després, eh?– una gran part de les línies que no s'han retallat..., sobre serveis, sobretot els autobusos, són aquelles que van al parc Güell, són aquelles que van als llocs d'interès turístic de la ciutat, i diríem que s'ha d'estudiar ja, s'ha de posar ja, s'ha d'establir ja com a dret, el fet que el transport públic sigui pagat íntegrament amb impostos i no se'n hagi de fer un repagament amb els bitllets.

Defensem el transport públic gratuït? Sí, el defensem. Transport públic gratuït no només per a aquelles classes populars que no se'l poden pagar, sinó per a, finalment, tots els que l'usin, i per tant configurar una veritable alternativa al transport privat; una veritable alternativa al transport privat que per nosaltres té bàsicament dos elements: el fet que és imprescindible per a la cohesió social garantir aquest model, aquest servei universal de transport, i un altre que és, òbviament, de millora del medi ambient i d'abandonament d'aquesta megalomania de grans infraestructures que s'ha tingut fins ara.

Era obvi que des de 2003, que s'havia aprovat la Llei de mobilitat, calia una llei de finançament. Al nostre parer, arriba tard, però arriba. I, mentrestant, què ha passat? Mentrestant, han passat coses bastant tristes, al voltant del transport públic. Ha passat una incapacitat crònica i reiterada per finançar de manera suficient aquest transport; ha passat la generació d'un dèficit que és insostenible i que té diverses causes, no?, des del mal finançament que anomenàvem abans fins a obres faraòniques, com la línia 9 del metro, fins a la fórmula del cànon d'ús com a manera de pagament, fins a haver de rescatar fallides concessionàries, com l'eix Vic-Ripoll. I tot això ha passat.

Ha passat, també, que el deute s'ha volgut eixugar fent-lo pagar als contribuents i fent-lo pagar sobretot als usuaris, als que gastem els transports públics. I, bàsicament, entre el 2008 i el 2013, els abonaments del transport més usats, que són la T-10 i la T-50/30, s'han

encarir un 43 per cent, mentre al mateix període l'IPC només s'augmentava un 9,6. Això passa quan el 70 per cent dels aturats no pot accedir als descomptes del transport públic. I per això nosaltres entenem que és ara, és aquest moment el moment en el qual hem de plantejar necessàriament un transport pagat exclusivament amb impostos i no, per tant, repagat per part d'aquells que sí que utilitzem el transport.

Ha passat que, mentre usaven aquests cànons per a finançar obres faraòniques, mentre es mal finançava el transport públic, hi havien altres espais, eh?, com ho diríem?, altres espais opacs, altres espais en els quals no entra la llum del dia encara, altres espais que ara mateix no saben explicar per què tenen els directius que tenen o per què tenen personal fora de conveni a sous que són desconeguts totalment. Per què? Perquè TMB segueix mantenint certs privilegis, perquè TMB no deixa passar la llum, perquè TMB no, mai, almenys fins ara, ha posat llums i taquígrafs a quina és la gestió, quins són els privilegis dels seus directius i com finalment s'han gestionat els diners de totes. Això podríem dir que, en tot cas, seria menor, seria «baldí», si no s'acompanyés, en els últims anys, d'unes retallades constants als transports públics.

És a dir, finalment, estem parlant d'un model infrafinançat, que cada any s'encareix, o encareix el seu bitllet, i al mateix temps es retallen línies d'autobús, es retallen els busos de barri, això sí, eh?, sense tocar el que afecta el sector turístic, que aquests sí que el necessiten, l'autobús, i no els que van a Can Tunis.

S'ha d'abandonar la via de l'encariment progressiu dels serveis i dels transports i s'ha de generar sobretot una alternativa de transport públic que li pugui plantar cara al transport privat. I això entenem que ara mateix no hi és.

Sobre la integració tarifària via la targeta Tibus, nosaltres compartim plenament la necessitat, compartim plenament, per tant, l'esperit sobre aquest títol, creiem que és necessari, i sobretot compartim la reflexió al voltant de la gestió pública. I, per tant, per nosaltres era immoral, per dir-ho d'una manera suau, el que es volia fer, el que es vol fer amb la T-Mobilitat afavorint, com sempre, els interessos d'empreses com CaixaBank, Fujitsu, Indra i Marfina, per 58,1 milions d'euros, que, a més a més, en cas que no puguem, se li paguen interessos a «la Caixa».

I, finalment –abans se'ns deia que abandonéssim les zones de confort–, finalment el Govern, sense abandonar la seua zona de confort, que és voler veure negoci en tot allò on hi hagi un servei públic..., com sempre, aquesta privatització del títol de transport que suposarà l'externalització de la gestió de la T-Mobilitat, per nosaltres ratifica una estratègia clara, que és finalment cedir, descapitalitzar coneixement de les administracions, privatitzar el *know how* de les administracions i acabar, diguéssim, com sempre, fent negoci d'allò que és de tots, perquè això és de tots, és pagat dels diners de tots. En tot cas, ara serà d'uns pocs o serà dels que sempre és tot, no?, de «la Caixa».

Voldríem acabar dient que nosaltres hi votarem a favor –jo crec que ja ho he dit–; votarem en contra d'al-

gunes esmenes que entenem que desvirtuen el sentit, l'ètica de la llei; per tant, votarem en contra d'algunes esmenes que van en contra de, finalment, apuntalar aquesta gestió plenament pública del Tibus.

No descartem, en una tramitació posterior –i sempre que puguem acudir a tot, cosa que, malauradament, aquesta legislatura no hem pogut fer–, presentar esmenes no només sobre el finançament, sinó per a intentar eliminar d'arrel el que entenem que segueix passant i que és una xacra per a realment generar un bon sistema de transport públic, que és la rebaixa de les autopistes i l'encariment cada vegada més del transport públic, que és la generalització dels peatges a l'ombra com a manera de pagament, i aquestes infraestructures que estarem pagant i seguirem pagant fins al segle vinent, és les ajudes i subvencions a la compra de cotxes... És incompatible que estiguem dient que les administracions públiques han de bastir un veritable sistema de transport públic i al mateix temps subvencionem la compra de cotxes privats.

Entenem que tot, d'alguna manera, camina finalment a fer un transport públic cada vegada..., o, en tot cas, amb una retallada estancada; per tant, que no acaba repuntant o no acaba de rescabalar-se el que finalment s'ha fet els últims anys. I entenem que hi ha hagut certa deixadesa i cert abandonament, doncs, en la voluntat jo diria que d'articular a través del transport públic tot el territori que va més enllà de l'àrea metropolitana de Barcelona, i per això era tan important, doncs, un sistema tarifari integrat.

Jo diria que, sense més, i com hem dit, votarem a favor de la proposició de llei.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, secretari de Mobilitat, director general, senyores i senyors, aquesta és una llei sorprenent en la seva culminació. Generalment, lleis estructurals com aquestes són impulsades des del Govern en forma de projecte de llei, però aquesta iniciativa apareix com una proposta, justament, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en forma de proposició de llei, que el Govern entoma, que el Govern decideix treballar-la i treballar-la a fons.

I, per tant, la manera com hem arribat avui a aquest dictamen, en aquest Ple, és sorprenent en el sentit que no hem treballat amb l'esquema clàssic de gestionar esmena per esmena, sinó que hem actuat com una ponència conjunta amb vuit ponents: els set ponents, que eren els set grups parlamentaris, més el Govern, de la mà del secretari de Mobilitat, del senyor Ricard Font.

I hem estat capaços de construir pràcticament un text alternatiu; evidentment, amb les bases que havien inspirat la proposició de llei que en el seu moment va pre-

sentar el senyor Milà, però avui aquesta sí que és una llei extraordinàriament consensuada. I, per tant, quan el senyor Terrades apellava que era la llei del Govern, la llei Vila, doncs, ens podíem moure exactament en aquests termes: neix com una proposició de llei d'Iniciativa i acaba com una proposició de llei del conjunt d'aquest Ple. I, per tant, posar en valor la generositat que ha tingut, per una banda el ponent, el Grup d'Iniciativa, i, per altra banda, l'audàcia, per dir-ho d'alguna manera, del Govern, doncs, que hem fet una cosa que també té un altre punt de sorpresa.

Fixin-se, aquesta és una llei que s'hauria d'haver aprovat l'any 2003 –l'any 2003-2004–, és una llei que era un mandat directe de la Llei de mobilitat que es va aprovar l'any 2003 per part d'aquest Parlament i que donava un termini d'un any per aprovar la Llei del finançament del transport públic. Doncs, en sis mesos hem estat capaços de fer allò que hauríem d'haver fet amb dotze anys, pràcticament. I, per tant, avui tenim aquesta llei de finançament del transport públic.

A mi m'agradaria també posar en valor la feina del Govern; som el grup parlamentari que dona suport al Govern. La feina del Govern. Quina ha estat la principal missió del Govern de Convergència i Unió, de la mà de Lluís Recoder i de la mà de Santi Vila? Que és evitar la fallida del sistema de transport i que això obligués a una reducció important de l'oferta. El sistema de transport públic va estar a punt d'arribar al col·lapse; el nivell d'endeutament es va desbocar, i per això es va poder fer el pacte o es va haver de fer el pacte a l'entorn de l'àrea metropolitana, amb un endeutament de 546 milions d'euros. I, per tant, evidentment, havíem de reaccionar. Jo vull posar en valor, en nom del Grup de Convergència i Unió, aquesta capacitat que ha tingut el Govern de fer front a l'endeutament sense, hi insisteixo, reduir de manera significativa l'oferta.

El cost del sistema de transport públic ha crescut més del 60 per cent entre els anys 2005 i 2014, mentre que l'increment de la tarifa mitjana del sistema ha crescut un 44 per cent, incloent-hi l'increment de l'any 2014. Per tant, rotundament no s'ha traspassat la totalitat de l'augment del cost a l'usuari, no s'ha traspassat. I, per tant, aquesta és una altra qüestió que nosaltres avui volem explicitar d'una manera molt rotunda.

Hi ha un altre element de context, que tampoc no és menor, que és la reducció de les aportacions de l'Estat al sistema de transport públic. I aquest tema ha sacsejat d'una manera molt, molt severa aquest sistema. Despeses corrents: si l'any 2008 l'Estat aportava 144 milions al sistema, l'any 2015 es redueix fins a 98 milions; mentre que la Generalitat, si l'any 2008 aportava 193 milions al sistema, els anys 11, 12, 13, 14, n'aportava 280, i enguany, 289. El pressupost del departament ha davallat un 40 per cent, però el departament ha fet un esforç molt important per no mantenir, sinó incrementar les aportacions al sistema de transport públic. I això vol dir bona gestió i això vol dir capacitat de poder prioritzar.

En el sistema de transport públic hi ha hagut dues grans revolucions..., o n'hi ha hagut una primera, que va ser la integració tarifària l'any 2001, que va perme-

tre, sense fer inversions en noves infraestructures, disparar la demanda, aconseguir captar molts més usuaris en el sistema de transport públic. En aquests moments, nosaltres, en l'entorn de Barcelona, tenim un dels sistemes més complets i universals del món. I això té un cost, fer això té un cost, i hem de veure com l'afrontem, aquest cost, i aquest, en molt bona mesura, és el que està plantejant el Govern i és el que pretén aquesta Llei de finançament del transport públic.

La segona gran revolució serà la T-Mobilitat. I la T-Mobilitat, tal com està plantejada i expressada en aquesta llei, és un mecanisme que de manera molt taxativa –i aquí s'han abocat algunes sospites– no permet, per contracte, comercialitzar amb les dades del sistema i dels usuaris. I aquesta afirmació queda blindada específicament en aquesta llei. És un sistema que permetrà un sistema públic d'informació *online* i *on time* i que permetrà que els ciutadans paguin realment pel transport efectiu, diguem-ne, que emprin, per no utilitzar la paraula «consumeixin», que emprin efectivament.

Vuit elements per definir què hem fet en aquesta llei, com és aquesta llei. És una llei que posa en valor l'equilibri pressupostari; primera idea. Segon, que aposta per la transparència de com i qui finança el sistema, amb un observatori de costos del sistema. Tres, incorpora la traçabilitat del sistema; permet conèixer la situació del sistema i el seu equilibri, i permet saber qui paga, com paga, en quina proporció i qui provoca i per què es provoca el dèficit.

Quart, i això és molt important, se separa del finançament els costos de construcció de les infraestructures dels propis del sistema, els d'operació. Vol dir línia 9 del metro. Vol dir el que va passar ara..., la setmana que ve, conseller Vila, s'inaugura la prolongació dels Ferrocarrils de la Generalitat a Terrassa. Hi va haver un moment que es va posar en risc la viabilitat de l'operador de Ferrocarrils de la Generalitat, perquè se li va injectar tot el nou endeutament que hi havia; era una autèntica insensatesa, que va perpetrar el Govern anterior, si m'ho permeten. En aquests moments, amb aquesta llei, queden separades les dues coses.

Cinc. Es permet una governança real per part de les diferents forces polítiques de cara al futur. Aquesta llei estableix uns criteris bàsics, però serà cada govern que els aplicarà d'acord amb el seu programa electoral. Fixa i promou la participació social amb el paper informador, també de les tarifes, i això no és menor, del consell de mobilitat, i crea, per llei, la taula social.

I set, defineix costos, ingressos i aportacions. I aquí es creen unes noves figures tributàries –això que al diputat senyor Manuel Reyes l'inquietava tant. Hi ha algunes d'aquestes mesures que a nosaltres no ens complauen, no ens agraden, però aquest increment s'haurà de produir no de manera aïllada, sinó que haurem de fer un debat general sobre el sistema fiscal català, sobre quina és la pressió fiscal que han de suportar els ciutadans d'aquest país; no tindria sentit que ho fésim de manera aïllada. I el debat sobre la sobirania de Catalunya –i això no li agradarà gens– té molt a veure amb això. És possible d'incorporar aquests increments

sense, en el resultat final, generar un increment de la pressió fiscal al conjunt de la ciutadania i a les classes mitjanes del país. I la idea és: qui usa paga, però qui usa més paga menys; segon, qui contamina paga; tercer, qui congestiona paga. Aquests són uns criteris que semblen raonables.

En conclusió, és una llei curta, senzilla, de consens, que permet un govern del sistema de transport públic fàcil, clar, senzill, traçable i transparent. I no és una llei amb apriorismes ideològics, ho comentàvem amb el senyor Ricard Font: no és una llei amb apriorismes ideològics, és una llei pragmàtica, que dóna instruccions i que dóna instruments. Per tant, una molt bona llei al servei del conjunt de ciutadans de Catalunya i al servei d'un sistema de transport públic que sigui potent, eficaç i eficient.

Moltíssimes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem la votació.

En primer lloc, votarem l'esmena reservada del Grup Parlamentari Socialista, que és la número 48.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor i 83 en contra.

A continuació, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Abans de començar els faig avinent que s'han retirat les esmenes número 22, 23, 34, 46, 97, 107 i 86.

Votarem ara les esmenes 72 i 81.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 19 vots a favor, 110 en contra.

A continuació, votem la número 70.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 101 en contra i 9 abstencions.

Per acabar votarem el text del dictamen. Votem, en primer lloc, l'article... *(Veus de fons. Pausa.)* L'esmena tècnica està inclosa... *(Veus de fons. Pausa.)* L'esmena tècnica està inclosa amb les altres esmenes tècniques. *(Veus de fons.)* Sí, després ho farem.

Hi ha una votació separada, i votem en primer lloc l'article 17.3, lletra g, del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 68 en contra i 9 abstencions.

Votem ara la resta de l'article 17 i l'article 18 del dictamen.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 110 vots a favor i 19 en contra.

Votem ara la disposició addicional tercera del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 110 vots a favor i 19 en contra.

I finalment votem la resta del text del dictamen, amb les esmenes tècniques incorporades, inclosa la darrera.

Comença la votació.

La proposició de llei ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Projecte de llei

sobre les organitzacions interprofessionals agroalimentàries de Catalunya
(tram. 200-00040/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació sobre el Projecte de llei sobre les organitzacions interprofessionals agroalimentàries de Catalunya. Té la paraula l'honorable senyor Jordi Ciuraneta, conseller d'Agricultura, en nom del Govern de la Generalitat.

(Remor de veus. Pausa.)

En aquest projecte de llei passarem directament a la intervenció dels grups parlamentaris per a la defensa de les esmenes reservades. Té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller, donar-li la benvinguda, com a primera intervenció pública en la qual coincidim, pel nomenament. Agrair l'assistència de les persones del sector que ens acompanyen, sindicats agraris i organitzacions del sector. Nosaltres farem dues reflexions molt ràpides, perquè tenim poc temps per intervenir, ja que hi ha un gran consens sobre el conjunt d'aquesta llei, farem dues reflexions: una reflexió més tècnica, més del contingut de la llei, sobretot que hi coincidim... Ja anunciem que votarem a favor del dictamen. Mantenim unes esmenes que no han estat acceptades, cinc més han estat acceptades i una, transaccionada.

En tot cas, després de les anades i vingudes que tots els diputats que hem estat treballant a la ponència hem viscut, el resultat és satisfactori, perquè és el que ens demanava el sector, amb algunes assignatures pendents que per a la propera legislatura, duri el que duri —perquè això no se sap mai, tal com va tot plegat—..., però que té ja deures, el proper Govern, la propera legislatura, els propers diputats ja tenen deures a fer. Per tant, d'aquests tretze articles que aprovem, ens sembla que al final el conjunt quedarà bé.

L'interès del sector és desigual: alguns hi estaven més interessats, altres diuen que potser no ho aplicaran. En tot cas, nosaltres creiem que era una llei necessària per millorar la competitivitat del nostre sector. Ara, també és cert que hi ha una certa confusió: mentre jurídicament estiguem, Catalunya estigui com està i estigui a dintre d'Espanya, doncs, sí que hem de tenir molt clar que aquí hi ha d'haver una coordinació entre

les interprofessionals espanyoles i les interprofessionals catalanes.

I també és cert, dir-ho, que hi ha hagut un cert contorsionisme polític per intentar encabir algunes assignatures pendents –Llei de contractes, la regulació de les llotges, la regulació de les organitzacions de productors, que no ho havíem fet i que havíem quedat que s’havien de regular– que ara hem volgut fer a última hora, de pressa i corrents, amb aquesta llei, i que hem trobat, a través de disposicions addicionals, la manera perquè jurídicament fos viable. A nosaltres ens sembla bé.

En tot cas diem: «Home, hem anat tard, i per això hem hagut de fer això. Això ja hauria d’haver sigut una realitat.» Segurament si les legislatures fossin normals, en un país normal, doncs, hauríem pogut fer tota aquesta regulació per millorar la transparència de preus, per millorar la competitivitat d’aquests productors petits que tant i tant estan patint, i molts fins i tot estan desapareixent.

Mantenim l’esmena per demanar una interprofessional de productes ecològics. Entenem que jurídicament és complex, però nosaltres, per una qüestió també de filosofia, creiem que ho hem de mantenir. La Unió Europea, l’Estat, Catalunya, cadascú amb les seves competències, però sí que és aquest Parlament, amb competències en agricultura, que ha de regular sobre aquestes organitzacions interprofessionals.

Resolem els desequilibris de la cadena alimentària, o sigui, els grans desequilibris que hi ha en aquest moment respecte al petit productor i amb el comercialitzador? No –no! Assignatura pendent que tots plegats..., molt difícil de resoldre, que no resolem amb aquesta llei. Que hi contribuïm? Sí. Que ho resolrem? No. Per tant, totalment a favor que cal donar rang estadístic a l’Observatori de Preus, tot el que sigui caminar cap a la transparència dels preus, com es fixen els preus, qui guanya molt, qui guanya poc, quins són els que estan ofegats i quins són els que, tot i la crisi, els va molt bé.

I ara que es parla tant de sobirania, home, doncs, reivindicar que la primera sobirania que hauria de tenir aquest país, la primera sobirania que hauria de tenir Catalunya és sobirania alimentària, de suficiència de productes alimentaris i de seguretat. Per tant, a vegades ens oblidem... –sembla que tot ha de ser exportar, exportar, exportar–, pensem que el principal factor d’exportació i de consum local creiem que ha de ser el dels aliments.

I aquí és veritat, a més a més, que el nostre territori és competitiu, però encara ho pot ser més. I, per tant, com que ara toca ja fer propostes de campanya, el que hauríem de mirar molt bé, sobretot, és: tenim empreses competitives, tenim un sector que exporta, un sector que creix, però hem d’intentar regular bé, hem d’intentar aturar aquesta retallada del 40 per cent del Departament d’Agricultura, per poder destinar recursos, per poder regular bé, perquè el sector creï ocupació, exporti, creï riquesa per al nostre territori i, sobretot, que realment –que realment– sigui aquest motor de cohesió territorial que tant necessitem. Per tant, sí a la llei, però falta més regulació per acabar de millorar

la transparència de preus; sí al sector, però falten més recursos des del Govern, que a vegades ens dona la sensació que és la *maria* del Govern, el Departament d’Agricultura, que rep més retallades que la resta.

El nostre vot favorable, mantenim les esmenes vives. Agrair a la gent de la ponència les hores, trucades i la facilitat per, al final, trobar una solució jurídica, política, que fos la més coherent amb tot el treball i amb tota la dinàmica que hem estat seguint amb la ponència.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, diputades, diputats i persones que ens acompanyen a la tribuna.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, una salutació als representants del sector que avui ens acompanyen. Bé. Avui s’aprovarà aquest projecte de llei en tràmit de superurgència, perquè és una demanda del sector, és cert, d’una part del sector. Però que després d’escoltar la veu de la indústria agroalimentària de Catalunya i els sindicats en les seves compareixences en comissió, dubto, dubtem de la seva condició d’imprescindible per assolir els objectius que *a priori* persegueix, que no són altres que la modernització, el desenvolupament, la competitivitat i la internacionalització de professionals particulars i empreses del sector que, a través d’aquesta llei, podran agrupar-se en organitzacions interprofessionals, sempre que compleixin els requisits establerts, i sempre en el marc normatiu estatal i europeu.

La indústria agroalimentària és un motor indispensable de la nostra economia, però sense oblidar que la producció i la indústria s’integren en un mercat comú, que suposa, en molts casos, que el productor es radiqui fora de la regió o que productes catalans viatgin sense fronteres a altres zones d’Espanya o de l’estranger per a ser comercialitzats o transformats. Espero que el Govern sigui conscient d’aquesta realitat, perquè, si no, les barreres econòmiques i administratives podrien no solament no beneficiar el sector, sinó afectar de forma negativa la producció i la indústria agroalimentària catalana.

El nostre partit hem presentat esmenes a l’articulat d’aquesta llei amb l’objectiu de millorar-la, esmenes que han estat fruit de les vostres aportacions, perquè, al cap i a la fi, sou vosaltres qui n’heu de traure profit. I la primera esmena que presento, i la relatora de la ponència ho sap, és la nostra disconformitat amb tal com s’ha tramitat aquest projecte, i no sé si el sector en general en pot estar massa satisfet. Per una banda, i com ja he dit al començament, la celeritat amb què s’ha fet, de voler aprovar-la tant sí com sí abans de finalitzar la segona legislatura del president Mas, en menys de cinc anys, potser per la por al que ens espera. I, per una altra banda, ens oposem a les formes, a la manera com s’ha desenvolupat la tramitació, on, sincerament, he vist una desídia i falta de rigor

per part del departament, més preocupat a canviar el conseller i directors generals que no pas a fer d'aquest projecte una eina verdaderament eficaç.

I en aquests minuts que em resten, vull fer una referència a algunes esmenes que es votaran avui i que hem mantingut vives justament perquè considerem que s'haurien d'aprovar amb el suport de la resta de grups parlamentaris. Entre elles, destacar-ne algunes; per exemple, els punts que fan referència a la sol·licitud d'extensió de norma, on pensem que és necessari majories més àmplies. En aquest sentit, la nostra proposta és que els acords comptin amb el suport de dos terços de representativitat de cada una de les branques professionals implicades –el projecte només en contempla el 50 per cent– i que la interprofessional representi almenys les tres quartes parts del sector, enfront de les dues tercers que ara es contemplen. D'aquesta manera garantiríem un ampli consens dintre del sector. I, en aquest sentit, ho proposàvem també en el cas de les organitzacions de productors de les fruites i hortalisses.

Altres qüestions referents als acords d'extensió de norma i que esperem que es tinguin en compte per part del DARP són els terminis de revocació i de reconeixement de les interprofessionals. Destacar, també, la no-inclusió per part del Govern en el punt 1 de l'article tercer, quan parla de potenciar la creació de xarxa de dones de la nostra esmena, que incloïa també col·lectius vulnerables. Això no s'ha tingut en compte i, per tant, no s'aprovarà. També estarem molt amatents que no es vulnerin competències supraautonòmiques, ja que segons l'aplicació de l'article 7.2, tal com es troba redactat, podria arribar a eximir el compliment de les obligacions d'altres interprofessionals d'àmbit superior de forma encoberta. I ja aviso que per aquí no ens la col·laran.

També proposem la supressió de punts que fan referència a infraccions i sancions, però que dubto de la seva aprovació en el Ple. I com que no em queda més temps, per acabar, només donar el nostre recolzament a les disposicions finals, que obren les portes, de cara a la propera legislatura, a la regulació de les llotges i mercats en origen, com també el reconeixement d'organitzacions de productors.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, representantes de las organizaciones profesionales que nos acompañan hoy, lo primero que tendríamos que decir por parte de nuestro grupo parlamentario es el reproche de que esta ley se haya tenido que tramitar por un procedimiento de urgencia, de extrema urgencia, que seguramente ha mermado las posibilidades de estudio y de una adecuada configuración de una ley que al final presenta, para no-

sotros, algunas pequeñas deficiencias formales, aunque lo cierto es también que le vamos a dar el apoyo, porque entendemos que responde a las peticiones del sector, que fueron, en realidad, las que movieron a la *conselleria* a presentar este proyecto de ley, que creemos que en el trámite, aunque ha sido verdaderamente urgente y rápido, y ha llevado, además, entremedio, la renuncia de un *conseller*..., bueno, la renuncia, el relevo del *conseller* que llevaba el tema cuando se iniciaron los trámites de esta ley.

Por lo tanto, esta ley llega tarde, pretenden que se apruebe en un abrir y cerrar de ojos, y esto es lo que hemos venido a hacer hoy, estos defectuosos puntos en algunos de sus artículos, nosotros vamos a proponer unas enmiendas que son casi técnicas o de matiz y que al final, digamos, no alteran en lo substancial el contenido de la ley, pero hemos decidido dejar estas enmiendas vivas. Lo substancial de lo que se había propuesto para enmendar de esta ley, yo creo que ha sido incorporado al articulado. Había la necesidad de que por parte del sector agroalimentario no nos encontrásemos con una ley que dificultase económicamente y que complicase todavía más el entorno económico de las empresas radicadas en Cataluña.

Yo creo que esta cuestión se ha dilucidado suficientemente y se ha evitado una de las..., o al menos se debe evitar, con una adecuada, también, gestión de la *conselleria*, que existan duplicidades de gastos para empresas del sector agroalimentario que nos coloquen en desventaja competitiva respecto a las empresas de otras partes de España. Esto era uno de los objetivos prioritarios: que nuestras empresas no tuvieran..., no huyesen a trasladarse a otros sitios con condiciones más ventajosas, y que tampoco aquello que nosotros hacemos que nos viene de otras comunidades autónomas nos dejase de venir por el encarecimiento de nuestros servicios, que, como se sabe y como ya nos referimos cuando fue el trámite de enmienda a la totalidad, pues, hay diversos servicios, como matadero, que nosotros proporcionamos a otras comunidades autónomas y que en caso de que se duplicasen tasas en mataderos nos podía perjudicar a las empresas –a las empresas.

Se han incumplido, también, algunas de las medidas que se acordaron en el Pleno sobre agricultura, en lo relativo, sobre todo, a los precios y a las lonjas. Esta cuestión queda por lo tanto pendiente en esta legislatura que ha acabado abruptamente, y es deseable que en lo sucesivo..., se ha perdido una ocasión en esta legislatura para legislar acerca de ello, como se promovió en el Pleno de agricultura, pero esperamos que en lo sucesivo esto se pueda acometer. Por lo tanto, esperamos nosotros que, finalmente, a pesar de los defectos que puedan poner en riesgo la eficacia de esta ley, tenga un efecto positivo para los operadores sectoriales que se decidan constituir en organizaciones interprofesionales agroalimentarias en Cataluña. El mejor favor que se la puede pedir a una ley es que obstaculice lo menos posible la actividad económica, y que la favorezca y que proteja a aquellos que tienen una actividad económica en un sector difícil, muy castigado, muy regulado y muy pendiente de la normativa europea.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la seva posició, tenen la paraula la resta de grups parlamentaris. En primer terme, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Dionís Guiteras, l'il·lustríssim diputat –com a alcalde, per haver sigut alcalde el tractament és d'il·lustríssim, senyor Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Moltes gràcies, president. Bé. Primer donar la benvinguda, també, a la gent del sector que avui han vingut a escoltar i a veure com s'aprova, i crec que serà amb una majoria aclaparadora, si no total, una llei d'interprofessionals agràries, que és prou important, i que, a més a més, ve d'una demanda del Ple monogràfic d'agricultura de l'any passat. Per tant, anem acomplint tots aquests passos. També voldria donar la benvinguda al conseller Jordi Ciuraneta, avui. I també recordar-me'n, perquè també és una bona part d'aquesta feina, de l'exconseller Pelegrí, que avui també està aquí i que, bé, ha sigut part important d'aquesta llei, també. És just també dir-ho.

Aquesta llei no és la que voldríem, tampoc, eh? És a dir, estem molt contents que hagi arribat a bon port. Jo, personalment, voldria agrair a tots els portaveus dels grups parlamentaris que hem treballat en aquesta ponència, doncs, la predisposició, les ganes i la voluntat de tirar-la endavant, dintre de les discrepàncies evidents que hi han de model de fons, perquè aquesta llei ha de ser una llei de fons. No és només una llei per anar a passar l'estona, diguem-ne. No, no, és una llei de fons, és una llei amb continguts; el que passa que no tots els que podríem, perquè no tenim les capacitats i les competències que voldríem tenir per poder ajudar el sector a tirar endavant. Aquest sector tan important al qual sempre reconeixem tots, tinguem la ideologia que tinguem en aquest Parlament, que és estratègic i que és fonamental per al nostre país.

Per tant, no tenim la satisfacció plena, perquè les competències no són plenes quan parlem d'un tema on la Unió Europea hi té una importància cabdal, a l'hora de regular, que va molt més enllà de la Unió Europea i és d'ordre mundial, l'OMC, i que, justament, qui ens hauria d'«interlocutar» amb Brussel·les i amb el món, diguem-ne que no està ben bé per aquesta feina. Però bé, tot i això hi ha una de les qüestions que sí que em sap greu que no hagi pogut tirar endavant amb una definició més clara, que és la qüestió de les llotges i els preus. Si volem fer una llei d'interprofessionals agràries, perquè hi hagi una estructura que abraci tot el sector, des de la producció fins a la distribució i el consum, doncs, perquè sigui àgil i eficaç i tingui tots els ressorts i totes les eines al servei..., ens falta la regulació dels preus. I, això, no ha donat temps de fer-ho; hi ha una addicional, una disposició final, que diu que s'encomana al Govern que faci en el termini d'un any un estudi per tirar la qüestió de la regulació i la transparència dels preus i dels mercats, que s'haurà de vetllar i que s'haurà de tirar endavant, perquè, si no, ens sortirà la llei coixa.

El nostre grup parlamentari sempre ha dit que el sector agroalimentari no està prou regulat. O sigui, la societat

i les administracions regulen qüestions fonamentals; per exemple, en l'energia. L'energia està regulada, i a ningú li estranya. Per exemple, l'urbanisme; està regulat, i a ningú li estranya.

Doncs, com pot ser que una part tan important de la nostra vida diària, que va molt més enllà d'alimentar-nos, que ja per si és evidentment importantíssim, però és l'ordenació del territori, és l'aprofitament i el no-malbaratament dels recursos –dels recursos mediambientals, dels recursos energètics–..., no està regulat? Hauria d'estar regulat. I aquesta llei podria ser, quan esdevinguem un estat, hauria de ser una de les estructures i de les eines cabdals per ordenar el sector, per donar també aquelles eines necessàries a tota la societat, perquè tots som consumidors, i que aquesta potencialitat que té, que és indiscutible, el sector agroalimentari, doncs, realment pugui tirar endavant.

Per tant, nosaltres aprovarem el dictamen, com no pot ser d'una altra manera. Entenem que és una eina al servei del sector, per tant, al servei de la societat, que permetrà..., perquè no és una eina, no és una llei molt encotillada, sinó que és prou àmplia perquè tothom, tot el sector, tots els diferents agents s'hi puguin anar sentint còmodes i la puguin anar utilitzant en la mesura que ells considerin que s'ha d'utilitzar. Perquè hi ha una cosa que vaig dir en la meua primera..., en el meu primer posicionament en una comissió d'agricultura, que és que el sector funciona i tira endavant a pesar de l'Administració –l'Administració, que ho podem ser tots, eh?, avui som al Govern, demà no–; el sector funciona perquè en té ganes, perquè té empena i perquè té futur.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per posicionar-se, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula la diputada senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Moltes gràcies. També per a posicionar-nos a favor, doncs, del dictamen d'aquesta llei. De fet, si ens mirem el text de dalt a baix, no hi podríem trobar res en aquests moments que hi puguem estar en contra, però, clar, és tot el procediment el que ens fa també que donem un sí crític a aquesta llei i al dictamen que avui aprovem. Un sí perquè és una llei favorable al sector, perquè és una millora, tot i que també està per veure a la pràctica. I dic que està per veure a la pràctica perquè ni tan sols el Departament d'Agricultura té estudiat quins impactes positius o negatius pugui tenir a la pràctica aquesta llei.

I això és una de les coses que més ens ha sobtat durant el debat i durant les diferents ponències i també les diferents compareixences. I és que anaven passant els compareixents, anaven passant els diferents sectors professionals, i semblava que, a excepció d'Unió de Pagesos i d'altres sindicats, que sí que tenien una postura molt clara i estudiada sobre aquesta llei, doncs, hem vist compareixents que tenien molt poca informa-

ció. I creiem que això pertoca al departament treballar-ho. Si algú està a punt de fer una llei o d'aprovar una llei al Parlament, i a més suposo que la vol donar a conèixer als diferents sectors afectats i suposo que a més la vol vendre com una cosa positiva als diferents sectors afectats, ens estranya moltíssim que compareixents com el senyor que venia en representació de la Raça Bruna del Pirineu no sabés que aquesta llei podia tenir una afectació positiva pel que fa al seu cas, no?

Si vèiem alguna cosa de positiu en aquesta llei era justament que les nostres denominacions d'origen, aquells productes autòctons, agroalimentaris i ramaders autòctons, allò que produïm només específicament a Catalunya, en surti beneficiat, i resulta que aquests beneficiats o aquests possibles beneficiats no sabien que en podien sortir beneficiats. Això, d'entrada, ens estranya. Per tant, un mal treball per part del departament en aquest sentit, que òbviament havíem de denunciar ara en aquest debat també.

Un sí crític, també, perquè no s'incorporen moltes de les nostres esmenes, que eren esmenes compartides també amb altres grups parlamentaris, d'Esquerra Republicana, impulsades per Unió de Pagesos, i que creiem també molt necessàries. Per cert, vull agrair personalment la feina de l'Andreu Ferrer, amb el seguiment que ha tingut i amb l'impuls d'aquesta llei, intentant incorporar moltes de les qüestions que havíem aprovat també en aquesta cambra, en el debat monogràfic de l'any passat, el 2014, que moltes coses no sabem exactament en què ens van arribar a servir perquè no acabem de veure la seva utilitat.

Moltes de les qüestions no les hem pogut abordar en aquesta cambra, i ara, quan fem una llei a corre-cuita, i resulta que tenim l'oportunitat de complir amb aquestes qüestions aprovades durant el debat monogràfic, doncs, la desaprofitem, i tot el que fa referència a les organitzacions de productors, que era per nosaltres absolutament importantíssim, perquè és la part, la peça més feble de tota aquesta cadena agroalimentària, la que més aviat hauríem de protegir i la que sempre deixem per al final, doncs, sembla que ens emplacem a la legislatura que ve per a poder-la treballar, poder-la incorporar i poder-la regular.

El mateix amb les llotges, el mateix amb l'Observatori de Preus, del qual hauríem tingut oportunitat d'ampliar les funcions i fer-les i adequar-les molt més a la realitat, un cop hem vist també el seu funcionament diari.

Totes aquestes qüestions, doncs, es deixen aparcades, perdem oportunitat de treballar-les i perdem oportunitat de treballar-les, si em permeten, per absoluta desídia del grup parlamentari majoritari d'aquesta cambra, que és Convergència i Unió, amb el seu soci Esquerra Republicana, que durant tota aquesta legislatura han tingut oportunitat d'impulsar infinites qüestions sobre agricultura i ramaderia.

Tenim, a més, assumptes pendents, per nosaltres molt importants, des del nostre punt de vista, i molt greu que no s'hagin dut a terme, com és la Subcomissió de Transgènics, com és el debat del canal Segarra-Garrigues; un acord, una responsabilitat, un compromís d'aquesta cambra parlamentària per a dur-lo endavant,

i que no ha sigut possible perquè no hi ha hagut voluntat política per a fer-ho.

Ens diran que és una qüestió de calendari; ens diran que «ui, no sabíem si tindríem eleccions al setembre». Escoltin, des del gener que sabem que tindríem eleccions al setembre i que sabíem que havíem de finalitzar aquesta Subcomissió de Transgènics, no hi ha hagut voluntat política per a fer-ho, perquè això suposava avançar en la prohibició dels transgènics, cosa que no afavoreix les multinacionals del sector agroalimentari, les multinacionals que aquest Govern i aquest departament han continuat afavorint, i ho han fet en detriment dels productors, dels petits pagesos i de les explotacions familiars, que són els veritables impulsors de l'agricultura aquí, a Catalunya, i els principals garants que l'agricultura funcioni i sigui sostenible, i a més a més també sigui segura alimentàriament parlant.

I, a tall d'anècdota, ens sap greu que aquesta comissió no hagi treballat tot el que podria treballar. Crec que és una de les comissions del Parlament que menys activitat ha tingut. Hem tingut moltes oportunitats per a fer diferents comissions, per a convocar-les; no hi ha hagut voluntat política per a fer-ho, tot i que ho hem demanat, i tenim molts, molts *mails* que així ho certifiquen, demanant més activitat en aquesta comissió d'Agricultura. No ens n'hem pogut sortir. I, a tall d'anècdota, m'explicaven al principi, doncs, que alguns...

El vicepresident segon

Diputada, vagi acabant que...

Sara Vilà Galan

Sí, amb això acabo, president. Alguns sectors m'explicaven al principi per què és important tenir la conselleria d'Agricultura a Barcelona i no a Lleida. Jo això no ho acabava d'entendre; ara ho entenc. Deixar-nos les qüestions només als parlamentaris de Lleida, i ho dic irònicament, no és la solució; potser perquè ens prenguem seriosament l'agricultura d'una vegada al Parlament ho haurien de portar els presidents de grup.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per posicionar-se, en nom del Grup Mixt, i de l'escó estant, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Sí, gràcies. Intervinc des de l'escó i breument per explicar per què la CUP s'abstindrà en aquesta votació. En primer terme, s'abstindrà, com hem explicat en diferents votacions de llei al darrer Ple i aquest, perquè els darrers tres mesos hi ha hagut en tràmit dinou lleis en aquest Parlament, a banda de totes les altres comissions legislatives; arguments que ja he explicat a la cambra, que els explico més aviat per a les persones que han estat treballant en aquesta llei fora del Parlament, és a dir que no són diputades, perquè no hem pogut prioritzar la presència i el treball dins d'aquesta

ponència de llei. I, per tant, en conseqüència, ens abstindrem.

En segon lloc, perquè sí que vam intervenir en el debat de totalitat, vam exposar la nostra posició. Vistos els resultats, sabem que el sector majoritàriament hi està a favor, sabem que tota pedra fa paret en un mercat agroalimentari cada vegada més competitiu, més globalitzat, i, per tant, que necessitem instruments per reagrupar, per poder regular alguns dels aspectes en un justament això, en un mercat cada vegada més centralitzat, amb més concentracions econòmiques, amb més dependència, amb més competència, amb més especialització i amb més dinàmiques d'explotació.

I, per tant, tota pedra fa paret, però malgrat tot trobem insuficient el contingut d'aquesta llei; insuficient perquè no vincula obligatòriament el sector de la distribució; insuficient perquè no aborda la qüestió de preus; insuficient perquè en conseqüència tampoc aborda les qüestions dels drets de la pagesia, de la força laboral que mou el món de l'agricultura, i, en definitiva, perquè és insuficient el nivell d'instruments de sobirania alimentària que hauria de desplegar una llei com aquesta justament en un context de forta globalització financera neoliberal i de forta competitivitat. I, per tant, manquen continguts de sobirania alimentària, que, com s'ha dit, haurien de ser una prioritat per al país.

Per totes dues raons, primer, doncs, perquè no hi hem participat i, per tant, no ens veiem amb cor de poder valorar la feina de la resta de parlamentaris, i sabent el suport majoritari del sector, no ens hi podem pronunciar d'una altra manera, i, en segon lloc, per aquestes mancances que hi trobem, aquesta és la posició de la CUP, d'abstenció.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. La senyora Geli no hi és. Per tant, passàrem a la darrera intervenció, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En el seu nom, la il·lustre diputada senyora Dolors Rovirola.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, director general d'Alimentació, Qualitat i Indústries Agroalimentàries..., i també una salutació molt especial a totes les persones que han vingut d'organitzacions i sindicats, de representants del sector, i que han ajudat, tots ells, a elaborar aquesta llei.

Vull començar per agrair als meus companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, tots ells ponents de la llei d'altres grups parlamentaris que han intervingut en la ponència, el bon ambient que ha regnat en les diferents reunions ponències..., els canvis d'última hora en l'elaboració d'aquesta llei. També agrair-ho als serveis de la cambra, com és el nostre gestor, l'Eduard Principal, i també especialment al nostre lletrat, en Pere Sol, que ha tingut molta santa paciència, perquè molts érem novells a portar la llei i ens ha posat les coses molt fàcils. Gràcies. I també esmentar, en el meu grup parlamentari, la feina i el suport de la Mercè Puig.

Avui aprovarem aquesta llei d'organitzacions interprofessionals agroalimentàries, que ve justificada per diverses raons. Primera, perquè estava en el programa electoral de Convergència i Unió, i també en les resolucions parlamentàries, com és el debat agrari que fa just un any, el 9 de juliol de l'any passat, vàrem celebrar aquí. Segon, perquè és una demanda del sector i ha estat, com he dit abans, activament treballada pel sector, que s'hi ha implicat moltíssim. I tercer, per reforçar les denominacions d'origen.

Aquesta llei permetrà que els diferents actors de la cadena alimentària, des del productor fins al distribuïdor, passant pel transformador i la comercialització, es puguin agrupar en organitzacions per poder ser molt més competitius tant a Catalunya com a la resta del món.

La nova norma omple un buit legal i dóna resposta a la demanda del sector de disposar d'una legislació pròpia que defensa el model de proximitat, amb una presència molt important de petites i mitjanes empreses.

Aquesta llei es dicta a l'empara de l'article 116.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que atribueix a la Generalitat la competència exclusiva per regular i desenvolupar l'agricultura, la ramaderia i el sector agroalimentari. Atorga a les organitzacions interprofessionals plena autonomia i competència per prendre acords sense cap tipus de limitació respecte a altres acords adoptats per tercers o altres entitats, excepte si elles mateixes acorden voluntàriament unir-se a aquests acords d'altres organitzacions de naturalesa i objectius similars.

També permet que en l'àmbit de Catalunya puguin acordar i obtenir, si s'escau, adscripció de normes adequades a les condicions i necessitats particulars de cada sector i que contribueixin directament al seu desenvolupament.

No oblidem tampoc que la llei permetrà donar compliment a un dels objectius de la PAC, que és l'orientació de les produccions agràries a les necessitats reals del mercat, amb mecanismes d'intervenció per garantir una oferta agrària més adequada a la demanda.

Quines són les finalitats d'aquestes organitzacions? Doncs, entre elles tenim, millorar la transparència i eficiència dels mercats, millorar la qualitat dels productes, promoure la investigació i el desenvolupament, promoure els productes, millorar la informació al consumidor, etcètera; millores que haurien de repercutir en el preu que rep el productor.

Una llei molt important per al nostre sector, un sector que ha guanyat per mitjans propis una posició estratègica en el present i el futur del país, que en les darreres dècades ha demostrat tenir una gran capacitat a l'hora d'anar-se adaptant als canvis econòmics, demogràfics i socioculturals que incideixen sobre la producció, la distribució i el consum dels productes derivats del sector primari.

Una llei imprescindible per a una indústria agroalimentària que constitueix el sector més important de les manufactures catalanes, d'un gran valor estratègic des de la vessant territorial i ambiental, que generen un gran nombre de llocs de treball i amb una gran capacitat per arrossegar altres activitats.

En qualsevol cas, una llei també imprescindible i necessària per defensar-se en el context d'una creixent competitivitat dels mercats europeus o internacionals agroalimentaris.

I, per últim, aquesta llei es reforça amb una disposició addicional, pel que fa a la representació de les organitzacions professionals agràries, i dues disposicions finals: la primera, sobre l'actuació de la regulació de les llotges i mercats en origen de productes agraris, i la segona, una ordre per regular el procediment de reconeixement d'organitzacions de productors.

Catalunya és una regió agroalimentària potent dins la Unió Europea –tots ho sabem– i no es pot renunciar a aquest lideratge. És evident que els països que no tinguin aquests tipus d'estructures d'organitzacions interprofessionals agràries que avui aprovem no estaran en condicions de competir; per tant, avui aprovarem una estructura d'estat per a quan Catalunya esdevingui un nou estat d'Europa.

Gràcies, president, conseller, diputats, diputades.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, passem a la votació.

I, en primer lloc, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialista.

Votem, en primer lloc, l'esmena número 12.

Comença la votació –12.

(Veus de fons.) No o sí? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 67 en contra i 19 abstencions.

Votem les números 24 i 57.

Comença la... *(Veus de fons.)* Separades? *(Pausa.)*

La 24.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 67 en contra i 9 abstencions.

Votem la 57.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 68 en contra i 28 abstencions.

Votem ara la 31 i la 47.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara les reservades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem la número 32.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor i 79 en contra.

Votem les números 49, 65, 68, 69, 70, 71 i 72.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 21 vots a favor, 99 en contra i 8 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del grup parlamentari: les números 33, 54, 56, pel que fa a la modificació, 66, 74 i 75.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 28 vots a favor i 100 en contra.

Votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Han retirat les 34, 43, 50, 60 i 73.

Votem ara les números 11, 21, lletres *b*, *g*, *h*, *k*, *l* i *m*, 36, 45, 48, 52, 55, 64 i 67.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 28 vots a favor i 100 en contra.

Per acabar, votem el text del dictamen.

Comença la votació.

El projecte de llei ha estat aprovat per 125 vots a favor i 3 abstencions.

(Aplaudiments.)

Es reprendrà la sessió a dos quarts de cinc, amb el setè punt de l'ordre del dia. I recordin que s'haurà de votar a l'inici –a l'inici.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i els lletrats Anna Casas i Gregorio, Fernando Domínguez García i Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Ensenyament, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Reprenem la sessió de la tarda amb el setè punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei

per la qual es modifica la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i documents (tram. 200-00046/10)

És el Projecte de llei per la qual es modifica la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i documents. D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única. Per tant, procedirem en primer lloc a la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquest projecte de llei. S'entén que els vots afirmatius són a favor de la tramitació.

I una altra qüestió: hi haurà una delegació de vot de la diputada senyora Marta Llorens en el portaveu adjunt, Roger Montañola.

Iniciem la votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada, la lectura única, per 69 vots a favor, 53 en contra i 1 abstenció.

A continuació, procedirem al debat, que, d'acord amb l'article 126.3 del Reglament, s'ha de substanciar segons les normes establertes per als debats a la totalitat. En acabar el debat, el conjunt del projecte de llei serà sotmès a una sola votació. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern, l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

(Pausa. Remor de veus.)

Un moment, un moment, conseller.

(Pausa.)

Ja pot començar.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustres diputats i diputades; director general d'Arxius, Biblioteques, Museus i Patrimoni, senyor Joan Pluma; president de l'Associació d'Arxivers - Gestors de Documents de Catalunya, senyor Joan Soler, benvingut; directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, Maria Àngels Barbarà, benvinguda. A tots, moltes gràcies per ser aquí.

Bé, l'objectiu del projecte de llei que avui presentem és modificar la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i documents, per adaptar-ne el contingut al règim d'accés a la informació i documentació públiques que estableix la nova Llei de transparència. La llei del 2001 va ser en el seu moment una llei molt avançada, una llei que ara es modifica, voluntàriament, de manera mínima. És una llei aprovada fa catorze anys que introduí conceptes com el de la «gestió de la documentació» i dedicà el seu títol quart a l'accés als documents públics. Va ser en aquell moment una llei pionera a nivell estatal.

La Llei d'arxius i documents del 2001 va ser precursora de l'actual Llei de transparència en la qüestió del dret d'accés a la informació. En virtut d'aquesta Llei d'arxius, durant tots aquests anys els arxivers han generat una gran quantitat d'accions útils per al bon funcionament de tota mena d'organitzacions públiques i privades que sens dubte han contribuït al seu progrés i sobretot han garantit els drets de la ciutadania a disposar dels documents públics. Els arxivers catalans han tingut la capacitat de renovar constantment i des de fa anys els conceptes bàsics d'aquesta professió i el mateix sentit de la transparència, i han afegit a les tasques clàssiques d'ordenació, descripció i custòdia del patrimoni documental noves tasques que han contribuït al bon funcionament de les organitzacions públiques i privades, mitjançant la gestió de la seva documentació.

El coneixement acumulat pels anys de bona feina d'arxivers i gestors es posa ara al servei de les polítiques

de foment de la transparència. La Llei de transparència, del 2014, que en matèria de dret d'accés a la informació pública beu directament de les fonts de la Llei d'arxius, consolida aquest dret i el determina com un instrument essencial del control social de l'Administració i de la seva activitat en benefici d'una major qualitat democràtica. Representa un salt qualitatiu en la gestió pública i el bon govern en el rendiment de comptes i en els instruments que es posen a l'abast de la ciutadania per participar en els afers públics.

La modificació que avui presentem ve motivada, doncs, per la disposició final segona de la Llei 19/2014, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, que estableix que el Govern ha d'elaborar i presentar al Parlament en el termini de sis mesos un projecte de llei en aquest sentit.

Els eixos de la modificació són diversos. N'esmento només set: s'eliminen les contradiccions o duplicitats possibles de caràcter normatiu relacionades amb les condicions d'accés als documents; es reforma el paper de la Comissió Nacional d'Accés, Avaluació i Tria Documental en l'establiment dels criteris sobre l'aplicació de la normativa que regeix l'accés als documents públics, i en l'elaboració de les taules, dels criteris d'accés i avaluació documental; s'especifica que els sistemes de gestió documental han de garantir el tractament correcte dels documents en les fases activa, semiactiva i inactiva, per complir amb les obligacions de transparència; s'amplien algunes de les funcions del mateix departament i del consell nacional per afegir-hi, a més de les funcions que ja tenen en matèria d'arxius, les corresponents a la gestió documental: el consell podrà, en endavant, proposar actuacions i emetre disposicions generals, a més de en la matèria d'arxius també en la matèria de gestió documental; s'incorpora un representant de la nova Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública a la Comissió Nacional d'Avaluació i Tria de Documentació; s'especifica que els arxius del Sistema d'Arxius –Sistema nacional d'Arxius–, han de fer pública i accessible la localització de la documentació en els portals de transparència; es modula també, es proposa també un canvi de nom: la Llei d'arxius i gestió de documents expressa una més gran determinació en la gestió documental i en les seves exigències més actuals.

Aquests són alguns elements que es modifiquen, els més substancials, d'aquesta modificació que abans dèiem, no?, de mínims, la imprescindible per atendre la llei 2014.

Abans d'acabar m'agradaria agrair tota la feina que els arxivers fan des de fa molts anys. Disposem, per sort, de grans professionals, i amb la convicció dels governs i les institucions públiques han fet del nostre país amb un molt bon sistema d'arxius. En menys de trenta anys hem fet el que la majoria de països del nostre entorn havien fet en un llarg període, normalment proper als cent –en trenta hem fet allò que s'havia de fer en cent.

Tenim un sistema d'arxius de Catalunya amb continent: edificis moderns amb nous sistemes de seguretat i conservació de documents; tenim un sistema amb contingut: equipaments interns i equipaments de qualitat que do-

nen resposta als reptes diaris dels arxius, dels documents que atresoren, i equips professionals sòlids, importants, molt professionalitzats, i determinats per aquest impuls que la llei del 2001 va implicar.

Aquest sistema és l'expressió d'un país que mira el futur, que mira endavant. Estem garantint el nostre futur, estem assegurant el dret al nostre coneixement, estem assegurant el dret a un país més democràtic, a una ciutadania més crítica, a un servei d'arxius i de documentació més transparent, per tant, a una identitat com a país més forta.

Apostem des del mateix departament, des del Govern, i estic convençut que des del conjunt dels grups parlamentaris aquí presents, per un sistema d'arxius orientat cap al ciutadà, un sistema modern i eficient, amb memòria històrica i amb capacitat d'adaptació a les noves realitats de la transparència i les exigències de qualitat democràtica. Amb la Llei de transparència aprovada el passat desembre, i amb aquesta modificació de la Llei d'arxius que esperem que s'aprovi avui, el nostre corpus normatiu serà més complet i ens permetrà afrontar el futur amb majors garanties democràtiques.

Confio que en el reglament de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, actualment en tràmit, quedarà reflectit, reflectirà la reconeguda, la importància de la tasca dels arxivers en tot aquest procés.

Vull donar les gràcies a tots els diputats que han intervingut en tot aquest procés d'elaboració d'aquesta modificació, d'aquesta nova proposta de la llei. A tots els diputats que hi han intervingut, a tots, l'agraïment, i també a la directora de la relació amb el Parlament del Departament de Cultura.

Per tots aquests motius, els demano el suport al projecte de llei.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Vallverdú, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Teresa Vallverdú Albornà

Gràcies, presidenta. En primer lloc, vull donar la benvinguda a totes les persones que ens acompanyen en aquest debat sobre aquest projecte de llei.

Ens trobem amb una de les conseqüències de l'aprovació de la Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern, que és la necessitat de modificar la Llei d'arxius i documents per adaptar-la a aquest nou marc legal. Per això tenim al davant aquest projecte de llei, que és fruit de l'obligació del Govern d'elaborar-lo i presentar-lo al Parlament en el termini de sis mesos, que té la finalitat d'adaptar el contingut de la Llei d'arxius i documents al règim d'accés a la informació i documentació públiques que estableix la Llei de transparència. És una modificació de mínims, però hi aporta novetats interessants.

Com que aquesta és una modificació bàsicament tècnica, la intervenció serà breu i segurament no esgotaré el temps que tinc concedit. Ja ens ha explicat el conseller Mascarell quins eren els canvis proposats, i no hi incidiré en detall.

Simplement comentar que aquesta modificació de la Llei d'arxius i documents pretén incidir en l'exercici del dret de les persones a accedir als documents públics. Com ja s'ha dit, també, amb aquesta regulació es volen eliminar les contradiccions o les duplicitats normatives relacionades amb les condicions d'accés als documents.

La modificació inclou la referència a la gestió de documents i actualitza la definició de «gestió documental»: es dona més presència a aquest concepte perquè els sistemes de gestió dels documents públics tenen una gran importància per garantir la transparència. Això també afecta el nom de la llei, que canvia per incloure, precisament, el concepte de «gestió documental». Amb les modificacions proposades també es cobreix tot el cicle de vida de la documentació i bàsicament es reforça legalment la gestió documental. El canvi de nom també afecta el Consell Nacional d'Arxius, que passa a ser el Consell Nacional d'Arxius i Gestió Documental.

En la modificació s'inclouen obligacions específiques de publicitat activa i transparència als arxius de les administracions públiques, perquè posin a disposició pública els instruments que permetin als ciutadans localitzar la documentació que gestionen aquests centres a través del portal de transparència de cada institució o els webs dels serveis. Aquestes obligacions de transparència tenen una gran importància i permeten mostrar de manera clara la voluntat d'afavorir l'accés a la informació.

Es reforça, també, el paper de la Comissió Nacional d'Accés, Avaluació i Tria Documental en el nou marc de transparència, i es promou la coordinació entre els ens que tenen competència en matèria d'accés a la informació i a la documentació, una coordinació que és absolutament necessària per poder treballar en una direcció clara a favor de la transparència.

El nostre grup votarà a favor d'aquesta proposició de llei justament perquè planteja unes adequacions necessàries a partir de la Llei de transparència.

Però volem, abans d'acabar, manifestar el nostre suport al col·lectiu professional dels arxivers i gestors documentals en la seva tasca al servei del dret a la qualitat d'informació a la ciutadania, perquè, si els ciutadans podem exercir el dret a la informació, és gràcies a la tasca de classificació, conservació i facilitació de l'accessibilitat dels documents que porta a terme aquest col·lectiu. A més, a través de la correcta aplicació dels principis de la gestió documental, s'augmenta l'eficiència competitiva i la transparència de les administracions i de les organitzacions públiques i privades del país.

Esperem de veritat que la cohesió entre els agents que intervenen en el desplegament de la Llei de transparència sigui efectiva i tingui un clar objectiu de servei públic, que les polítiques de gestió documental a les

administracions catalanes siguin clares, i que el coneixement i l'experiència en arxivística i gestió documental enforteixin l'objectiu de transparència que es pretén, perquè reforçant l'accés a la informació es promou la transparència i s'aconsegueix lluitar contra les males pràctiques.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Socialista, l'ihlustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, conselleres, i invitats, també benvinguts al Parlament. És més propi que els donem la benvinguda nosaltres que no el Govern. Nosaltres... (*Veus de fons.*) Aquesta és la nostra casa, la del Parlament; el Govern hi sou invitats, consellera.

Vull clarificar, en primer lloc, que nosaltres ens hem oposat al tràmit de lectura única... (*Veus de fons.*) Sí, senyora Ponsa, que ens hi hem oposat, li vull explicar per què. Nosaltres ens hem oposat al tràmit de lectura única perquè..., en fi, perquè aquesta llei és important, i les lleis importants no es poden tramitar per lectura única, amb urgències com aquesta, no? Però, clar, com que és sabut, és proverbial la inactivitat crònica del Departament de Cultura durant aquestes dues legislatures, doncs, ens hem trobat ara al final a cuitacorrents per complir un tràmit –que, si no, ni això– al qual està obligat el Govern, i tots plegats, per mor de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, a fer-hi un pegat.

I a mi m'hauria agradat que en acabar el conseller hagués dit no allò que ha dit: «Estem satisfets perquè així el corpus legal queda complert.» No, conseller, queda incomplert. A mi m'hauria agradat que vostè hagués estat sincer, perquè estic segur que vostè ho sap; que vostè avui aquí hagués dit, com li ha dit l'Associació d'Arxivers, que avui està present aquí, en un escrit que nosaltres ens hem llegit amb molta atenció, que cal una nova llei, i que a la propera legislatura es compromet des del lloc que estigui –si és aquí, doncs, bé, i si no, des de fora tots hi farem el possible– a impulsar una nova llei d'acord amb les necessitats i els temps en què estem. Perquè aquesta llei, com ja s'ha dit aquí, la que avui reformem, és del 2001 i des del 2001 fins avui han passat moltes coses, i han evolucionat les noves tecnologies, han evolucionat els condicionaments de les demandes dels ciutadans, dels professionals, dels instruments de què es disposen, de les exigències, com la que avui atenem respecte a la transparència, etcètera.

I això és el que hauríem volgut, i avui aquí no són menors els aspectes, tampoc, que transformem, no? Però ja s'ha dit que és una llei de mínims, ho ha dit el mateix conseller, i alguna de les..., em sembla que la senyora Vallverdú també ho ha dit, però estem reformant qüestions tan importants com nou articles i una addicional –entre altres, el mateix nom de la llei– referides al servei de gestió documental, a les tecnolo-

gies, a les administracions amb tota l'arxivística i els documents, al sistema únic de gestió documental, a programes d'actuació i d'inspecció.

Doncs, tot això i tot el que una llei comporta, nova, com la que necessitem, que estableix també compromisos de país, del Govern, de tots els professionals, en fi, de tot allò que sabem que requereix una llei, amb una tramitació com cal, amb compareixences d'experts, etcètera, és el que hem trobat avui a faltar, perquè aquí, com diu la meua companya Eva Granados, sovint aquí molt de full de ruta nacional però poc atendre les necessitats de la nació.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'ihlustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats..., consellers, conselleres, diputats, diputades, bé, suposadament, el projecte de llei que avui ens presenta el Govern, doncs, té com a motiu l'obligació que estableix la Llei de transparència d'adequar, precisament, la Llei d'arxius i documents a les prescripcions i a les noves obligacions de la Llei de transparència.

Nosaltres, qualificant les modificacions, que ens les presenten a corre-cuita, veiem que és una mica una modificació per complir el tràmit a què obliga la llei, i que ha estat una oportunitat perduda; una oportunitat perduda per, realment, després de catorze anys de vigència de la Llei d'arxius, poder presentar davant d'aquesta cambra un projecte, doncs, adequat, precisament, als objectius que vostè esmentava, que només s'esmenten però que la llei no transforma, perquè és evident que s'hi fan uns certs retocs, en aquest projecte de llei que vostès presenten, i alhora sí que aprofiten per introduir tot el concepte de la «gestió documental» en el nervi de la llei.

Però nosaltres quan vam aprovar la Llei de transparència érem molt conscients que estàvem davant d'un canvi de cultura de l'Administració, i érem també molt conscients que aquest canvi de cultura en l'Administració podia portar unes certes resistències. I en la redacció inicial que ha presentat el Govern, doncs, es posen en evidència aquestes resistències de l'Administració al canvi, a les obligacions de la Llei de transparència, al nou concepte que estableix aquesta llei i a les noves obligacions que estableix la llei envers l'Administració.

I ens referim, concretament, doncs, a l'article 8 del projecte de llei, que modifica l'article 19, apartat segon, lletra a, on es defineix..., és una de les funcions de la Comissió d'Accés, Avaluació i Tria Documental i estableix establir els criteris d'aplicació de la normativa que regeix l'accés als documents públics.

Això, que sembla una cosa *baladí*, en el fons, doncs, traspua un element important. És a dir, la llei que estableix quin és el nou règim d'accés a la documentació pública és la Llei de transparència; la llei que estableix

quines són les obligacions i com ha de garantir aquest dret subjectiu l'Administració pública és, precisament, la Llei de transparència, i la llei, millor dit, que regula també el dret d'informació dels ciutadans és la Llei de transparència.

I qui ha de garantir aquests drets? En primer lloc, l'Administració: és la primera obligada a garantir aquest dret d'informació dels ciutadans. En segon lloc, si aquesta no és així, la Comissió del Dret d'Accés és la que ha de vetllar perquè es facin efectius aquests drets. I, en tercer lloc, si tampoc es compleix, doncs, són els tribunals i els jutges els que han de vetllar per aquests drets. I de la manera que va fer la redacció inicialment el Govern això no es respectava, i el projecte de llei que vostès han transmès a aquesta cambra, al nostre criteri, segons el nostre parer, contradiu flagrantment la Llei de transparència. I per això nosaltres no hem donat suport a la tramitació en lectura única, ni tampoc donarem suport al contingut de la llei.

És sorprenent que ni el conseller ni el grup que li dona suport, Esquerra Republicana, hagin fet cap referència a la suposada esmena tècnica que se'ns ha lliurat als grups parlamentaris. Home, és que és un canvi substancial del que havia presentat el Govern, tan substancial que per nosaltres no és una esmena tècnica: és una esmena en tota regla. Però per nosaltres no és suficient, perquè introdueix elements que, com deia abans, el que traspuen és no haver entès aquesta nova cultura de transparència a què la llei obliga l'Administració de la Generalitat.

I, per tant, els que sabem molt clarament, perquè hem participat de viva veu en la Ponència de la Llei de transparència, sabem aquestes resistències i no hi estem d'acord. Per tant, entenem que cal modificar el text tal com el pretenen aprovar a corre-cuita, perquè no reflecteix l'esperit de la Llei de transparència, i per això nosaltres no hi donarem suport.

A més, vostès han perdut l'oportunitat, doncs, de poder transformar d'una forma clara la Llei d'arxius i s'han limitat a complir el tràmit.

I, a més, el conseller ha dit una frase que a mi m'ha cridat l'atenció; diu: «Agraeixo als diputats que han intervingut en la tramitació.» I dic: «Gràcies», però, clar, és que ho han presentat en tràmit de lectura única. El Grup Parlamentari del Partit Popular intervé per primera vegada en el tràmit en aquests moments, perquè no ens donen opció. I per això hem votat en contra d'aquest tràmit, perquè creiem que és molt millorable, que cal afinar més el contingut d'aquesta llei, que tal com està escrit, doncs, dona a entendre i pot portar problemes d'interpretació respecte a la Llei de transparència, i, per tant, la millor manera de garantir la transparència a casa nostra és retornant aquest projecte al Govern i presentar-lo com s'ha de presentar: respectant escrupolosament la Llei de transparència.

El Govern no ho ha volgut fer, el Govern ha tingut l'oportunitat de fer-ho i no vol fer-ho, el Govern mantindrà aquest redactat, que, si em permet l'expressió, és un nyap, i per això nosaltres hi votarem en contra.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Efectivament, estem davant d'un projecte de llei de modificació de la Llei d'arxius davant de l'aprovació de la Llei de transparència. I hem de mostrar, també, com han fet altres grups, la nostra disconformitat amb el procediment que es porta per modificar aquesta Llei d'arxius, i per això també hem votat en contra de la lectura única. Perquè, si ens atenem una mica al que deia el conseller, i fins i tot al que deia la senyora Vallverdú, el tema és prou important com perquè aquest Parlament hagués fet una ponència –ara ho deia el senyor Calbó– i, ni que fos amb un parell de sessions, hi haguéssim dedicat una mica d'atenció.

No crec que ni els diputats del Parlament, ni els grups parlamentaris, ni tampoc els arxivers, que han tingut una esquadra per presentar alguna esmena en el tràmit de l'avantprojecte, ens mereixem el tracte d'aquesta llei per lectura única, entre altres coses perquè el Parlament reserva la lectura única a aquells tràmits simples, i vostès, els grups que donen suport al Govern, ja ens han dit que se'n modifiquen temes importants, substancials; només són set aspectes, són onze articles, però no ens ho mereixem, i menys al darrer Ple d'aquesta legislatura, em sembla, treballar d'aquestes maneres, i més sabent la predisposició que hauríem tingut a parlar-ne i parlar-ne bé.

Deia que de debat n'hi deu haver hagut, perquè, com deia ara el senyor Calbó, a darrera hora se'ns ha presentat una esmena suposadament tècnica, que de tècnica no en té res, que ve a dir alguna cosa que se'ls havia oblidat en el tràmit bilateral que han tingut d'elaboració d'aquesta llei, i és que existeix una llei de transparència i que la feina que fa la Comissió Nacional d'Accés des de l'any 2001 ara l'ha de fer coordinadament amb la comissió de garanties de la Llei de transparència. Doncs, Déu n'hi do, quin oblit que se'ls havia passat. Probablement, de nou, si ho haguéssim treballat en una ponència amb la resta de grups –alguns d'ells, ponents de la Llei de transparència–, doncs, obllits com aquests no haurien passat, raó de més per no acceptar que es faci per lectura única.

El nostre grup s'hi abstindrà, perquè aquesta llei, les modificacions que proposa –entre d'altres, canviar el títol de la llei, o altres aspectes– són un tràmit. Són un tràmit perquè el que queda pendent –també s'ha dit per part d'altres grups– és que de debò abordem el que cal, que és que avui la gestió documental, la gestió d'arxius, la gestió de documents queda coixa, si ve regulada només per una llei de l'any 2001 que té una visió patrimonial, que té una visió de paper, fins i tot, del que és la documentació i el que és la gestió documental.

Perquè «gestió documental» avui és, sobretot, dret d'accés, perquè bona part de les denegacions d'accés a la ciutadania, i a aquests mateixos diputats i diputades

d'aquest Parlament, vénen per dir: «Aquesta informació no la tenim, no es pot gestionar, costa massa de recollir, no sabem on trobar-la», i totes aquestes excuses –si em permeten dir-ne «excuses»– tenen molt a veure, precisament, amb la feina de gestió documental i amb la feina d'arxiu. I, per tant, l'accés, avui, en bona mesura, es soluciona des de l'inici de la pròpia gestió de la informació. Per tant, probablement, hauríem coincidit tots en la necessitat de..., en lloc de fer aquest tràmit, aquesta lectura única, que dignifica tan poc el que significa la gestió documental i la credibilitat, com es deia, de l'accés, i de la bondat i de l'honestat de parlar d'accés a la informació per part d'aquest Govern, l'hauríem hagut de fer amb més profunditat.

Si no, passa com ara: sis mesos després d'aprovar la Llei de transparència, aquells gestors de la informació i de l'accés a la informació, que haurien d'estar ja coordinant-se, i en el dia a dia, no?, sense esperar les modificacions legislatives per garantir-hi l'accés –la mateixa Comissió Nacional d'Accés, l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, o la comissió de garanties que estableix la Llei de transparència– ja estarien treballant plegats. I, pel que ens consta, si ningú ens desmenteix, encara no s'han assegut a la mateixa taula. Per tant, tot plegat fa..., costa de creure-se'ls, que vagin de veres.

Simplement acabar dient que nosaltres ens hi abstindrem.

Acabar també destacant la importància de la memòria i de l'arxiu. Permeti'm que digui que avui enterràvem en Lluís Hernández, el primer alcalde democràtic de la ciutat de Santa Coloma; ens demostra com d'important és la memòria. I també destacar el paper de figures que són tan vigents avui, aquest *cura* roig, com ho eren en el seu moment. Destacar també la importància de la memòria, perquè sembla que forma part, la desmemòria, de l'estratègia d'alguns de cara a les properes eleccions del 27 de setembre. Davant de la desmemòria, de l'oblit, de no parlar de segons quines coses, l'arxiu, i, ja us dic, la democràcia que alguns intentarem posar-hi al front n'és la contrapartida; alguns, a aquesta desmemòria, hi confrontarem la democràcia, perquè estem convençuts que això a Catalunya sí que es pot.

I permetin-me acabar, ara ja sí, dient que «bona nit, i bona sort».

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta, membres de l'Associació d'Arxivers i Gestors Documentals, director general, secretària general. Conseller, doncs, dir-li que comparteixo amb tots els meus companys que m'han precedit en l'ús de la paraula la poca sensibilitat que vostès han tingut amb la presentació d'aquesta llei, de la reforma d'aquesta llei. Perquè, en realitat, aquest sistema de

lectura única no és res més que sostreure al debat parlamentari la possibilitat de debatre sobre una qüestió que és prou important, com és l'adaptació de la Llei d'arxius a la Llei de transparència, que estableix tota una sèrie de requisits que s'han de complir, i que, a més a més, modifica en bona mesura la tasca que han de fer els arxivers i gestors documentals.

Aquesta manera de fer les coses, improvisades, a corre-cuita, de pressa, sense tenir en compte, a més a més..., molts d'ells, dels companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, s'han referit a la falta de participació dels diputats. Jo, com a mínim, no he tingut cap mena de possibilitat de participar de la reforma d'aquesta llei; doncs, la veritat és que ens hauria agradat fer-hi esmenes, fer-hi aportacions, i, sobretot, incloure-hi algunes de les reivindicacions que l'Associació d'Arxivers i Gestors Documentals ens han presentat, i no n'han tingut oportunitat.

I, clar, aquesta no és la primera vegada que vostès fan les coses així: són pedaços, una cosa amb què s'ha caracteritzat molt al llarg de tota aquesta legislatura pel que fa al seu departament; moltes paraules, pocs fets; projectes inacabats o falta de projecte, i pressupostos raquètics.

Però bé, dit això, centrant-nos ja en aquesta llei, subscric en bona mesura tot el que han comentat els meus companys diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Però vull referir-me a una de les qüestions que jo crec que és fonamental, no? I és que aquesta llei ve a ser l'excusa de voler adaptar la Llei d'arxius als preceptes de la Llei de transparència, i el que fan és intentar tapar una qüestió que es va produir amb l'aprovació de la Llei de transparència i amb la creació de la Comissió d'Accés a la Informació Pública, que, a la primera ocasió que van tenir, vostès la van incomplir, i això afecta directament els arxivers i gestors documentals.

En l'article 40 de la Llei de transparència diu –composició i designació d'aquesta comissió–: «Els membres de la comissió han d'ésser juristes especialistes en dret públic i tècnics en matèria d'arxius o gestió documental, elegits entre experts de competència i prestigi reconeguts i amb més de deu anys d'experiència professional.» I què van fer? Doncs, incomplir la llei. A la primera ocasió que van tenir, van incomplir la llei, i es van oblidar que hi havien d'incorporar un arxiver, i va ser l'associació la que va manifestar la seva protesta com a conseqüència d'aquest menysteniment.

I ara què diuen, en aquesta llei? Ara hi incorporen un article en què diu que necessiten la coordinació de tots els organismes que tenen competència pel que fa a la gestió del dret d'accés a la informació, com és l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, la Comissió d'Accés a la Informació, i, també, la Comissió de Tria Documental, i diuen: «Anem a posar-ne una en qüestió i en coordinació la feina que fan...» Home, doncs, potser, si potser haguéssim tingut voluntat tots conjuntament de fer un organisme que aplegués totes les funcions i pogués garantir també el dret d'accés, ens hauríem estalviat que ara haguéssim de fer aquesta reforma i intentar coordinar la tasca que fan tots aquests

organismes, que, a més a més, en una legislatura en la qual el Grup Parlamentari de Ciutadans ha demanat en reiterades ocasions la necessitat de suprimir organismes que tenen competències similars, o que tenen competències sobre determinades matèries, jo crec que hauria estat un estalvi amb què, a més a més, també ens hauríem estalviat la vergonya que avui ens sostreguin el debat parlamentari com ho han fet.

Per tant, nosaltres no donarem suport a aquesta reforma. No hi donarem suport, entre altres raons, perquè no hem pogut participar d'aquesta, perquè creiem que no és suficient, perquè creiem que és un pedaç davant d'unes qüestions que afecten directament l'activitat dels arxivers i que creiem que es poden fer millor si es fa una reforma integral de la llei que doni resposta a la nova manera de com s'ha de tractar la informació publicada des de les administracions públiques, i que, a més a més, garanteixi també la presència dels arxivers i gestors documentals amb la consideració que mereixen. Per tant, nosaltres no votarem favorablement aquesta llei.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Des de l'escó? (*Pausa.*) Hola? (*Remor de veus.*) Ara sí? Ara els dos. Bé, era per no perdre temps, però ja veig que no ho he aconseguit. (*Veus de fons.*) Ara no funciona? (*Remor de veus.*) Hola. (*Rialles.*) Bé, era per no perdre el temps ni fer-lo perdre a ningú, però ja veig que no ho he aconseguit.

En tot cas, ens sumem als arguments expressats des de la intervenció del portaveu socialista fins a la darrera de Ciutadans. Són els mateixos arguments que volíem exposar. El Govern, juntament amb Esquerra Republicana, té majoria suficient parlamentària per portar aquesta llei aquí, aprovar-la i prescindir del debat parlamentari. Per tant, tampoc ens esforçarem a mostrar quines serien les nostres opinions o aportacions.

I, sumant-nos a les opinions expressades fins ara, també votarem contràriament a aquesta modificació.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Des de l'escó estant, també, per donar el meu suport a aquesta modificació, que, de fet, entenem, sense entrar en com s'ha portat fins aquí, que és una reforma preceptiva parcial, si vostès m'ho permeten, eh?, a què obligava la Llei de transparència, la Llei de transparència, de l'accés a la informació i el bon govern. Això no desdiiu que s'hagi de fer, probablement, perquè deu anys, o uns quants anys..., des del 2001 han passat moltes coses, i caldrà en la propera

legislatura una reforma integral d'una llei, és evident –és evident, eh?

Però, en tot cas, crec que ens obligava a això, i per això s'ha solucionat quelcom que va ser discutit en aquell moment, que és el paper –que avui ens acompanyen–, important, d'uns professionals que a vegades no hi pensem, en ells, que estan sempre a la cuina de gestió documental. I aquest és un element molt important per als ciutadans, que és un nou dret, el dret d'accés a la informació, que tampoc hem vist com això era un dret, com també els professionals, com també en general tota la societat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, presidenta, conseller, consellera, secretària, director, membres de l'Associació d'Arxivers i Gestors de Documentació de Catalunya –veig el seu president, en Joan Soler–, i també, doncs, la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. Vagi per endavant el reconeixement del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a la feina, a la gran tasca que feu els arxivers i arxiveres del nostre país, a la cura del patrimoni documental, a la vostra professionalitat, que ha estat clau en el bon funcionament de les institucions, i a la garantia dels drets de la ciutadania a disposar dels documents públics.

I és en aquesta forma que el coneixement acumulat durant tots aquests anys, de bones pràctiques, de bona feina, dels professionals dels arxius i gestors documentals, que es pot posar ara en valor aquest nou marc legislatiu que s'ha obert amb la Llei de transparència, en benefici d'una major qualitat democràtica. Hi ha realment un abans i un després, en la gestió pública i en el bon govern, en el retiment de comptes i en els instruments que es posen a l'abast de la ciutadania per participar en els afers públics.

Com bé ha explicat el conseller Mascarell, aquest projecte de llei deriva del compliment de la disposició final segona de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, i aquesta disposició estableix que el Govern ha d'elaborar i presentar al Parlament un projecte de llei de modificació de la Llei d'arxius i documents, amb la finalitat d'adaptar el contingut al règim d'accés a la informació i documentació que estableix la llei esmentada.

La urgència –i ho dic pels portaveus que m'han precedit, i que hi han fet incidència– ens la imposa i ens l'exigeix la Llei de transparència. Crec que gairebé tots vostès van votar a favor de la Llei de transparència, que diu això: ho havíem de fer en sis mesos. En sis mesos, com vostès poden comprendre..., la tramitació en el si del Govern també ha hagut d'abreujar-se moltíssim i anar molt de pressa.

El conseller també ho mencionava: la llei del 2001, la Llei d'arxius, va ser una llei molt avançada, perquè, aprovada, si hi pensem, fa catorze anys, ja introduïa conceptes com el de la «gestió de la documentació» i d'«accés als documents públics»; va ser una llei pionera a l'Estat.

I per què el Govern ara modifica la Llei d'arxius i documents? Doncs, resumint-ho molt, eh? –i així es derivava de les paraules que ens adreçava el conseller–, per adaptar-la al nou marc legal de transparència i accés a la informació pública.

I aquesta modificació podríem dir que té tres objectius bàsics: un primer, actualitzar la definició del «sistema de gestió documental», en el sentit de donar més presència a aquest concepte, atesa la importància que assoleixen els sistemes de gestió dels documents públics, per garantir la transparència. Un segon, que seria incloure l'obligació de posar a disposició pública els instruments que permetin a la ciutadania localitzar la documentació a través del portal de transparència o del lloc web de l'organisme titular de l'arxiu. I un tercer, que seria promoure la coordinació entre els ens que tenen competència en matèria d'accés a la informació i a la documentació.

Val a dir, també, que hi hem presentat una esmena tècnica, per a una millor comprensió, senyor Calbó, no per cap altre motiu als quals vostè, doncs, feia referència. Té un respecte absolut a la Llei de transparència, aquesta esmena; només faltaria, no podria ser d'una altra manera.

I, ja per acabar, doncs, sumar-nos a l'agraïment i a la felicitació que feia el conseller cap a la feina dels professionals de l'arxivística i de la gestió documental del nostre país, per la bona feina que han fet durant aquests anys, i també encoratjar-los a seguir en aquest camí, així com donar les gràcies als grups parlamentaris que donaran suport a aquesta modificació legislativa.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Votem el conjunt del text del projecte de llei, amb la incorporació d'una esmena tècnica a l'article 8, actual article 6, de modificació de l'article 19 en el seu apartat 2, lletra a, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

S'inicia la votació. Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor, 26 en contra i 33 abstencions.

Proposició de llei

de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (tram. 202-00050/10)

Passem al (*veus de fons*) –la delegació de vot ja l'he dit abans, sí– vuitè punt de l'ordre del dia. És el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural sobre la Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008.

Té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, l'il·lustre senyor Oriol Amorós com a ponent relator.

(Pausa.)

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyores, senyors diputats, de nou Catalunya legisla sobre drets dels animals i de nou Catalunya és pionera en un àmbit en què té una trajectòria ja llarga i reconeguda de legislar en un sentit que entenem nosaltres que és de progrés ètic.

Volia, en primer lloc, saludar el públic que ens acompanya: hi han persones del sector del circ; hi han persones, també, d'entitats en defensa dels drets dels animals, com Libera!, com AnimaNaturalis, com FAADA. Disculpes si me'n deixo alguna.

Voldria en primer lloc, també, agrair les altres persones que han collaborat en l'elaboració d'aquest dictamen: els diputats Josep Rull, Jordi Terrades, Rafael Luna, Hortènsia Grau, Matías Alonso, Quim Arrufat. I com no, també, agrair la collaboració del lletrat, en Pere Sol; dels serveis de la cambra, i del gestor, l'Eduard Principal.

Aquest ha estat un dictamen després d'escoltar nombroses compareixences. És una proposició de llei amb poc contingut articulat, o amb un articulat breu, però sí, en canvi, amb molt debat polític, de fons, i, si m'ho permeten, fins i tot, un debat principalment de principis ètics i morals, amb compareixences amb totes les opinions, en les quals s'ha escoltat a tothom. Quan es va presentar l'inici del tràmit en aquest Parlament, amb el debat a la totalitat, doncs, es va recollir la voluntat de tots els grups d'escoltar el sector; crec que s'han fet unes compareixences equilibrades, fins i tot amb més compareixences dels que eren detractors dels impulsors de la proposició.

I recordem, també, que és una proposició impulsada des de la societat civil, aquesta societat civil catalana que sempre és tan ferma, que sempre és tan activa, que sempre és tan capaç de fer proposta davant de partits, que els van demanar, abans de les eleccions, que adquirissin un compromís electoral. I d'aquest compromís electoral que varen agafar aquests partits, avui se'n dona compliment, i aquest és un argument democràtic que em sembla que és de primer ordre.

En les compareixences hem escoltat arguments de tota mena, de professionals de tota mena: d'artistes del circ, per descomptat; de propietaris dels circs; de co-

neixedors dels cirks de diferents signes: coneixedors d'un circ favorables de l'ús d'animals, també de contraris en l'ús d'animals; de biòlegs; d'etòlegs, és a dir, d'especialistes en comportament animal; de veterinaris; de col·legis professionals; d'especialistes del dret, entre molts altres. Obrir la porta del Parlament sempre permet millorar les lleis i buscar el màxim consens.

De fet, el dictamen que avui presentem, en el que és essencial, correspon al compromís electoral que es va agafar i a la intenció inicial dels grups proposants, però no sense algunes modificacions, que voldria, també, especificar, atès que el contingut principal el deixarem per a la part de debat de grups.

I aquestes modificacions podríem assenyalar-les en dos tipus: primer, en l'articulat. Primer parlàvem, en la proposició, de prohibir l'ús de tots els animals. Hem arribat a la conclusió, escoltant els diferents experts, escoltant els diferents grups, que en una primera fase el que correspon és prohibir l'ús d'aquells animals la conducta dels quals és més modificada en l'ús en espectacles, que és l'ús d'animals salvatges. I també en l'articulat s'estableix una moratòria de dos anys per facilitar l'adaptació dels actors econòmics a la nova legislació.

Dins d'aquesta modificació de l'articulat, no hem estat aliens a un debat que és la definició del que és l'«animal salvatge». I aquí, doncs, hi ha hagut propostes de fer llistes en positiu, propostes de buscar una definició, buscar-ne una altra. Hem recorregut a la pròpia legislació, i, evidentment, tot i que els experts ens varen dir: «Escolti, això d'«animal salvatge» a l'hora de definir espècies és molt complicat, perquè ho són els individus, salvatges o no, no les espècies», sí que és veritat que hem trobat una legislació jurídica que permet entendre a quines espècies, concretament, ens referim.

I què passa amb la resta dels animals dels quals als promotors de la proposició de llei també ens preocupa el seu benestar? Doncs, crec que aquí fem una cosa que podrà ser, novament, una novetat que ajudi no només Catalunya sinó el món a reflexionar sobre l'ús d'animals: establim en la disposició final primera la creació d'una comissió, amb experts de totes les parts, que treballi amb el circ per establir sota quines condicions de treball es pot garantir el benestar animal quan siguin utilitzats animals no salvatges en cirks.

Per tant, fins aquí la feina de relator, que és relatar què ha passat en la proposició de llei fins que va arribar en aquest..., quan va sortir d'aquest Ple, quan es va decidir el tràmit de la llei, i explicar quin ha estat el canvi que s'hi ha introduït, com s'ha treballat.

Agrair a tothom la feina feta. I em guardo per a la segona intervenció l'opinió específica del Grup d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

La presidenta

En primer lloc, té la paraula, per a la defensa de les esmenes reservades pels grups, el Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, el públic que també ens acompanya, i interessats en aquesta proposició de llei, bé, jo crec que estem davant d'una proposició de llei que té dues vessants: una és una modificació de la Llei de protecció dels animals; una altra és una prohibició específica d'uns espectacles que molts, molts ciutadans encara a hores d'ara entenen com a cultura. Per tant, estem davant d'una prohibició, amb la modificació d'una llei, i d'una prohibició que –en certa forma el relator ens ho anunciava– ve per etapes; estem en la primera de les etapes d'aquesta prohibició.

Jo crec que vaig ser força clar en el debat de la posició de Ciutadans amb l'esmena a la totalitat que hi vam presentar. A nosaltres no ens agrada gens obrir aquest tipus de melons, i en certa forma, encara que sigui el temps dels melons, hauríem preferit que estigués tancat.

Jo crec que hem demostrat a bastament, també, que tenim una posició de defensa en general dels animals, però el que no tenim és cap mena d'apriorisme ideològic, que de vegades, i ho hem trobat també dins d'aquest debat, doncs, és una marca distintiva d'alguns grups; o bé apriorisme ideològic o bé oportunisme polític, i fins i tot hem vist que algun portaveu ha estat capaç, fent servir el símil faunístic, d'arribar a amagar el cap sota l'ala, no?, en la proposta final que finalment ha estat l'aprovada com a dictamen de la ponència, en aquesta ponència dins de la Comissió d'Agricultura.

Dins d'aquest apriorisme potser hi deu haver algú que ho pot veure com un triomf personal, o potser com un triomf de grup. Jo no crec que sigui el cas del relator, senyor Amorós; espero que no sigui així, com tampoc sé si tindrà oportunitat de gaudir-ne, la propera legislatura, perquè amb aquesta història del vaixell fantasma i..., no sé si serà enrolat a la tripulació o no, no en tinc ni idea, perquè, com que tenen una llista d'aquestes força atípiques..., ho sabrem, suposo, força aviat, en tot cas, si està en una ubicació dins del vaixell que li permeti tenir alguna responsabilitat en la propera legislatura. Bé, la veritat és que... No és una qüestió que ens preocupi principalment, eh?, això ho ha de tenir clar.

Però en tot cas jo crec que aquí ens hem trobat en una situació, que ens l'han fet arribar des del món del circ, que és que d'alguna forma s'ha posat a tothom en el mateix sac, sovint amb un posicionament jo crec que ratllant, com a mínim, amb la demagògia. I amb aquest posicionament en què s'ha posat aquesta gent, al final, doncs, ells s'han sentit fins i tot criminalitzats, i jo crec que d'una forma innecessària, d'una forma gratuïta i d'una forma que res té a veure amb la realitat dels espectacles de circ amb animals; un col·lectiu que, ho hem de dir i ho torno a repetir, sovint supera amb escreix el tracte als seus companys, als seus companys de feina –perquè al final els animals que participen als espectacles de circ els artistes de circ els veuen com això, com companys de feina, no només com eines d'una activitat lúdica, festiva, sinó també com companys de feina–, i sovint superen amb escreix el respecte que té la mitjana de la població amb moltes espècies animals que estan convivint habitualment al nostre entorn, això que en diem «animals domèstics».

Per tant, ho repeteixo: des del nostre punt de vista, pensem que hi ha hagut un cert apriorisme ideològic; que hi ha hagut, és cert, posicions enfrontades, i que, tot i que hi ha hagut participació dins de la comissió per part d'experts, jo crec que algunes d'aquestes posicions, enfrontades, no han estat prou confrontades i, per tant, no s'ha aprofundit el que era necessari en una qüestió que es planteja com simple, perquè al final és modificar..., re, un afegit dins d'un article, i, això sí, crear un ens nou, nou de trinka, que és l'executor de la segona etapa; és a dir, el que segons la proposta que queda reflectida en el dictamen de la comissió tindrà la facultat, fins i tot, de suplir el legislatiu i d'impulsar l'acció de govern, del govern de torn, perquè prengui decisions *a posteriori* per anar acotant, gradualment, quin tipus de circ amb animals estarà permès a Catalunya i quin altre hi serà proscrit.

Ho vam fer, també, en la defensa del debat a la totalitat: bé, hauríem de mirar una mica el nostre entorn, saber quina és la visió d'aquesta cultura, i la defensa que se'n fa expressament en l'àmbit de la mateixa Unió Europea, i també ser conscients que, si bé és cert que hi han països que han regulat i fins i tot prohibit, doncs, que determinades espècies animals es facin servir als espectacles de circ, també és cert que, si fem un exercici de dret comparat, les principals potències del nostre entorn –i m'estic referint a França, m'estic referint al Regne Unit, m'estic referint a Alemanya– no estan pel posicionament que de forma capdavantera, un altre cop més, es vol prendre des del Parlament de Catalunya, jo crec que erròniament, sincerament.

S'ha parlat de qüestions que tots hem de tenir en compte: s'ha parlat de la dignitat animal; del maltractament –el problema és que s'ha arribat a dir que és sistemàtic–; d'estrès, de l'estrès que comporta la vida en captivitat de qualsevol animal, o la vida fent determinades activitats de qualsevol animal. I és que l'estrès és consubstancial a la vida: jo crec que no hi ha cap ésser viu animal que no estigui supeditat a l'acció de l'estrès, i l'estrès –ja ho vaig dir en comissió també– que pateixen els animals en llibertat..., aquests animals salvatges que avui es pretén que no participin en el circ a Catalunya possiblement tenen molt més estrès en el seu hàbitat natural, en la seva condició d'animal salvatge, per viure dia a dia, per aconseguir els aliments i les calories necessàries, dia rere dia, que no el que pateixen en unes condicions higienicosanitàries que, ho repeteixo, sovint no troben les nostres mascotes, els nostres animals de companyia.

Jo crec que la posició de Ciutadans és ben clara. Per tant, és ben clar també que no estarem dins del corrent majoritari d'aquest Parlament i no donarem suport a aquesta proposició de llei, que si bé pot tenir en certa forma una voluntat, *a priori*, diguem-ne, bona, entra a regular uns drets –dels animals, en aquest cas– que entren en col·lisió amb altres drets que també mereixen el nostre respecte i la nostra consideració.

I, per tant, sense entrar en més, malauradament avui s'aprovarà aquesta llei, però la nostra posició no hi serà la del vot a favor.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Alonso. Dir, en primer lloc, que la diputada Hortènsia Grau em feia notar que en l'explicació del relat del treball de ponència m'he deixat un aspecte, per falta de temps, que és l'altra modificació que s'hi ha introduït –abans he parlat de la modificació en l'articulat–: la que s'ha introduït en el preàmbul. Per dos motius: un, perquè, si l'articulat canvia, té lògica fer una esmena tècnica que modifiqui el preàmbul, perquè el preàmbul sol explicar l'articulat. I el segon, també, en atenció a la petició rebuda per la gent del circ, que entenia que en la redacció original hi havia algunes expressions que consideraven pejoratives, i no és en absolut la intenció d'aquesta llei tenir cap mena d'expressió pejorativa amb ningú, i menys amb la gent que fa cultura; per tant, gens en aquest sentit.

Passem a la qüestió: la posició del nostre grup respecte a la proposició. Mirin, del que parlem avui aquí és de tota una qüestió fonamentalment ètica, de progrés ètic. I en parlem més vegades, no només aquesta vegada: cada vegada que aquest Parlament aprova una llei, estableix un marc de convivència que afavoreix el bé comú. Si es legisla bé, es progressa en convivència, es progressa èticament, però poques vegades d'una forma tan clara i explícita com quan es legisla sobre benestar animal a Catalunya.

Ser capaços d'entendre, de sentir, de tenir empatia amb el patiment de l'altre és progrés, és progrés ètic. La compassió és una actitud moral; podríem dir, per definició, que és una actitud moral. L'evolució de la consciència moral al llarg de la nostra història com a societat, com a espècie humana, es pot definir amb aquest criteri: com un increment progressiu de la capacitat d'empatia, de la capacitat de sentir amb els altres. Sens dubte, quan es va proclamar la Declaració universal dels drets humans vàrem demostrar l'empatia amb tots els éssers humans, i això va ser un gran progrés moral de la humanitat. I, sens dubte, vetllar pel seu compliment cada dia, i que sigui efectiu, és l'actitud moral que ens hem d'exigir totes les persones.

Però la pregunta és: aquesta capacitat d'empatia s'acaba aquí? S'acaba als éssers humans, només?, o podem ampliar la nostra capacitat d'empatia?, podem ampliar la nostra capacitat de sentir amb els altres? Jo crec que aquesta és la qüestió que estem debatent aquí i la qüestió rellevant, que és una qüestió de caràcter moral i ètic, sí, però és que els parlaments legislen les formes de convivència.

I, per tant, nosaltres pensem que és un gran progrés moral que ho ampliem també als altres éssers vius. A tots? Sí, a tots, pel que fa a sentir-nos-en responsables. El fet de tenir consciència, com a humans, ens obliga moralment a la responsabilitat amb l'ecosistema i amb l'esdevenir del planeta.

I pel que fa a la compassió, pel que fa a patir amb l'altre? Doncs, sí, hem d'estendre la nostra compassió a tots els éssers vius que tenen capacitat de sentir dolor i de viure el patiment. I sabem científicament, en tenim l'evidència, que el sistema nerviós de tots els mamífers superiors és capaç de sentir el dolor. Per tant, podem restar indiferents davant del patiment dels animals, que sabem, per l'evidència científica, que tenen capacitat de sentir el dolor? És moral restar indiferents respecte a això? Ens sembla que no, que clarament no, que no hi ha cap mena de justificació que pugui tenir cap fonament ètic per justificar el patiment animal per motius lúdics, per motius tradicionalistes, per motius artístics o d'entreteniment: no es pot justificar sota aquests criteris.

No podem continuar abonant aquella idea que pretén que la nostra espècie és mestressa i sobirana, i juga amb la resta. Si tenim responsabilitats envers la natura, en tenim de manera especial envers els animals no humans i aquells que tenen un sistema nerviós central i desenvolupat, capaç d'experimentar el plaer, el dolor, en graus diversos d'intensitat o sofriment.

Es pot justificar, aquest sofriment, per raó de la tradició? És clar que no; afortunadament, les tradicions es renoven i evolucionen. Es pot justificar perquè dius: «Mira, en queden pocs, de circs amb animals salvatges»? De fet, se'n coneix un, i fa anys que no actua a Catalunya, però n'hi ha un; o en la majoria, en la gran majoria de municipis està prohibit. Es pot justificar perquè en són pocs? No és una qüestió de pocs o molts, és una qüestió de principis ètics.

Es pot suposar..., amb una suposada idea de llibertat d'elecció, de si vaig o no vaig a un espectacle amb animals? Defensar la llibertat no és defensar la decisió lliure del fort, sinó que és defensar la capacitat d'elecció del feble.

Es pot argumentar, com s'ha argumentat aquí, que prohibir és *per se* dolent? Home, si prohibir és dolent, no sé què hi fem, en aquest Parlament, perquè aquest Parlament està per regular les relacions entre les persones que viuen a Catalunya, i, per tant, per dir quines coses estan bé i quines coses no estan bé, i s'han de regular o prohibir. El que és dolent, el que seria nefast és no prohibir la crueltat. No prohibir la crueltat sí que seria una actitud clarament –clarament– nefasta.

Per tant... I, després, un altre argument que es fa servir també molt sovint, no? –l'hem sentit avui i d'altres vegades–, i és dir: «No, és que també hi han molts altres casos de crueltat humana davant dels animals» –moltes granges, en laboratoris, en altres espectacles, en els correbous, per exemple, que no defugim cap qüestió– «que en aquest cas no els regulem.» I cada vegada que parlem de benestar animal ens surten amb aquest argument. Aleshores la pregunta és: no podem abolir cap mena de crueltat fins que no les abolim totes? És a dir, l'argument per no abolir una crueltat és que n'hi ha d'altres? Per altra banda, els que diuen això mai proposen abolir cap crueltat. Si ens haguéssim d'esperar a abolir totes les crueltats de cop per abolir-ne alguna, no n'aboliríem mai cap. Per tant, es tracta de progressar, i això és el que hem fet en legislació animal a Catalunya.

Aquesta seria una excusa per no fer res, i, per tant, creiem, doncs, que és una excusa que no val.

Volem deixar molt clar que la immensa –immensa, immensa– major part del circ a Catalunya fa una feina lloable que requereix suport –més suport del que rep, segur–, que mereix tota la nostra admiració i que té uns principis que tenen molt poc, per no dir res a veure, amb el maltractament animal.

I estem convençuts que, si fem aquesta legislació, si som millors en el tracte amb els animals, també serem millors persones. I és per això que votarem favorablement aquesta llei, i contràriament a les esmenes que encara resten vives.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats..., saludar també els representants del sector del circ, també entitats defensores dels drets dels animals que ens acompanyen en aquest debat final de la Llei de modificació dels drets dels animals a Catalunya.

Algunes consideracions respecte a la posició que el meu grup parlamentari ha mantingut al llarg d'aquest debat. El Grup Parlamentari Socialista, conjuntament amb altres grups, va signar la modificació de la Llei de protecció dels animals, certament, amb una posició que era..., una posició de tots els que vam signar, de dir: «Els animals no poden actuar en els circs que actuen a Catalunya», en la línia del que alguns ajuntaments ja havien regulat.

També és cert que en la presa en consideració de la llei ja vam manifestar que, igual que fem sempre, el Grup Parlamentari Socialista estaria amatent a les posicions, que ja prevèiem conflictives, dels diversos interessos que es mouen quan parlem d'aquestes qüestions; no és la primera vegada que això ha succeït en aquest Parlament, i tinc la intuïció que tampoc serà la darrera, eh?

El diputat Amorós ens parlava que no hem de ser insensibles al patiment d'altres espècies animals; per tant, aquest és un debat que, com que afecta, també, probablement, altres costums, tradicions que es produeixen en el país, jo estic convençut que aquest és un debat que el seguirem tenint en el futur, no respecte al circ, sinó també respecte a altres qüestions.

Els torno a dir que nosaltres vam manifestar que estaríem atents a les diverses aportacions que es poguessin fer; així ho hem estat. I fruit de les diverses aportacions que se'ns han fet a la comissió parlamentària, nosaltres vam modificar part de la nostra posició, en la línia del que finalment veurà la llei aquesta llei. És a dir, nosaltres érem partidaris que els animals, o les espècies que associem a animals salvatges –i que, per cert, en els circs a Catalunya, que sapiguem, només hi ha un

circ, no?, que té animals d'aquestes característiques—, doncs, aquestes espècies no poguessin actuar en els espectacles de circ; no, en canvi, les espècies animals que estan associades o que les podem associar a animals domèstics. Per tant, creiem que aquests animals sí que podien tenir una presència en els circs del país.

Jo no entraré en les consideracions ètiques i morals del diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula ni els arguments que feia servir. Jo en faré servir uns altres, que crec que també els hauríem de tenir presents a l'hora de debatre aquestes qüestions, que és la defensa de la biodiversitat. Per tant, des d'aquesta visió que el meu grup parlamentari té, que aquest diputat que els parla té, crec que hem de començar a acostumar-nos a defensar, si més no a mitjà i llarg termini, que les espècies animals han d'estar en el seu entorn, perquè és una defensa de la biodiversitat, en altres països i també en el nostre, perquè el que ens diuen tots els indicadors i tots els estudis científics és que hi ha una pèrdua de biodiversitat arreu, també a Catalunya. I en els països on moltes d'aquestes espècies tenen presència, doncs, aquesta pèrdua de biodiversitat encara és més accelerada, i, per tant, hem d'enviar un missatge a la societat en aquest sentit.

Aquí es pot plantejar un altre debat: i les espècies associades a animals salvatges que ja estan en els circs, o la reproducció que es pot produir, que a vegades es produeix en aquests circs?, què en fem d'aquests animals? Home, doncs, potser haurem de començar a plantejar també la necessitat d'abordar un debat sobre el refugi o els refugis que aquests animals haurien de tenir.

Creiem que la solució que s'ha adoptat de creació d'un observatori de l'ús dels animals en el circ és una bona solució, perquè hi hauran representats tots els sectors interessats en aquest debat a l'hora d'arribar a conclusions. Jo no arribo a la mateixa conclusió que el diputat de Ciutadans ha fet: «Escolti, això és una prohibició diferida», no? Escolti, aquest observatori el que haurà d'analitzar, i també haurà de regular, són les condicions de la presència d'animals domèstics en el circ, regular-ne també el benestar, regular inspeccions eficaces i un règim sancionador estricte si no es compleixen algunes de les mesures que garanteixin el benestar animal també en aquests circs.

Jo els faig una altra proposta, a més a més, eh? Aquest observatori ha d'emetre en un termini de dos anys les seves conclusions. Jo crec que seria bo, també, que ens comprometéssim tots plegats —els que surtin a partir del 27 de setembre, eh?— que en el mateix període també hauríem d'adquirir el compromís d'impulsar una llei del circ a Catalunya adequada a la nostra realitat, no?, atenent que el circ és un sector cultural de primer ordre, de primer nivell en el nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, en primer lloc, doncs, saludar els invitats que tenim en aquest Ple, ja siguin defensors o no defensors dels animals al circ. I nosaltres, des del primer moment, des del primer moment en què es va presentar aquesta modificació de l'article 6, eh?, de la Llei de protecció dels animals, ja vam dir que nosaltres no hi estàvem d'acord.

I no hi estàvem d'acord per unes qüestions. Jo penso que, en aquests temes, el que ha d'existir és la coherència, la coherència total i absoluta. La senyora Hortènsia Grau sap molt bé que jo sempre he dit que el seu grup ha sigut sempre coherent: en el tema dels animals, en els temes dels bous, en tots els temes que han tingut a veure amb temes animalistes. Però també és ben cert que uns altres grups juguen a tot el que es pot jugar en aquest aspecte.

Mirin si s'hi juga: comença aquesta proposició de llei de modificació dient que es prohibeixen tota classe d'espectacles amb animals vius, i acaba, al final, dient: «Els espectacles de circ amb animals que pertanyen a la fauna salvatge.» Algú me pot dir científicament què és això? Perquè, inclús, vostè, senyor Amorós, ha dit que hi ha..., no hi ha unes conclusions científiques, no existeixen, no estan. Per tant, com podem arribar a aquestes conclusions si no podem verificar el que és o no és? I quan dic «objectives», i quan dic «informes científics» de què es pugui fer cas..., perquè, realment, no ha existit.

Per tant, ja canviem i resulta que els cavalls no s'estressen, els conills no s'estressen, els coloms no s'estressen, els gossos no s'estressen. Per què? Perquè no són fauna salvatge, perquè són domèstics. Doncs, igual —igual, igual. Perquè, per aquesta regla de tres, doncs, hauríem d'anar avançant i hauríem de dir que els zoos es tanquin; per aquesta regla de tres, hauríem d'anar avançant i dient que les competicions de salts de cavalls desapareguin; per aquesta regla de tres, hauríem de dir que la Guàrdia Urbana Muntada de Barcelona o de Reus desapareguin; per aquesta regla de tres, podríem dir que els gossos que es cuiden de rescatar vides humanes també desapareguin. És que arribarà un moment en què serà tanta la prohibició que no tindrem absolutament res més a fer que buscar els mitjans per poder paliar això que vostès estan demanant.

Per tant, nosaltres el primer punt que diem és el punt de la coherència, de dir: «Escoltin, per nosaltres no és això, és tot —és tot—, no unes coses sí i unes coses no.» Clar, evidentment. Vostè diu: «És que no parlem dels correbous, perquè els correbous, escolti, no parlem...» No, perquè, és clar, quan parlem dels correbous, com que són a les Terres de l'Ebre, i en molts ajuntaments d'Esquerra Republicana, i de Convergència, i tal, són vots favorables, doncs, evidentment, aquí hi estem d'acord. Però encara que aquí se digui el contrari, jo li puc portar actes d'ajuntaments en les quals els correbous estan permesos. No pateixen, gens; no s'estressen, gens. Vull dir que, per favor, coherència des d'un començament en aquests aspectes.

Vostès fan un preàmbul en què criminalitzen d'alguna manera els professionals del circ, però els criminalit-

zen d'una manera bestial –bestial. Sap per què? (*Veus de fons.*) Li fa molta gràcia al membre de la Mesa, eh? A mi gens. Sap per què? Per una qüestió molt simple del que jo li estava parlant en aquest aspecte: perquè els professionals del circ compleixen la llei, compleixen a *rajatabla* tot el que la llei els comporta. Per tant, els que no ho facin, que tinguin les sancions corresponents per poder fer..., però els que ho facin i ho respectin no se'ls pot tractar com se'ls està tractant en aquest preàmbul.

I trampa. Des del nostre grup parlamentari vam portar a garanties –vam portar a garanties– que aquesta modificació comportava unes pèrdues econòmiques o una competència, el que és un mercat únic, que ve molt marcat per la directiva europea. I nosaltres, quan fèiem aquesta proposta que drets i garanties hi donés una resolució –sorprenent–, era sobre el preàmbul, preàmbul que vostès han canviat avui –preàmbul que vostès han canviat. Per tant, l'eficàcia que nosaltres vam tindre en el seu moment de portar a garanties, d'acord amb un preàmbul en què hi havia..., per qüestions econòmiques, que no ja animalistes, vostès fan la trampa i el canvien en aquests moments. I amb això ja no vull ni parlar de la pressa ni de la urgència que han tingut que això continuï endavant.

Unes altres coses que no els han interessat cauen per si soles, però, quan els interessa, en aquests temes, vostès, de veritat, no hi han perdut ni un sol moment. (*Veus de fons.*) Senyora Hortènsia, no ho estic dient concretament pel seu grup; torno a dir que la coherència vostès, en aquest aspecte, l'han tingut, i miri que nosaltres, ideològicament, estem als antípodes. Però sí que demanem la coherència, la serietat, el rigor d'aquells que avui han parlat aquí, perquè no ho fan per unes altres qüestions, perquè no ho fan, realment, en el sentit genèric de protegir els animals: ho fan d'acord amb els seus interessos, ho fan d'acord amb el que electoralment a vostès els vagi bé.

I jo espero, després del 27 de setembre, si realment no parlem més del que hem de parlar, que siguin vostès capaços de portar modificacions a aquest article 6 refós de la Llei de protecció dels animals que parlin dels zos, que parlin dels delfinaris, que parlin de la competició de cavalls i que parlin de tot això, o si, a més, se fan vegetarians, escolta, els felicitaré, això voldrà dir que vostès són coherents, però fins ara sap el que és? Hipocresia.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. És una llàstima que hagi marxat el conseller de Cultura. Bé, ho explicarem igualment. Saludar la plataforma CLAC, la gent de Libera!, de la Fundació Franz Weber, d'AnimaNaturalis –segur que em deixo gent–, de FAADA, la gent d'InfoCircos, el

Marcel Barrera de Zirkolika, i altra gent del món del circ que ens acompanya i als membres del Departament de Cultura.

Bé, molt esquemàticament perquè tenim poc temps. Jo crec que, primer, ens hem de felicitar tots, perquè avui a Catalunya seguim avançant en matèria de protecció i benestar animal, i ens situem legislativament al capdavant de molts països del món, tot i que encara ens queda camí per recórrer, com deia el senyor Amorós i que després m'hi referiré breument.

Crec que, des de la llei del 2003, a Catalunya hem avançat molt, tant amb el llibre cinquè del Codi civil, que descosificava els animals i els atorgava la condició d'éssers que sentien; amb el text refós del 2008 de la llei de protecció, amb l'ampliació que se'n va fer el 2010 per a les curses de braus i que avui ampliem. I, a més, amb la llei del 2010, fruit també d'una ILP, que prohibia les curses i altres espectacles taurins, crec que hem anat avançant en el respecte als animals al garantir-los el seu benestar i protecció amb una visió, doncs, més ecològica, més d'equilibri, menys antropocèntrica, i crec que això ens fa més humans, ens fa avançar civilitzatòriament.

Segon. La proposta de llei que avui aprovem en aquest Parlament crec que ens deixa algunes lliçons, que confio que ens serviran en un futur per fer les coses millor tots plegats, i, especialment, tant als grups que ho hem proposat com a les conselleries, que avui és una pena: no hi són ni el conseller d'Agricultura ni el de Cultura.

I, en aquest sentit, jo sí que voldria entonar, almenys per part del nostre grup, un *mea culpa* –almenys per la part del nostre grup–, perquè, en el primer moment, quan vam presentar la proposició de llei, que, efectivament, venia d'un compromís, no havíem escoltat un dels sectors implicats, que era el sector del circ. Ho vam fer posteriorment, i posteriorment crec que hem estat prou actius també per incorporar-hi els seus punts de vista. Però crec que, si ho haguéssim tingut en compte abans, hi haguéssim parlat, haguéssim tingut informació prèvia i haguéssim fet més pedagogia, potser no s'hauria generat tant de rebuig, i, sobretot, el món del circ no s'hauria sentit tan menystingut, en aquesta llei.

Tercer punt. La satisfacció perquè la llei està en la línia de les mocions que hem aprovat a tots els ajuntaments, que representen el 70 per cent de la població de Catalunya, i també per haver corregit mitjançant l'esmena tècnica el preàmbul inicial. I, senyor Luna, em sap greu dir-li-ho, però més enllà que vostès ho portessin al Consell de Garanties, també hi va haver moviments per part dels grups proposants quan ens vam adonar que el preàmbul, amb aquelles condicions, d'alguna manera no es podia aprovar, perquè criminalitzava, estigmatitzava el món del circ innecessàriament, i el que calia era buscar la complicitat i les sinergies.

Perquè jo crec que el que volem és que el sector entengui que aquesta llei ha de ser una oportunitat per al circ: ha de ser una oportunitat per innovar, per avançar, tant des del punt de vista escènic com des del punt

de vista del circ com a eina socioeducativa, d'integració i d'apoderament personal i social, d'eina que transmet valors. I, en aquest sentit, crec que canviar el preàmbul és també un avanç, i que ens pot tornar..., a polir, no?, aquests malentesos que ha provocat la tramitació de la llei.

Quart. Jo crec que qui tindrà un gran repte és el nou govern que surti després d'aquestes eleccions, perquè és el govern el que té l'obligació de crear un observatori de l'ús dels animals, i que haurà de fer el corresponent desplegament reglamentari, i que és a partir de les seves recomanacions..., i, aquí, espero que, com que anem avançant civilitzatòriament, puguin ampliar la mirada, que també mirin altres espectacles amb animals, perquè sobretot aquest observatori no ha de tornar a caure en les contradiccions difícils d'entendre des del punt de vista ètic, però evidents d'interessos partidistes, com ja va passar amb la ILP que prohibia les curses de braus.

I, en últim terme, però no menys important... Ah, i senyor Luna, respecte a allò d'animals salvatges, la llei del 2008 sí que en parla: parla d'animals salvatges, de fauna autòctona, de fauna al·lòctona, i, si pensem en la biodiversitat, en els ecosistemes d'animals salvatges, podem entendre de quins animals estem parlant.

I, en últim terme –i ja acabo, presidenta–, però no menys important: a nosaltres, al nostre grup, ens hauria agradat veure que, públicament, i al mateix temps que es proposava la llei del circ, hi havia una actitud més compromesa del conseller de Cultura cap a aquest sector. Recordin que, des que el Govern d'entesa, l'any 2007, va consensuar amb el sector el Pla integral de suport al circ a Catalunya, no hi ha hagut més propostes, no hi ha hagut els suports econòmics. Creiem que alguna iniciativa en aquest sentit hauria facilitat l'acceptació dels canvis legislatius que avui aprovarem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, hola. Des de l'escó estant, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres, en tot cas, com a grup proposant d'aquesta proposta. El que primer voldríem fer és, doncs, disculpar-nos, perquè malauradament no hem pogut treballar com s'ho mereixia, com el tema ho requereix, aquesta llei.

Nosaltres, com deia, en vam ser un grup proposant, i en vam ser un grup proposant perquè entenem –i em sumo a les reivindicacions que es feien abans– que la nostra societat ha d'eradicar qualsevol tipus de violència contra els animals, ha d'eradicar qualsevol tipus de crueltat animal, i a nosaltres no ens val que alguns espectacles quedin disfressats amb la pàtina de festes tradicionals. En aquest sentit, tenim una posició clara respecte a les curses de braus, als braus, als correbous i a tot tipus de festeig en què es maltracten animals, i som, per tant, contraris a aquesta existència.

En aquest sentit, entenem que la proposta, tal com ha quedat, feia un gran exercici per a evitar aquesta criminalització que s'ha dit sobre el món del circ, que nosaltres entenem que no existeix, tal com ha quedat finalment redactat.

Entenem, també, doncs, que ens hauria agradat poder treballar, com hem dit, la llei amb la responsabilitat que requeria, però que, en tant que en som grup proposant i en tant que defensem, precisament, que amb petites i grans passes, en aquest sentit, s'elimini tot tipus de lloc, espai en què es pugui constituir aquesta crueltat animal, nosaltres hi votarem a favor.

De nou, donar les gràcies a tots aquests agents que s'han posat en contacte amb nosaltres per a donar-nos el seu parer –per dir-ho d'alguna manera, eh?–, tant aquells que vindiquen la dignitat del circ com aquells sectors que lluiten contra la crueltat animal.

Simplement, per posicionar la CUP en aquest aspecte.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per posicionar-me a favor d'aquesta modificació de la llei. Hi ha una consideració, que és com la crueltat deixa de formar part del plaer dels humans. Penseu en els circs romans –lluites d'humans o amb animals fins a la mort– fins als extraordinaris circs d'avui, creatius.

Per tant, és veritat que a Catalunya hi ha una construcció, una construcció col·lectiva –amb total humilitat, senyor Rafael Luna–, i contradiccions, totals contradiccions; que avui legislem una petita passa, que a mi em sembla que és bastant majoritària, en el que està passant en l'espectacle cultural que és avui el circ a Catalunya, que és fonamentalment que aquells animals de fauna salvatge no es treguin dels seus hàbitats. És veritat que tenim les contradiccions dels zoos i moltes altres contradiccions, que aniran avançant.

El més interessant, potser, de la proposta, és la creació de l'observatori, que permetrà d'aquí a dos anys tenir una consideració més col·lectiva, més polièdrica, del que pensem en aquests aspectes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Marta Pascal.

Marta Pascal i Capdevila

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc donar la benvinguda a totes aquelles organitzacions tant en defensa dels drets dels animals com també les vinculades al món del circ: sigueu molt benvinguts en aquesta casa, que també és casa vostra.

Intervinc en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per fixar el nostre posicionament respec-

te a aquesta proposició de llei, que, com saben, modifica l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals. I ja els avanço que hi votarem a favor, i que a més a més estem còmodes en aquest text final que hem acabat acordant.

Abans d'entrar en el contingut, m'agradaria agrair-li al diputat Josep Rull, doncs, la feina feta en aquesta matèria, una feina que ha fet des del rigor, també des de la voluntat de buscar un gran consens en un tema com aquest, i una feina també feta des de la convicció que també en aquest aspecte Catalunya, el país, es podia emmirallar en aquells països europeus que són més sensibles o més punters en el que són la protecció i els drets dels animals.

Per tant, aquell compromís col·lectiu que va assumir aquest Parlament ja fa bastants anys respecte a la protecció dels animals, doncs, avui el fem una mica més gran. De fet, com els deia, fem un pas per equiparar-nos a aquelles legislacions europees més garantistes amb els drets dels animals.

Per tant, la gent, la ciutadania ha de saber que el que avui fem aquí, que el que avui fa aquest Parlament no és extraordinari, no és aïllat ni tampoc és estrany: el que estem fent avui aquí s'insereix d'una manera clara i evident en una realitat molt nítida a nivell europeu i a nivell internacional. I, de fet, pensin que gairebé el 40 per cent dels països membres de la Unió Europea han aprovat lleis que en certa manera limiten la utilització dels animals en les activitats del circ. Els en puc citar alguns exemples: l'últim d'incorporar-s'hi ha estat Bèlgica, però Dinamarca, Bulgària, la República Txeca, Finlàndia, Hongria, Portugal, Suècia o Croàcia.

Cal recordar que Catalunya des del 1988 és un país compromès amb els drets i la protecció dels animals, després que es va aprovar, com els deia abans, aquesta llei en aquest sentit. Aquell compromís iniciàtic, aquell compromís que vam prendre en aquell moment, rep avui una empenta important, una empenta convergida, des de la perspectiva de prohibir els espectacles de circ amb animals salvatges.

I val a dir –i això també és important, perquè el que fem en aquest Parlament no és extemporani, sinó que s'insereix també en el que està passant en el país– que el món local també s'havia anticipat i s'ha anticipat a aquesta realitat. De fet, poden trobar moltes resolucions, moltes mocions, moltes ordenances que restringeixen la instal·lació en els seus termes municipals de circs que utilitzen animals o animals salvatges.

Per tant, aquesta és una proposició de llei extraordinàriament clara, però que té la virtut, i crec que això s'ha de destacar, de tenir un ampli consens d'aquest hemicicle, d'aquest Parlament. I, per tant, nosaltres, en el debat a la totalitat i en tot el procés d'elaboració d'aquest text, ens vam comprometre a integrar aportacions d'uns i altres, però sobretot que fos, diguem-ne, un text que respectés per una part el dret dels animals però que sobretot no estigmatitzés, en cap cas –i hi vull insistir, m'hi referiré després–, l'activitat del circ. El que volíem és que es posés en valor el que està fent el món del circ actualment a Catalunya i el que ha fet en aquest temps. Creiem fermament que hem acom-

plert aquests objectius i que sortim avui d'aquí amb un bon text que entre tots plegats hem acordat.

S'hi han referit altres grups parlamentaris, però una pinzellada ràpida respecte al contingut: la llei prohibeix específicament els espectacles de circ amb animals que pertanyen a la fauna salvatge. Ens dotem de dos anys de moratòria, ens dotem d'un temps prudencial per adaptar-nos a aquesta nova legislació. I un aspecte interessant, a què també s'han referit alguns altres portaveus: es crea aquest observatori, que avalua l'ús d'animals en el circ; és a dir, d'aquells que específicament no estiguin prohibits, hem de garantir que el seu benestar queda preservat.

En aquest observatori, evidentment, s'hi incorpora el món del circ; evidentment, també s'hi incorporen les entitats de protecció dels animals, però també el món de la veterinària i de la zoologia. També aquest observatori té dos anys per elaborar unes conclusions concretes, per tant, hi aportem perspectiva tècnica i científica perquè això tingui veracitat i perquè això tingui un fonament molt i molt important.

Senyores i senyors diputats, crec que és molt important que avui ens referim a un col·lectiu que és clau, que és el col·lectiu del circ. I, de fet, l'esmena tècnica, que ja comentava el diputat Amorós, en el dictamen va en aquest sentit. Nosaltres teníem, en aquesta llei, dues obsessions: per una part, preservar el benestar animal, però, per altra part, garantir que no s'estigmatitzés, en cap cas, el món del circ. I creiem que ens n'hem sortit.

Pensin que actualment aquest és un dels sectors, el sector del circ, més puixants del món de la cultura; és un sector amb una alta capacitat creativa, un sector que ha demostrat fortalesa, que ha demostrat capacitat de desenvolupar un paper fonamental en les arts escèniques del país. I això no és només d'ara, és un fet que ve de lluny, i els en posaré alguns exemples, però, en tot cas, quan passem, diguem-ne, una mica la llista i veiem el que s'ha fet fins ara, s'ha de reconèixer al circ aquest paper clau en el món de les arts escèniques i de la cultura.

De fet, aquest Parlament ho va solemnitzar l'any 2004 aprovant una resolució de reconeixement al circ a Catalunya; signant plans integrals respecte al circ –anys 2008 i 2012–; es va instituir el Premi Nacional del Circ, o fins i tot s'ha creat un cicle formatiu sobre el circ. Per tant, de fet, aquesta llei també és un punt de partida, és una oportunitat més per posar en valor la feina feta per aquest sector.

Senyores i senyors diputats, per acabar els reitero, doncs, que el nostre grup votarà a favor d'aquest text. I volem destacar de forma explícita que es tracta d'un pas endavant, d'un pas molt ferm i evident en la protecció dels animals, però que a la vegada té la virtut de fer-ho des d'una perspectiva àmplia però jo crec que també gens estrident, i que respecta els drets i posa en valor la feina feta per tots plegats.

Per tant, votarem a favor de la llei i en contra de les esmenes que han quedat vives.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa. Matías Alonso Ruiz demana per parlar.) Senyor Alonso?

Matías Alonso Ruiz

Sí, presidenta, per demanar votació separada, en aquest cas, del dictamen de la ponència, de la disposició final primera.

La presidenta

D'acord.

(Pausa llarga.)

Senyor Alonso, és disposició final primera –disposició final primera–, no addicional.

Matías Alonso Ruiz

Sí, presidenta, he demanat votació separada, del text del dictamen de la ponència, de la disposició final primera.

La presidenta

«Final primera», exacte, d'acord.

Molt bé, doncs, passem a la votació, i votem en primer lloc les esmenes reservades del grup parlamentari... *(Rafael Luna Vivas demana per parlar.)* Ah, senyor Luna.

Rafael Luna Vivas

Sí, presidenta. Ha quedat que la disposició primera es vota a part, no?

La presidenta

La disposició final primera es vota a part.

Rafael Luna Vivas

D'acord, gràcies.

La presidenta

D'acord.

Votem en primer lloc les esmenes reservades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, que són la 1, 5 i 8.

Passem a la votació.

Han estat rebutjades per 26 vots a favor, 104 en contra –tenint en compte el vot delegat– i 1 abstenció.

Passem ara al text del dictamen, i votem, en primer lloc, la disposició final primera.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 124 vots a favor i 8 en contra.

A continuació, votem el text del dictamen i l'esmena tècnica relativa al preàmbul ja incorporada.

Comença la votació.

La proposició de llei ha estat aprovada per 105 vots a favor, 19 en contra i 8 abstencions.

(Aplaudiments.)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 1/1994, de 22 de febrer, de creació del municipi de Badia per segregació de part dels termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès (tram. 202-00071/10)

El novè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1994, de 22 de febrer, de creació del municipi de Badia per segregació de part dels termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès. Atès que no s'ha reservat cap esmena per defensar en el Ple, passarem directament al torn d'intervenció dels grups parlamentaris perquè hi puguin fixar el seu posicionament.

Permetin-me que saludi la il·lustríssima senyora Eva Menor, alcaldessa de l'Ajuntament de Badia del Vallès, i els regidors i les regidores de l'ajuntament.

Passem, doncs, a la diputada il·lustre senyora Montserrat Capdevila, que ha estat relatora del projecte. Té la paraula.

Montserrat Capdevila Tatché

D'acord. Moltes gràcies, honorable presidenta. Disculpi, perquè, com que he baixat per fora el passadís, no l'havia escoltada i, per tant, estava pendent de la seva..., de l'anunci de la llei.

En tot cas, agrair i salutar la presència de la il·lustríssima alcaldessa Eva Menor, del consistori de Badia del Vallès, així com una nombrosa representació també del govern i del municipi. En tot cas, els donem la benvinguda per estar per segona vegada també en el debat d'aquesta proposició de llei.

De fet, en vam fer el debat a la totalitat al novembre de 2014 amb el títol que encapçala, en aquest cas, la presentació d'aquesta proposició, la modificació de la Llei 1/1994, de creació del municipi de Badia per segregació. I durant la ponència, nomenada l'11 de febrer, de la qual vaig ser designada ponent relatora, ens vam poder reunir el 24 d'abril, el 12 de juny, el 3 de juliol i, una darrera sessió més informal, el 10 de juliol; sessions, algunes, espaiades en el temps, ja que vam decidir ajornar el debat de ponència i de les transaccions de les esmenes presentades per tots els grups a després de les eleccions municipals per no entorbolir el debat, justament, amb el procés electoral que es produïa entremig.

Els diferents grups parlamentaris hi vam presentar catorze esmenes –dues, Convergència i Unió; cinc, Esquerra Republicana; dues, el Partit Socialista; tres, el Partit Popular, i dues, Iniciativa–, de les quals, com bé ha dit la molt honorable presidenta, no en queda cap de viva, atès que s'han transaccionat totes dins del

text resultant de la ponència, aprovat a la Comissió d'Afers Institucionals, el 15 de juliol. De fet, passades les eleccions municipals, també es va produir, simultàniament a l'avanç de la ponència, el diàleg per mirar de trobar una transacció satisfactòria entre les esmenes del grup majoritari, de Convergència i Unió, la de la resta de grups, el text original de la proposició, el Govern també de la Generalitat i el consistori de Badia del Vallès.

Així, doncs, el text que portem a aprovació és diferent de la formulació originària presentada per tots els grups, de la proposició de llei, i que justifica també el canvi del nom final per la proposició de llei, que finalment es dirà «Proposició de llei del règim transitori del finançament específic per al municipi de Badia del Vallès». Per tant, el text que aprovem, doncs, acaba sent una solució provisional que garanteix les aportacions econòmiques de la Generalitat, fins que s'aprovi el sistema definitiu, als problemes estructurals de finançament que té Badia del Vallès. La llei deroga parcialment el conveni de la Generalitat amb Badia, llevat de l'apartat del traspàs dels terrenys de l'Incasòl, i també extingeix la vigència de la llei que crea el municipi, atès que la seva subsistència ja queda consolidada amb la llei que aprovarem avui.

Cal agrair sincerament la feina de totes les persones que han fet possible que aprovem aquesta llei, malgrat que no sigui, doncs, el text presentat, ni la desitjada, en aquest cas, pels badiencs i badienques. En tot cas, donar les gràcies a l'alcalde, al consistori i a tots els seus grups municipals, que ens consta que han treballat i de valent per arribar al punt d'avui, també malgrat que, com deia, no sigui plenament satisfactori per a tothom; tant al consistori d'abans del 25 de maig, com al consistori actual –el d'abans va ser el que va treballar prèviament tota la proposta que va arribar aquí i l'actual ha acabat de dialogar per buscar la solució intermèdia. També als diputats de tots els grups parlamentaris, que en van facilitar la tramitació conjunta, i els enumero: el senyor Lluís Corominas i el senyor Toni Font, de Convergència, que s'han repartit la feina; el senyor Marc Sanglas; la senyora Marta Ribas; el senyor Quim Arrufat; la senyora Carina Mejías, i la senyora Eva García. Al lletrat, també, Ferran Domínguez, que amb les esmenes tècniques, i com a insigne badienc també, ens ha ajudat a millorar el text i a adequar-lo a l'encaix parlamentari. I també a la gestora, òbviament.

S'ha de dir que tothom ho ha posat molt fàcil, i especialment els ciutadans de Badia i el seu procés de participació, que ens van portar fins aquí; una mostra model·lica de compromís, civisme i democràcia. I també, s'ha de dir, la voluntat unitària dels grups –dels partits polítics de Badia i dels grups parlamentaris d'aquesta cambra– per tirar-la endavant, malgrat les diferències.

Gràcies a tots i a totes per haver-ho fet possible.

La vicepresidenta primera

Pot fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Benvinguda, alcaldessa, la resta del consistori i altres veïns de Badia que ens acompanyen avui, aquesta tarda. I com apuntava la relatora ponent, la Montserrat Capdevila, no és la primera vegada que debatem aquest tema i segurament es fa difícil introduir-hi més paraules de les que ha dit ella, perquè, en tot cas, sí que hi ha hagut, en aquesta ponència, un consens.

Hi havia un consens inicial, hi havia un consens en la necessitat de solucionar una problemàtica que existeix, que tothom convenia que havíem de trobar-hi una solució, que inicialment hi havia una proposta, a través d'una fórmula, a la qual vam intentar tots nosaltres anar fent algun seguit d'aportacions. Però aquest, en definitiva, és un debat de donar sortida a una necessitat, a un debat que segurament ve de lluny, i això és el que vam fer en el debat, diguem-ne, inicial de la llei: vam fer una anàlisi de quina era la situació, però, en tot cas, la realitat que tenim és la que tenim i, per tant, davant d'aquest fet, el que hem de ser tots és prou hàbils i intentar buscar aquesta solució a un municipi amb unes característiques molt especials.

Per tant, des d'aquest punt de vista, com apuntava la senyora Capdevila, voluntat per part de tots els grups parlamentaris de trobar aquesta solució, que segurament no és la idònia o, almenys, no és la que reflectia el document inicialment presentat i el que va passar el primer tràmit d'acceptació, però que, en tot cas, sense ser una fórmula definitiva, i segurament no la més satisfactòria, sí que dóna solució a una problemàtica i dóna seguretat, dóna seguretat jurídica a una situació que s'esdevenia a través d'un conveni. Per tant, diguem-ne, el fet de passar ja d'un conveni a una norma amb rang de llei dóna una garantia als badiencs i badienques, i a l'ajuntament que ha de gestionar els seus interessos, com perquè com a mínim hi hagi unes garanties de quins han de ser els ingressos i amb quins terminis s'han de fer aquests ingressos. Per tant, des d'aquest punt de vista, sense arribar a ser la solució òptima, que era difícil de trobar, aquesta solució òptima, en tot cas introdueix aquest element de seguretat jurídica, un element de seguretat jurídica que ha de permetre que l'ajuntament pugui garantir els serveis mínims, els serveis bàsics que ha de donar a tots els ciutadans.

La fórmula era molt complicada, perquè, en tot cas, hi havien diversos paràmetres que entraven, que podien generar un greuge comparatiu, potser, a vegades, amb altres ajuntaments en funció dels elements que haguéssim adoptat. Ja ho vam manifestar nosaltres en el seu moment, en el moment, diguem-ne, de debat inicial de la llei, en el qual, tenint en compte i volent donar solució a les problemàtiques de Badia, el que no podíem, tampoc, era generar un greuge comparatiu. A la fórmula aquesta..., segurament sense donar solució definitiva a l'element, diguem-ne, de finançament, que l'hem de trobar entre tots, i amb això el que guanyem és un període de temps prou llarg com perquè en aquest temps, en aquests anys, puguem tots intentar buscar una solució definitiva. Segurament el context de solució, i en l'àmbit del tema de les parcel·les i tot

això, també pot anar..., hem de poder-hi buscar amb el pas de temps alguna solució, també, més definitiva.

Per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla que l'element de garantia i de seguretat jurídica n'és l'element important. I, en definitiva, com vam dir també en el seu moment en la presa de consideració de l'aprovació de llei, el que cal és buscar aquells factors, més enllà del mateix finançament de la llei, que a partir d'aquests moments, del moment en què aprovem aquest projecte de llei, aprovi..., hem de buscar aquells altres elements que ens permetin, també, fer projectes especials i específics per a unes circumstàncies d'un municipi i amb unes característiques molt especials, amb unes dinàmiques i amb un percentatge d'atur massa alt respecte al que significa la comarca; per tant, municipis amb una especial preocupació, i ha de ser, diguem-ne, no només una preocupació a nivell de la comarca, que em sembla que sí que, des d'aquest punt de vista, en som tots molt conscients, de quina és la realitat, sinó, a més a més, també hem de trobar a nivell de país, també, a veure quines són les circumstàncies i quins són aquells elements amb què també puguem ajudar des d'altres factors, no només des d'aquesta llei, sinó aquells projectes que puguem desenvolupar en algun dels àmbits que cal introduir i que cal millorar.

Per tant, des d'aquest punt de vista, som conscients que el país té un deute amb Badia i que, per tant, des d'aquest punt de vista, ens veiem..., i obligats, també, en la mesura que puguem, a solucionar aquesta situació, donar sortida a una situació que ningú la va voler crear en el seu moment, que ens la vam trobar, en definitiva, per les circumstàncies del temps. Però en definitiva, davant d'aquesta circumstància, el que no podem fer és ulls clucs a aquesta situació, sinó que, en tot cas, doncs, tots ens hem jurat, i des d'aquest punt de vista la ponència ha estat un fidel reflex d'una clara voluntat de tots els participants de trobar-hi una solució.

Els ho vam plantejar en el seu moment: «Busquin una solució conjunta amb el Govern, que segurament el diàleg entre l'ajuntament i el diàleg entre la Generalitat és el que aportarà la millor solució.» Ens apareix aquesta fórmula, que de moment dóna satisfacció, com a mínim, no del tot, però en gran manera. I, per tant, des d'aquest punt de vista, des del Grup d'Esquerra Republicana, ens sentim satisfets d'haver pogut també contribuir, en la part que ens correspongui, a fer possible aquest acord.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, honorable presidenta. Com deia abans en la meua intervenció com a relatora, el text que portem a aprovació es tracta d'una solució temporal per als problemes de finançament mentre no es trobi la

solució definitiva als problemes estructurals. Des del Grup Socialista valorem que a la norma es reconegui l'existència d'un dèficit de capacitat fiscal i s'adverteixi, o s'obligui, i s'indiqui l'obligació que s'haurà de resoldre en els propers quatre anys; per tant, que es fixi un límit a trobar aquesta solució definitiva a partir del treball que puguin o que han de fer –no «que puguin»: que han de fer– el Govern de la Generalitat i el consistori de Badia del Vallès. Aquesta obligació és pertinent, atesa la mala experiència, en tot cas, que ens explicaven que van tenir des del consistori abans que tots els grups parlamentaris presentéssim aquesta proposició de llei.

Aquesta solució que aprovem avui no és la que s'havia treballat des del municipi, però sí que significa l'aturada de la reducció de les aportacions econòmiques de la Generalitat que recollia el conveni vigent, i que parcialment es deroga, justament per no continuar amb la davallada, i garanteix, doncs, aquest finançament per llei: en aquest cas, l'aportació d'aquests 3 milions d'euros, com a mínim, anuals, i també el traspàs d'aquestes finques de l'Incasòl, que haurien de permetre millorar la seva capacitat o la seva base fiscal, perquè justament és l'objectiu: intentar reduir les aportacions de la Generalitat. En la mesura que no es produeixin, sí que s'ha de garantir una aportació fixa mínima per poder, doncs, continuar desenvolupant les activitats del municipi, aquelles obligacions que té amb els seus ciutadans.

Mentre no existeix la solució final, sí que es crea aquesta comissió de finançament específic de Badia entre l'ajuntament i la Generalitat, copresidida pel conseller o consellera i per l'alcaldeessa –en aquest cas, l'alcaldeessa de la ciutat; en aquests propers quatre anys serà l'alcaldeessa. I, en tot cas, crec que tenen la feina i l'obligació, Govern i consistori..., i crec que no hi ha excusa ara perquè no hi hagi aquest diàleg, aquest treball conjunt i aquesta recerca de la fórmula, que sigui la satisfactòria i compartida per tots.

Com deia, la mala experiència a què em referia és que el consistori va intentar treballar i tenir aquest diàleg, al qual el senyor Marc Sanglas es referia, però no va trobar l'altra banda per poder-ho fer i per poder arribar a la solució que ens portés aquí aquesta solució compartida. I per tant, com deia, aquell treball que vam fer va ser a partir d'uns criteris objectius, que van considerar que eren els més adequats i que els grups parlamentaris ens vam fer nostres; si més no, ho vam presentar conjuntament.

En aquest cas, des d'aquí volem reconèixer l'esforç que durant aquest temps, ja fa bastant temps i llarg, han fet els veïns. Primer, l'esforç que han fet els veïns de Badia del Vallès amb l'increment progressiu de la pressió fiscal; per tant, s'ha de dir i ho vam dir en aquell moment: s'ha fet un esforç fiscal per part del municipi. També, l'esforç de l'Administració municipal de contenció de la despesa, en uns moments, doncs, que són molt complicats, i que ha fet mans i mànigues perquè aquests anys la reducció de l'aportació de la Generalitat no suposés ni eliminar serveis bàsics ni, especialment, eliminar els serveis a les persones, que, com vam dir també aquell dia, i m'ho estalviaré en aquest

cas, pel context socioeconòmic i les característiques socioeconòmiques de Badia, doncs..., han estat molt difícils i és un dels municipis més afectats per la crisi.

Així, doncs, malgrat que teníem a l'abast una solució definitiva i estructural, justa i objectiva al nostre entendre, i per això vam assumir, doncs, allò que se'ns proposava des de Badia, tan sols hem pogut arribar a una solució transitòria. Per nosaltres, pel Grup Socialista, no ens serveix d'excusa el fet que el Govern ens digués que això podia significar un precedent que significués una cua de municipis. Per què? Perquè la singularitat de Badia en la seva estructura no existeix ni es replica enlloc més de Catalunya, i, per tant, jo crec que és prou objectiva, la situació estructural de Badia.

Podíem haver aconseguit que fos avui un dia històric, perquè teníem a l'abast fer realitat les aspiracions dels ciutadans i ciutadanes de Badia i la seva estabilitat com a municipi, equiparable a la resta dels que conformen Catalunya, però en tot cas hem fet els deures a mitges i podem dir que hem pogut arribar un punt intermedi de la solució perquè d'aquí a quatre anys tinguem aquí la solució definitiva i aquest Parlament definitivament pugui aprovar-la.

Torno a reiterar, també, l'agraïment sincer, i la disposició i generositat de tots els grups parlamentaris o polítics per deixar de banda els partidismes i posar els interessos dels badiencs i badienques per davant. En aquest cas, també ho vam dir aquell dia, el dia del debat a la totalitat, jo crec que és un exemple que el consens polític ha d'arribar en benefici dels ciutadans, en aquest cas de Badia, malgrat les discrepàncies que hi hagi, que hi són, però que justament ens posem els interessos generals per davant dels interessos de cada partit.

Moltes gràcies, sincerament, a tots. I, bé, en tot cas, una mitja enhorabona per haver arribat fins aquí.

La vicepresidenta primera

Pot fixar el posicionament, pel Grup Parlamentari Popular, la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores conselles, il·lustres diputats i diputades, vull en primer lloc saludar tant la il·lustríssima alcaldessa de Badia del Vallès com els regidors de l'Ajuntament de Badia que ens acompanyen, i també membres, i ciutadans i veïns d'aquest municipi.

Bé, avui culminem un procés de manera poc satisfactòria, i ara ho explicava i ho deia molt bé la senyora Capdevila, amb una solució intermèdia, amb una solució transitòria, que no satisfà, diguem-ne, els directament implicats, que són els representants de l'Ajuntament de Badia. Però, en qualsevol cas, així ho considerem el Partit Popular i així també ho considerem des de Badia del Vallès: el que havia de ser una solució definitiva per a la incapacitat financera de les arques de Badia, doncs, acaba avui aquest primer, diguem-ne, procediment parlamentari amb un gust absolutament agredolç.

El Partit Popular de Catalunya hi érem escèptics, i així ho vàrem manifestar, i avui es constata perfectament aquella sospita que hem tingut des del principi: que això no acabaria satisfactòriament. I per què ho dic? Doncs, perquè l'Ajuntament de Badia va portar una proposta que nosaltres la vàrem considerar des del primer moment com a justa, com a solidària i com a necessària. I la vam qualificar d'aquesta manera perquè Badia del Vallès, senyores i senyores diputats, pateix un dèficit estructural, a causa de la manca de territori, que li impedeix incrementar la seva activitat econòmica, i perquè els impostos i taxes que recapten dels ciutadans tampoc els permeten obtenir els ingressos necessaris per fer front a les despeses que genera el mateix municipi.

Badia proposava, com deia, una fórmula que permetia equiparar-se amb els municipis de les seves mateixes característiques, ni més ni menys que això: no demanava, Badia del Vallès, cap privilegi, cap tracte de favor, sinó que el que proposaven era una fórmula per tal d'equiparar-se amb els municipis catalans de les seves mateixes característiques.

Tots saben, o ho han sabut segurament després de la tramitació d'aquesta modificació de la llei, que el valor cadastral mitjà d'un català és de 59.600 euros, mentre que el d'un ciutadà, un veí, una persona que viu a Badia del Vallès és només de 16.253 euros. Per tant, aquest problema, generat en part per les antigues edificacions, per la pràctica totalitat d'habitatge de protecció oficial i per les característiques geogràfiques, també, del mateix municipi, doncs, impedeixen, com deia abans, el seu creixement, l'increment de la seva activitat econòmica.

I, per tant, el Partit Popular hem cregut sempre, des del primer moment, que calia donar una resposta ràpida a aquesta problemàtica. I tant és així que fa vuit mesos, quan vàrem substanciar el debat de totalitat d'aquesta modificació de la llei, nosaltres, el Partit Popular, ja vàrem exigir el seu tràmit d'urgència per poder escurçar terminis i aprovar-la al més aviat possible.

Haig de dir que les posicions absolutament ambigües de Convergència i Unió, doncs, van fer allargar-ho en el temps més del necessari, i van forçar fins i tot a paralitzar-ho temporalment mentre no passessin les eleccions municipals. Un cop passades aquestes eleccions municipals, després del 24 de maig, i Convergència i Unió, veient fins i tot que havia perdut la seva representació municipal també a Badia del Vallès, doncs, han optat per oferir una solució intermèdia, una solució transitòria, una solució, com deia, que no satisfà tothom.

El que Convergència i Unió fa amb aquesta llei, doncs, és que sembli que blinden aquesta aportació econòmica anual, però que en tot cas serà condicionada a la disponibilitat pressupostària i, per tant, els permetria, si tornessin a governar –Déu vulgui que no sigui així– a partir del 27 de setembre, no fer aquesta aportació, basant-se per exemple en una modificació de la llei de mesures.

Per tant, nosaltres entenem, doncs, que no és una solució..., que era la que necessitava el municipi de Badia,

però en qualsevol cas el Grup Parlamentari Popular estem molt satisfets d'haver contribuït i de poder aprovar per unanimitat avui aquesta, diguem-ne, mitja solució. I els asseguro que a partir del 27 de setembre el Partit Popular continuarem lluitant perquè Badia del Vallès tingui no el que Convergència i Unió avui els donarà, sinó el que vostès mereixen.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Conselleres, diputats, diputades, saludar, evidentment, l'alcalde, els regidors, les regidores, els badiencs i badienques que hi ha avui a la sala; volia dir «no només en l'espai del públic, sinó també entre el personal del Parlament», tot i que just acaba de desaparèixer l'úixer, però sí que hi ha el lletrat, badienc, que també ens ha assessorat, i molt bé, en aquesta llei. Un agraïment especial, si m'ho permeten, a l'Eli, al Josep, a la Pilar i a l'Eusebio, que són els nostres regidors actuals o de l'anterior mandat, que han estat, doncs, ajudant-me en el posicionament respecte d'aquest text i treballant conjuntament amb l'alcalde i la resta del consistori una proposta bona per a la ciutat.

Al novembre passat s'iniciava la tramitació d'una proposició de llei que pretenia posar les bases per resoldre un greuge històric, un defecte d'origen de la ciutat de Badia. A la llei del 94, la Llei 1/1994, es va fer néixer un municipi sense les eines imprescindibles per garantir el manteniment dels serveis que avui dia demana una ciutat qualsevol de Catalunya. Al debat de la totalitat, al novembre, ja els ho deia, els ho recordava, que aquesta mancança ja va ser mostrada pel nostre grup, en aquell moment el Grup d'Iniciativa, en boca del nostre company Antoni Farrés, que era l'alcalde de Sabadell però també diputat al Parlament, quan va intervenir en l'aprovació d'aquesta llei de la creació de Badia, i ja advertia que la llei naixia coixa i que hi hauria problemes.

S'hi han anat fent pedaços, en aquests anys, des del 94: un pedaç inicial amb una disposició addicional en aquella llei; un pedaç posterior amb un conveni amb el Govern d'entesa, que encara continuava vigent, i el problema de com s'ha aplicat, de fet, aquest conveni i com no s'ha aplicat, de fet, una de les parts que preveia aquest conveni, com era la cessió dels terrenys de l'Incasòl.

Davant la situació d'insostenibilitat, l'alcalde, amb tota la resta del Ple municipal, ens van venir a contactar, als grups parlamentaris, i ens van demanar que hi poséssim solució. Ells ho estaven treballant, ho estaven intentant amb el Govern, i el Govern no estava responenent. I la solució havia de reconèixer per llei l'especificitat de la insuficiència fiscal de Badia i l'establiment d'un sistema definitiu, una solució justa i ob-

jectiva a través d'una fórmula que pogués seguir-se aplicant al llarg dels anys, una fórmula que comportés una compensació fiscal estable i alhora un compromís clar i just de coresponsabilitat fiscal del municipi i de la seva gent. Això és el que ens vau demanar. Això no és el que votem avui.

Avui, el que estem portant a aquesta aprovació final –s'ha explicat ja anteriorment– és xutar la pilota endavant. Avui creem una comissió bilateral de la Generalitat i l'ajuntament per trobar aquesta fórmula definitiva durant els propers quatre anys, i, en paral·lel, blindar per llei, ja no per conveni, que Badia seguirà rebent mentrestant, com a mínim, la quantitat dels 3 milions d'euros anuals en concepte de finançament transitori municipal, que és el que reben aquest any.

No estem, per tant, aprovant el que ens demanàveu, però estem fent un exercici de pragmatisme, tan propi del món local i del municipalisme. S'ha d'obrir la paradedeta cada dia i s'han de pagar les factures, i avui el que fem és una llei per garantir que aquell patiment que ens traslladàveu, l'alcalde i els regidors i regidores de Badia, durant els propers anys el puguem pal·liar una mica. I xutem pilota endavant, és cert, per acabar trobant la solució definitiva.

Tres reflexions, per acabar: no estem satisfets, no era això el que preteníem. No tenim la solució definitiva que volíem, sinó una nova transitorietat de quatre anys més, i seguim amb la transitorietat des del 94. Però almenys, és cert, blindem Badia de més retallada en l'aportació extraordinària pressupostària anual mentre hi ha aquesta transitorietat, mentre donem aquest nou termini per trobar la fórmula final.

Una segona reflexió: com tot el que estem aprovant darrerament en aquest Parlament, el compliment del que estem dient en aquesta llei dependrà de quin govern hi hagi a partir del 28 de setembre.

I una tercera reflexió, d'optimisme i d'esperança, per a la gent de Badia: està a les vostres mans –no en mans de Déu, com s'hi referia abans la portaveu del PP: no, està a les vostres mans–, badiencs i badienques, fer que el Govern de la Generalitat que hagi d'aplicar aquesta llei a partir del 28 de setembre sigui un govern que continuï esquivant el «bulto» o sigui un govern plenament sensible i empàtic amb la situació de la gent de Badia, un govern plenament conscient de la necessitat de garantir un finançament just i digne per a una ciutat com Badia, per fer que sigui una ciutat forta i apoderada, i un govern de gent que valori la Catalunya plural i mestissa que som com a país. Això és el que està també a les vostres mans, amb el vostre vot; això és el que també s'està jugant el 27 de setembre.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Alcalde de Badia del Vallès, regidors, regidores i veïns que ens acompanyen, dir-los

que des de Ciutadans anunciem el nostre vot favorable a aquesta llei, que modificarà aquest règim transitori municipal que ha de permetre a l'Ajuntament de Badia del Vallès tenir un finançament suficient com per atendre els serveis bàsics, perquè en definitiva aquí el que ens importa és la vida dels veïns de Badia, la prestació d'aquests serveis bàsics, i que les seves condicions de vida siguin dignes.

Dir-los que portem una temporada en la qual en aquest Parlament es parla molt de la situació que viuen alguns municipis de Catalunya. Ara quan sentia la senyora Capdevila parlar que tant de bo aquest hagués pogut ser un dia històric, la veritat és que des del Grup Parlamentari de Ciutadans, i com a diputada que ha participat en tots aquests debats, doncs, m'he espantat una mica. Perquè, miri, pensí una cosa: el municipi de Badia, que es va crear l'any 94, es va crear en unes condicions molt similars a les que hem vist que es creaven comarques, com la del Moianès –aquí tenim l'alcalde de Moià–, o municipis com el de Medinyà, i suposo que l'any 94 els veïns de Badia tenien exactament el mateix sentiment que tenen ara com ara els veïns o els ciutadans d'aquestes comarques i municipis que es creen, no?: un sentiment en el qual, doncs, avui, en el cas de Badia, el temps i les circumstàncies, i la realitat social, el que han fet és que ens vegem davant una situació crítica, i és que el municipi de Badia és incapaç d'autofinançar-se, tot i que en el moment del seu naixement, també a través d'una consulta popular, també a través de l'impuls dels veïns de Badia, també amb un sentiment de pertinença territorial, doncs, va néixer pensant que, al llarg del temps, el temps i les circumstàncies portarien a permetre-li tenir una hisenda pròpia i a poder-se autofinançar. Però el que passa és que la realitat ens fa fet topar, de cop, amb unes circumstàncies difícils, com són les que està vivint el municipi de Badia, i que és necessari posar-hi solució.

Vostès van presentar aquí una proposta que tots els grups parlamentaris vam acollir molt positivament, que vam pensar que podia donar una solució no definitiva, però sí substancial a les circumstàncies que vivia el municipi de Badia. Però, si m'ho permet, des de Ciutadans, com que tenim aquesta característica de ser un punt originals, nosaltres els vam proposar una altra proposta, que és la que s'està produint a molts altres països de la Unió Europea, i és plantejar que, si el municipi de Badia no ha estat capaç, aquests anys, i continua tenint dificultats per autofinançar-se, continua tenint dificultats per poder tirar endavant la seva estructura financera, doncs, poguéis partir de la idea, o iniciar la idea de fusió amb un altre municipi que garantis la seva subsistència financera, i també que garantis la prestació dels serveis bàsics a tot el conjunt dels veïns de Badia, i que, a més a més, també els permetés una cosa molt significativa, que també ha estat incorporada en moltes ocasions i en molts dels debats que s'han produït en aquesta cambra, i és la possibilitat que es generés una determinada activitat econòmica que permetés al municipi de Badia sortir d'aquesta situació d'estancament que viu.

Aquesta idea només l'hem proposada els de Ciutadans, però creiem que continua sent una idea que es pot deba-

tre, que jo crec que es pot analitzar, que s'està produint a molts altres indrets, no només d'arreu d'Espanya sinó arreu d'Europa, per tal de garantir precisament una suficiència financera dels municipis, garantir uns serveis de qualitat, que es prestin amb eficàcia i eficiència, i que garanteixin, a més a més, la reactivació econòmica d'uns municipis que, com el de Badia, davant d'aquesta situació socioeconòmica en què es troba, doncs, li poguéis garantir tirar endavant.

Dit això, aquesta va ser la nostra proposta, però entenem que això necessita un ampli debat, i que a més a més també necessita, sobretot, la concurrència, la voluntat dels veïns de Badia. Nosaltres ho hem proposat aquí en moltíssimes ocasions. Nosaltres no hem participat d'aquests debats que s'han substanciat en aquest Parlament sobre la fragmentació, la més alta fragmentació del territori de Catalunya, perquè no és el nostre model. I nosaltres som partidaris de simplificar estructures, d'organitzar i garantir la sostenibilitat financera dels municipis a través de la mancomunitat de serveis, i, sobretot, de garantir que la fusió de serveis o de municipis en el territori garanteixin una millor prestació de serveis i uns serveis de qualitat.

Aquesta és una possibilitat que deixem sobre la taula, però mentre això no passi, mentre aquest debat no es produeixi, i davant la situació que hem viscut, nosaltres donarem suport a aquesta proposta, sobretot pensant no només en el consistori de Badia, i en vostè, que ha fet un esforç ímprob, perquè vostè ha vingut aquí a explicar-nos i ha fet pedagogia de quina era la seva situació, sinó pensant en la millora de les condicions de vida dels ciutadans de Badia, que mereixen una vida digna. I per això hi votarem a favor.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Doncs, mireu, nosaltres celebrem que no s'hagi de patir més per la incertesa permanent del futur immediat que hi havia a l'Ajuntament de Badia, pel finançament, per poder pagar els serveis bàsics. Però, per la resta, fem una dura crítica a l'acord a què s'ha arribat finalment, i a la, diguéssim, negativa dels partits majoritaris en aquesta cambra per abordar un finançament concret per a Badia que de forma sostenible pugui calcular quins dèficits fiscals té Badia, per raó no només de la situació social de la seva població, no només per elevats índexs d'atur i això, que podríem trobar en altres barris, sinó per dues raons: una, perquè no hi ha més barris a Badia que Badia mateix, i, dues, per la composició habitacional, que permet una fiscalitat ics que no dona per omplir les arques amb uns mínims de subsistència per als serveis bàsics a Badia. Aquesta situació és coneguda per tothom.

Lamentem que no s'hagi trobat una solució de càlcul de quin ha de ser aquest finançament just per a Badia a més llarg termini, per tant, de forma més fixa, perquè

això a la pràctica el que fa és que es puguin produir discursos com el que ha fet Iniciativa, que és la dependència permanent de la negociació permanent amb la Generalitat. I, per tant, «votau aquest Govern, voteu l'altre, jo us ofereixo més, jo us ofereixo menys», un mercadeig permanent que a més a més ens podem imaginar –de fet, ho sabem– que el que fa és marcar permanentment el debat central en el municipi de Badia, que és quin partit té més contactes, quin altre reagrupa més a tothom, quines iniciatives es fan per anar a negociar. I això és injust que passi en qualsevol municipi, i per tant tampoc ho volem per a Badia.

No volem una solució temporal, no voldríem una solució temporal, no volem que no hi hagi aquesta autonomia i seguretat de saber quin és el finançament, com es calcula, com serà aquest any, com serà l'any que ve, com serà l'altre, i per tant poder fer les planificacions com les pot fer qualsevol altre municipi, a excepció, doncs, diguéssim, d'algunes partides que sí que depenen, com subvencions, etcètera, d'ingressos d'altres administracions.

És cert: s'atura la reducció anual que es derivava del conveni signat amb el tripartit, i que havia calculat uns ingressos majors fiscals, que finalment no es donen, per ics raons –algunes, del context polític, del context econòmic; altres, diguéssim, d'haver imaginat coses que segurament, doncs, no eren possibles–, però, en tot cas, s'atura aquesta reducció. I això és un punt a favor, i això és una seguretat que necessitava l'Ajuntament de Badia. I a més a més, per raons de garantir una certa lleialtat amb la caixa, amb la liquiditat de l'ajuntament, es conclou, o s'assegura, es compromet el pagament cada tres mesos de la partida corresponent, és a dir, una quarta part del finançament anual de Badia, que aporta la Generalitat de forma extra, de forma concreta, de forma específica, com diu el títol de la llei, a l'Ajuntament de Badia.

Però, més enllà d'aquests dos acords, es posposa –és puntada endavant, pilotes fora– a quatre anys el càlcul o l'acord polític per a un càlcul més estable, més fix del finançament de Badia. Per tant, nosaltres, home, satisfets que com a mínim no s'hagi acabat la legislatura i hagi quedat penjat, això, i per tant absolutament pendent de la negociació exclusivament amb la conselleria de Governació, o com hagués de ser. Satisfets per això, perquè almenys s'acaba la legislatura i hi ha alguna cosa, negre sobre blanc, que diu que durant quatre anys com a mínim no es redueixen els ingressos de Badia. Dubtem que s'augmentin gaire, perquè diu que és un mínim de 3 milions d'euros, però no crec que pugueu aconseguir-ne..., digueu-me pessimista, eh?; vull dir, no és que no ho mereixeu, però, en tot cas, dubto que com estan les coses pugui anar gaire més cap amunt. Però com a mínim no baixa, i s'assegura, com a mínim, una certa sostenibilitat dels ingressos líquids, és a dir, de la caixa, per poder fer els pagaments més o menys quan toca.

Hauríem agraït, doncs, que la comissió que ha d'abordar aquesta negociació permanent amb la Generalitat es reunís de forma –hi posa «mínim un any»– més sovint, o que hi hagués la possibilitat més fixa o més garantida de reunir-la més sovint. I hauríem agraït, tam-

bé, que poguéssim formar-la no només el Govern, sinó totes les forces, que d'alguna manera totes elles empenyen, totes elles treballen per buscar models de finançament justos per a Badia, no?, i per tant que també la conformés..., suposo que també està en mans de l'alcalde, si ho vol, d'acompanyar..., o sigui, que totes les forces polítiques de Badia puguin acompanyar totes aquestes negociacions i estar-ne directament informades i formar-ne part.

I, per tota la resta, doncs, nosaltres ens hi abstindrem, a l'espera que, bé, hi hagi una proposta en la següent legislatura que assegurí, estableixi i fonamenti a més llarg termini un sistema just de finançament per a Badia.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Alcaldessa, regidors i regidores, per donar el suport a aquesta modificació de la Llei de creació del municipi de Badia, encara que sigui, i n'heu de ser conscients, una solució conjuntural.

Hem arribat fins aquí; hi havia un compromís polític de fer-ho en aquesta legislatura, per a quatre anys, encara que hi diu «prorrogable»; que es crea una comissió paritària tres a tres, i ens obliga a trobar una solució estructural –estructural–, però almenys durant aquests quatre anys hi haurà més estabilitat financera mentre busquem quin és el model d'autonomia, perquè és cert que no hi ha autonomia municipal sense una recaptació digna, i aquest és un element molt important, amb una estructura de població com la que vostès tenen. També hi ha una cessió per part de l'Incasòl de solars.

I, per tant, el meu vot serà favorable, encara que sigui una obligació de tots nosaltres els propers quatre anys trobar-hi aquesta solució definitiva.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Antoni Font.

Antoni Font Renom

Bé, moltes gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, alcaldessa de Badia del Vallès, regidores, regidors, veïns tots, aquest grup donarà suport a la llei que avui presentem. Creiem que avui estem fent un petit gran pas per resoldre aquests problemes que tots ja hem coincidit a anunciar que pateix la ciutat de Badia del Vallès des de pràcticament la seva mateixa constitució com a municipi.

Tots sabem prou bé que en el cas de Badia del Vallès el punt de partida no era el millor possible. En el moment de la seva creació legal, per segregació, es va poder donar satisfacció a una sentida reivindicació dels ciutadans de Badia, però ja llavors es va posar en evidència, i era evident, que les especials característiques del municipi no garantien la seva capacitat financera

per cobrir els serveis que requeria un municipi de característiques i singularitat tan especials, de tanta densitat i gairebé només densitat en l'habitatge.

I les coses han anat com han anat. Primer, es va haver de recórrer a sistemes de finançament transitoris, successivament prorrogats, i, com s'ha comprovat, això tampoc va ser la solució, ja que continuaven existint molts dels problemes d'origen, agreujats amb el temps pels serveis que cada cop més han hagut d'assumir els ajuntaments, i Badia no en podia ser una excepció. I el 2007, el conveni subscrit entre la Generalitat i Badia del Vallès tampoc va acabar de resoldre la qüestió; ben al contrari: si ara i avui som aquí és perquè llavors les coses no es van poder fer prou bé. I avui cal refer el conveni, atorgar-hi seguretat jurídica i concloure que entre tots ens hem d'esforçar a trobar una solució definitiva per a un dels municipis més singulars del país, i amb unes anomalies estructurals que, com tots sabem, el pas del temps ha anat agreujant.

Podem dir, i és cert, que amb aquesta llei d'avui no resoldrem d'ara per sempre el finançament de Badia del Vallès. En som prou conscients, tots plegats; bé, s'ha comentat pels diputats que m'han precedit dels diferents grups. Ben mirat, tot just embastem una solució provisional. No ho discutirem, perquè en això tots estem d'acord. A tots ens hauria agradat que aquesta llei establís un sistema definitiu i suficient, però tot i no ser el conveni que ens hauria agradat a nosaltres, i sobretot a Badia, sí que és una forma de resoldre la qüestió durant força temps, i a més amb l'obligació de totes les parts de seure a treballar fins a trobar la solució realista que puguí complaure a tothom.

Però d'aquesta llei n'hem de destacar dues coses: per un costat, la voluntat d'aquest Parlament de garantir amb rang de llei un conveni que no conferia prou seguretat jurídica al finançament de Badia del Vallès; un petit gran pas. En això, doncs, seguirà sent un sistema provisional, però com a mínim garanteix l'obligació de la Generalitat a seguir contribuint al sosteniment del municipi.

Així mateix, la norma també atorga força de llei al compromís de transferir cada any, des d'aquest any fins al 2015, per als anys 16, 17, 18 i 19, i prorrogables, una única partida, amb una quantitat, com a mínim, de 3.008.000 euros, que s'han d'anar satisfent trimestralment, per quartes parts, cosa que també dóna estabilitat i garantia als ingressos. I aquest «com a mínim» és important, perquè no limita per dalt les quantitats que en èpoques de major bonança puguin ser transferides a Badia.

I també hem de considerar positiu que la llei creï la Comissió sobre el Finançament Específic de Badia del Vallès. Ja sabem que el dèficit és estructural, i derivat de les circumstàncies del municipi, però com a mínim hi ha el compromís i el mandat legal de parlar-ne i arribar a un acord que permeti avançar cap a la solució definitiva, que aquest grup creu que passa per una fórmula que ponderi tots els ingressos, totes les despeses i la singularitat de Badia en tots els sentits, comparat amb la resta de municipis del nostre país.

I també hi ha una voluntat d'uns i altres, expressades en aquesta llei, d'anar continuant parlant a propòsit dels

terrenys de l'Incasòl, que, com bé saben, en el conveni del 2007 no es va tenir present, ni a l'Incasòl es va consignar econòmicament la donació dels terrenys.

Per tot això, crec que avui podem fer un pas important per resoldre no només un problema de Badia del Vallès, sinó, com deia, un problema d'una part de Catalunya. És per això que aquest grup dóna suport i votarà a favor d'aquesta llei.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació. Atès que no hi ha cap esmena reservada, es farà una sola votació sobre el conjunt del text del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor i 3 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Procediment

per a designar un membre del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00001/10)

Passem ara al vintè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir un membre del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Vull saludar el president del consell de govern de la corporació, el senyor Brauli Duart, i els consellers i conselleres que l'acompanyen, així com la candidata a consellera del consell de govern, la senyora Rita Marzoa.

Iniciem la designació. Un cop rebut l'informe d'identitat del Consell de l'Audiovisual de Catalunya amb relació a la candidata presentada a proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i substanciada la compareixença preceptiva davant la Comissió d'Afers Institucionals el proppassat dilluns 20 de juliol, procedirem ara a la votació de la candidata, que és la senyora Rita Marzoa i Font, per ser designada membre del consell de govern de la corporació.

Algun grup parlamentari...? *(Pausa.)* D'acord.

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Sí, gràcies, presidenta. Per explicar el sentit del nostre vot. D'una banda, deixar clar que la nostra votació no té res a veure amb el perfil de la persona proposada, amb la periodista Rita Marzoa. Però explicar que Iniciativa i Esquerra Unida votarem que no per tres motius: perquè això és un nyap, perquè és un frau democràtic i per coherència, que alguns han deixat pel camí.

És un frau democràtic perquè es posa a votació a l'últim Ple de legislatura, quan hi ha dues lleis de modifi-

cació de les lleis audiovisuals en tramitació en aquesta cambra en paral·lel, i estan aturades; dues lleis que, per cert, proposen canviar aquest òrgan de govern i els seus sistemes d'elecció.

És un frau democràtic pel moment, perquè s'està fent just a les portes d'unes eleccions, en l'últim Ple, per part d'aquells que s'omplen la boca de democràcia per al poble, però estan deixant passar, d'ell, en un moment com l'actual.

És un nyap perquè aquesta plaça estava sense cobrir des de fa dos anys, quan Xavier Guitart va plegar. Els cinc membres actuals del consell de govern de la corporació, sent generosos, posant el comptador a zero, ho són des de l'any 2012. Saben que són consellers per a sis anys, però que la llei de la corporació diu que cada tres anys s'ha de renovar la meitat dels membres del consell de govern. Per tant, si s'haguessin fet bé les coses, avui hauríem d'haver estat votant la renovació de la meitat del consell de govern de la corporació, tres membres, perquè ja fa tres anys que estan en aquest càrrec.

I per què no és així? Doncs, potser perquè això es va decidir dilluns de la setmana passada a la tarda en una reunió entre partits? Potser perquè de dilluns a la tarda fins al dimarts al matí, en Junta de Portaveus, on s'havia de dur el tema perquè entrés en aquest Ple, no hi havia temps material per fer els tràmits per designar quins altres dos dels cinc membres actuals havien de cessar? Un nyap.

I, els deia, votarem que no sobretot per coherència pròpia. Des de la contrareforma de les lleis audiovisuals que es va fer l'any 2012 per part de Convergència i Unió i el PP que ho diem i ho reitem: els canvis de majoria necessària per elegir els candidats fan que el principal mèrit al final només hagi de ser tenir la confiança dels partits que els han proposat. No només ho diem nosaltres, aquests darrers dies els ho han tornat a dir des del Sindicat de Periodistes i avui, de nou, des del Col·legi de Periodistes.

També ho deia Esquerra Republicana fins fa quatre dies; ho deia el Carmel Mòdol l'any 2012 no avalant les candidatures de Pemán i Vilar, perquè deia literalment: «És procés tacat d'instrumentalització política des dels seus inicis.» Però no cal anar al 2012: el senyor Sergi Sabrià, el 24 d'abril de 2014, en el debat de totalitat de les dues propostes de llei...

La presidenta

Senyora diputada...

Marta Ribas Frías

...que estan –vaig acabant, presidenta– aturades en aquesta cambra, deia que precisament hi havia una vacant no coberta perquè creien que el que tocava és canviar allò que no ha funcionat, i fer un pas endavant i fer les coses diferents.

Quin pas endavant és el que estem fent avui? Quin pas endavant és el que estan fent avui els companys d'Esquerra Republicana posant-hi una proposta després de

dos anys de defensar que no s'hi havia de posar perquè el que cal és canviar la forma d'elegir els membres del consell de govern de la corporació?

La presidenta

Senyora diputada, és que...

Marta Ribas Frías

I acabo, presidenta, només amb una frase, recordant-los als companys d'Esquerra Republicana el títol de l'article que va signar el Carmel Mòdol amb la Dolors Camats l'any 2012: «No és això, companys!».

La presidenta

El senyor Carlos Carrizosa, en nom del Grup de Ciutadans. Però els recordo que, malgrat que la senyora Ribas ha parlat bastant més, tenen dos minuts.

Carlos Carrizosa Torres

No es preocupi, senyora presidenta, que seré molt més breu.

No nos ha decepcionado el actual Gobierno y su socio, Esquerra Republicana, puesto que hasta el último momento están tomando las medidas necesarias para mantener el control político de los medios de comunicación catalanes, para mantener la propaganda política que se hace en los medios de comunicación catalanes. Y por eso, el último acto de Pleno en esta legislatura va a ser nombrar a una persona absolutamente significada políticamente y colaboradora necesaria de los fines de la coalición que hay en el Gobierno para propiciar que con esta mayoría tengamos en los próximos seis años una persona que sea un comisario político en los medios de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Esperamos que cuando gobernemos otros este tipo de mediatización política de los medios de comunicación finalice para siempre en esta etapa lamentable de la política catalana.

La presidenta

La senyora Marisa Xandri, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Bé, des del Partit Popular també volem fer una sèrie de reflexions al respecte. En primer lloc, doncs, volem reconèixer la professionalitat de la candidata, però no podem donar suport a l'encarregada de donar el tret de sortida a la campanya del cap de llista Raül Romeva, el passat 16 de juliol, un dia després que va ser nomenat cap de turc de la llista separatista (*aplaudiments*) aprofitant la presentació de la campanya «Ara és l'hora» a Barcelona, fet que suposa per part de la periodista candidata, o candidata periodista, l'incompliment de manera reiterada –només cal llegir els seus tuits– del llibre d'estil de

la «corpo» i, concretament, el punt 2.1.1.5, i que també deu conèixer el president de la corporació catalana. I justifiquen la pressa, com ja s'ha dit, per cobrir justament ara, ara mateix, una plaça que està vacant des de fa dos anys, es troba vacant des de fa dos anys, i tot per col·locar adeptes al procés. Nosaltres no hi podem estar d'acord.

Una segona reflexió: ens sorprèn –ens sorprèn– que Unió, després de mostrar-se contrària a aquest nomenament, al final acabi donant suport a Convergència i a Esquerra Republicana. Ens sorprèn, però a la vegada ens confirma que, per molt que ho vulguin dissimular, continuen anant de bracet, eh?, i que en moments clau, en moments decisius continuen sent la crosseja de Convergència. Per tant, cal que els catalans..., els catalans tenen dret a saber que Marzoa, la senyora Marzoa avui serà consellera gràcies a Unió. Curiós, tot plegat. *(Remor de veus.)*

I, finalment, dir-li a la candidata que hem arreglat les dades de la Viquipèdia, on vostè ja sortia com a membre del consell de govern de la «corpo», més que res per evitar, doncs, fer-li passar un mal tràngol, ja que és bastant lleig que n'esdevingui ja consellera abans de ser votada.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

El senyor Albert Batalla, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, senyora presidenta. Només per manifestar la posició favorable del nostre grup parlamentari respecte a aquesta votació.

Estem en el darrer Ple de la legislatura, en què s'aproven, entre altres coses –es tramiten i s'aproven– vuit lleis; vuit lleis que, evidentment, tindran les seves conseqüències en el futur, en les properes legislatures i en els propers governs; lleis importants que, a més a més, generen, com deia, obligacions de compliment en els propers governs. I això, en cap cas, entenc que sigui un frau democràtic. El fet de proposar avui una persona per ocupar una plaça al Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals tampoc és cap frau democràtic.

El que passa, que, en molts moments, quan aquesta persona no està proposada per un partit o per un altre partit concret, llavors sí, en aquells moments tot ha de ser un frau democràtic.

Aquest Ple ha de legislar i ha de prendre decisions fins a l'últim moment, i això és el que ha fet: prendre decisions amb les vuit lleis i també amb la incorporació d'aquesta persona en el consell de govern, de forma absolutament democràtica i en base a una legislació aprovada fa molts i molts anys.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, presidenta. Bé, dues cosetes breus. Primer, aclarir la qüestió de per què ara. Jo crec que nosaltres, el nostre grup ha explicat amb tota claredat quin és el seu model per a una nova direcció a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals; crec que hem parlat moltes vegades de la necessitat d'una nova governança, de la necessitat d'una direcció professional, de definir perfils i escollir els millors candidats. Hem explicat reiteradament que calia acabar amb el sistema de quotes, ho hem escrit i ho hem aportat com esmenes a la llei, a aquesta llei que finalment no avançarà. Però ens hem trobat molt sols, a l'hora d'impulsar aquest canvi: uns ho volen mantenir tot igual; uns altres –ho sabem, i ho sabem bé– el que volen és tancar la televisió, i n'hi ha uns altres que volen reforçar les majories, cosa que compartim absolutament, però a l'hora de reforçar les majories també volen ampliar els membres per assegurar que els en toca un i, per tant, això no és despolitització, i, per tant, després, de lliçons, poquetes.

Per tant, vista la impossibilitat que la llei avanci, nosaltres hem decidit proposar, hem decidit que toca que a la corporació hi hagi algú amb una visió diferent, i ens agradaria que els grups d'aquesta cambra ho veiessin igual. La nostra principal responsabilitat era fer una bona tria, trobar el millor candidat, trobar la millor candidata, en aquest cas: experiència àmplia i de prestigi en els mitjans de comunicació, i crec que això no és dubtós. Per nosaltres era important que aquesta experiència fos a la mateixa corporació, perquè això habitualment no ha passat, i, en canvi, representa més coneixement, més estima per la casa, representa conèixer l'empresa però a la vegada també els treballadors. A més, és una persona de ràdio i, per tant, en reforça la pota moltes vegades més dèbil de la Corporació de Mitjans; una persona que ve de l'àmbit de la cooperació, que té clar el caràcter nacional dels nostres mitjans, que té clar que aquests mitjans ens han de representar a tots tant territorialment com també socialment.

I, per tant, nosaltres pensem que la proposta que arriba avui aquí farà més ric el Consell de la Corporació Catalana de Mitjans, i demanem a tothom que hi doni suport.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

El senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Sí, bé, gràcies, presidenta. Hi ha hagut una al·lusió directa...

La presidenta

Per al·lusions.

Roger Montañola i Busquets

...a aquest grup de diputats. Veuran, avui ens trobem en una circumstància que és la següent: li corresponia al segon grup de la cambra la proposta d'un nou membre de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Aquesta proposta arriba avui; més enllà de les consideracions temporals, li corresponia a aquest grup fer aquesta proposta, i, per tant, amb coherència del que hem anat votant, tant com a diputats d'Unió com de Convergència i Unió, donarem suport al següent. (*Remor de veus.*)

Només un incís: ens parlaven d'anar de la mà d'uns o altres, senyora Xandri; nosaltres de qui no anirem de la mà, ja li ho puc assegurar, és del Partit Popular.

Gràcies.

La presidenta

La senyora Núria Parlon, en nom del Grup Socialista. (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau, senyors diputats i diputades.

Núria Parlon Gil

Sí, gràcies, presidenta. Nosaltres en la línia d'algunes de les intervencions que ens han precedit –i deixant de banda la professionalitat de la senyora Rita Marzoa, que en cap moment qüestionem, i ja ho vam manifestar així en el *hearing* que es va fer a la Comissió d'Afers Institucionals–, considerem que el nomenament, que es fa avui, en el darrer Ple, de la corporació, després, com s'ha dit per part de la senyora Marta Ribas, de fer gairebé dos anys que es podria haver cobert aquesta plaça i no s'ha fet, ens sorprèn una mica.

De tota manera, tampoc acabem de compartir del tot el que fa un moment apuntava el Partit Popular, perquè, de fet, aquest sistema de selecció es fa gràcies a una llei que es va modificar amb els vots de Convergència i el Partit Popular, que permet que avui això es pugui fer en aquest Ple malgrat que no es tinguin les majories.

I, per tant, ja avanço que, tot i que la votació és secreta, el nostre grup no hi donarà suport. Però recordem i situem cadascú al seu lloc.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, continuem... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Sí, senyor Santi Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions del senyor Montañola. (*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Digui. Les al·lusions directes a vostè no han sigut, han estat al seu grup.

Santi Rodríguez i Serra

Perdoni, han sigut al Partit Popular, igual que les que ha demanat ell han sigut a Unió Democràtica. (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Doncs, no perdem més el temps i parli, sí.

Santi Rodríguez i Serra

Quant de temps tinc? Tinc temps?

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Montañola, segurament vostè és presoner de les seves pròpies contradiccions: vostè afirma no voler anar de la mà del Partit Popular; li recordaré que el senyor Gambús –per cert, que no sé de quin sector d'Unió és: si del que ha quedat o del que no ha quedat, o dels Demòcrates de Catalunya o no sé de quin altre sector–, forma part del Partit Popular Europeu.

I, en segon lloc, senyor Montañola –en segon lloc, senyor Montañola–, si a la corporació catalana de ràdio i televisió hi haurà una persona d'Òmnium vigilant que el procés vagi com a Convergència i els independentistes volen, serà responsabilitat d'Unió Democràtica, no del Partit Popular.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

No, com que tothom ha intervingut, doncs, intervin-drem (*rialles*) –intervindrem–; no ho teníem pensat, no ho sabíem. Però, en tot cas, nosaltres no entenem per què ha estat vacant el lloc durant dos anys, no entenem com a gaire lògic que en l'últim Ple de la legislatura es passi a seleccionar aquesta persona, amb tots els respectes a la Rita, i a la seva professionalitat, i a la seva trajectòria i a la seva coherència política, etcètera.

Però del que més discrepem és del fet que –igual que ja ho hem expressat en altres ocasions– hi hagi un repartiment tan taxativament partidista i polític d'òrgans que haurien de vetllar per altres qüestions que no són el repartiment de quotes de poder entre partits polítics. Això és el que nosaltres no vam entendre quan es va repartir la Sindicatura de Comptes, i no ho entenem ara mateix.

Entenem que les indignacions aquí són perquè és *de l'altre*, i ens sembla un nivell, en general, bastant baix del que hauríem d'aspirar que fos un òrgan que vetllés per codis deontològics, per qualitat informativa, etcètera, com és l'òrgan de govern de la CCMA.

La presidenta

Doncs, procedirem ara a la votació. I, d'acord amb el Reglament, aquesta votació serà electrònica i secreta. Demano als serveis de la cambra que garanteixin el secret de la votació. *(Pausa.)* Ja està? Molt bé.

Abans de començar, els faig avinent que, d'acord amb el que estableix l'article 7 de la Llei 11/2007, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, aquesta designació requereix una majoria de dos terços en una primera votació, i, en cas de no ser assolida, caldria realitzar a continuació una segona votació, en la qual és suficient la majoria absoluta. Per tant, iniciem, la votació.

Comença la votació.

Vots a favor: 70; vots en contra: 58, i 4 abstencions.

Atès que no s'ha assolit la majoria de dos terços, procedim a la segona votació.

Comença la votació.

Queda designada la senyora Rita Marzoa com a membre del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per 70 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions.

(Aplaudiments.)

Procediment

per a elegir dos membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 284-00026/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir dos membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

Permetin-me que saludi el president del consell nacional, el vicepresident, la secretària i vocal, i a la directora del Conca.

D'acord amb l'article 6.3 de la Llei 6/2008, de 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, el president de la Generalitat ha presentat al Parlament de Catalunya la llista dels dos candidats per ser reelegits com a membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Els recordo que aquesta proposta ha de ser acceptada o rebutjada globalment per majoria absoluta en una primera votació o per majoria simple en una segona votació. Els candidats proposats són el senyor David Albet i Sunyer i la senyora Mercè Gisbert i Cervera.

D'acord amb l'article 90.3 del Reglament, la votació es farà electrònica i secreta, i demano als serveis de la cambra que garanteixin el secret de la votació. *(Pausa.)* Passem, doncs, a la votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor, 11 en contra i 16 abstencions.

Per tant, queden designats membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts per majoria absoluta els candidats proposats.

(Aplaudiments.)

Interpellació

al Govern sobre els compromisos en educació per al 2015 (tram. 300-00331/10)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els compromisos en educació per al 2015. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Senyora consellera, diputades i diputats, aquesta és l'última interpellació que li faig aquesta legislatura, consellera, i atès que estem al mes de juliol, que el curs es reprèn, comença un curs nou al setembre, i atès també que en aquest Parlament –i l'altre dia ho recordàvem a la Comissió d'Ensenyament– hi ha hagut molt de debat sobre determinades qüestions, poder sí, com dèiem també l'altre dia a la comissió, que hem parlat molt poc de pedagogia. Hem parlat molt de pressupostos, hem parlat molt d'insuficiències, de mancances econòmiques, de ràtios, i també en els pressupostos 2015, doncs, es va intentar abordar, dintre del marge possible i disponible, rebaixar pressió als centres educatius, atendre millor la diversitat als centres educatius, també pel que fa a les beques, la qüestió del zero-tres municipal, la qüestió de les escoles de música. I per això hem cregut des d'Esquerra Republicana oportú, a les portes d'un nou curs escolar i amb els deures fets pel que fa a aquests mandats pressupostaris parlamentaris, i d'altres mandats parlamentaris també, poder-ne avui parlar i poder obtenir certes i respostes a preguntes.

La primera qüestió que voldríem abordar –i després en tocaré d'altres si tinc temps, cosa que no sé si serà així, si en tindrè o no–, i ja entrant de cara als pressupostos del 2015, és que es van destinar 28 milions d'euros del Fons social extraordinari a educació.

D'aquests 28 milions d'euros d'aquest Fons social extraordinari, 10 es van destinar amb l'objectiu de reforçar l'estructura escolar d'atenció a la diversitat: és a dir, un increment de TEI, de tècnics i tècniques d'educació infantil, que es va fixar en un 15 per cent d'increment i prioritàriament per donar suport als centres d'alta complexitat i als centres de dues línies que no tinguessin TEI. Pel que fa als TIS, fer-ne un increment del 25 per cent, i pel que fa als educadors de les USEE, un increment del 50 per cent, i ampliar el nombre d'hores de vetlladors i vetlladores per atendre adequadament les necessitats educatives.

La pregunta sobre aquesta qüestió, el plantejament al qual m'interessaria que pogués respondre, consellera, és: què s'ha pogut fer d'això en el curs vigent? I, en tot

cas, la pregunta sí que és: i, amb vista al curs vinent, consellera, de quines xifres absolutes d'increment estariem parlant per cada perfil, amb quina distribució, amb quines adjudicacions als centres, amb quins criteris?

Una altra qüestió, i aquesta al voltant de les necessitats bàsiques dels infants de Catalunya, que n'hem parlat tant en proposicions de llei com en plens específics, com en mocions, com en propostes de resolució, que és la qüestió de les necessitats alimentàries. Donava moltes dades, dades del darrer informe de la infància a l'Estat espanyol de l'UNICEF, d'indicadors de benestar infantil a Catalunya, en què deien que el 2013 el llindar de la pobresa a Catalunya estava al voltant d'uns 19.700 euros/any per família tipus, i que el 2013 hi havia un 30 per cent de risc de pobresa, d'exclusió social infantil; és a dir, pràcticament, podríem parlar d'un terç dels infants de Catalunya en risc d'exclusió, i que prop del 8 per cent dels infants de Catalunya, l'any 2013, vivien en llars amb carència material severa, i «severa» vol dir material de tot tipus.

Això vol dir que el sistema de redistribució social, i tot el sistema de protecció social, no és prou eficaç. Evidentment, no depèn del Departament d'Ensenyament, ho hem dit moltes vegades, resoldre aquest problema. Però, en allò que pertoca, allò que està en mans del Departament d'Ensenyament, que estaríem parlant de pal·liar i treballar per eliminar les diferències d'origen de l'alumnat com a condicionant dels resultats i del procés d'aprenentatge, d'educació, i específicament pel que fa a l'alimentació, doncs, en horari escolar, poder facilitar que cap infant es quedi, almenys, sense un àpat complet i equilibrat al dia. Per tant, les beques de menjador són una de les eines importants; no l'única eina, no l'exclusiva, però sí una de les importants.

Què vam plantejar en els pressupostos? Doncs, una partida oberta, i, també, per mandat parlamentari, que es pogués assumir el 100 per cent del cost de la beca de menjador –mandat parlamentari amb mocions prèvies, eh?

I, sobre aquesta qüestió, hi ha hagut molt de debat, també sobre xifres: xifres a partir d'estudis; xifres a partir de l'informe del Síndic de Greuges, que avui també s'ha fet referència en les preguntes orals a un informe del Departament de Salut, que..., bé, és l'Observatori del Sistema de Salut de Catalunya, de l'Agència de Qualitat i Avaluació Sanitàries de Catalunya, dels efectes de la crisi econòmica sobre la salut de la població a Catalunya del setembre del 2014, que torna a repetir les mateixes xifres que es donaven en l'informe del Síndic de Greuges.

Però aquestes xifres, unes i altres, el que denoten és que hi ha una diferència molt important entre allò que el departament diu: «No, no, es cobreix: totes les necessitats que hi ha detectades es cobreixen amb les beques», amb les dades que es donen des d'altres àmbits. Per exemple, el Síndic de Greuges deia en l'informe de 2013 que només el 24,2 per cent de l'alumnat en risc de pobresa tenia cobertura de beca el curs 2012-2013.

Crec que és una oportunitat important perquè el departament pugui explicar si coincideix o no coincideix

amb aquestes xifres, quines són les xifres del departament, i què és el que, a criteri seu, consellera, fa que hi hagi tanta diferència d'apreciació entre el nombre de beques concedides i les que es necessiten per donar cobertura al 100 per cent. És l'índex de referència emprat? És la diferència entre els termes «situació de vulnerabilitat» o «risc de pobresa»? Quina és aquesta diferència entre el que diu el departament, que es cobreixen totes les situacions de vulnerabilitat, i el que es diu, que només una part de la infància, de l'alumnat en risc de pobresa.

A instàncies del Partit dels Socialistes de Catalunya, es va aprovar una moció, no fa gaires mesos, d'estudiar la introducció de l'índex Arope en l'atorgament de les beques de menjador. Han fet alguna cosa al respecte? Han començat a treballar-hi, per saber com està això?

Quines són les conclusions d'avaluar els resultats de la mesura d'unificació de criteris per a la concessió de beques menjador? Entenem, i tothom hi ha coincidit, que ha estat un avenç, de posar d'acord, amb els consells comarcals, per unificar criteris, perquè puguin ser més justos. Quines en són les conclusions, després d'aquest curs d'aplicació? Quina millora s'hi ha detectat especialment?

També, si s'ha complert el mandat parlamentari, que compartia el departament, de garantir que es pogués acollir qualsevol família, qualsevol alumne, durant tot el curs escolar, a la sol·licitud de beques, perquè les situacions poden canviar, per no deixar ningú fora, perquè, un cop començat el curs escolar, doncs, «mira, fins al curs vinent no pots tenir dret a poder accedir a beques». En això vam coincidir tots, de manera unànime, i és per saber, durant aquest curs escolar, doncs, si això ha estat possible, i, evidentment, si es mantindrà durant el curs vinent, i quines pràctiques de millora burocràtica s'han pogut fer. O també la freqüència de pagament d'aquestes beques, doncs, als òrgans gestors, no?

Beques zero-tres de menjador, que va ser, també, un dels compromisos i dels acords dels pressupostos 2015. Amb vista al curs vinent, quins criteris s'adoptaran? Quina preparació tenen per al curs vinent? Quina promoció, quina divulgació se n'ha fet a les famílies que han volgut inscriure els seus fills i filles a una plaça zero-tres per al curs vinent? Quina gestió es farà al respecte?

Perquè l'eficàcia d'una mesura és la seva divulgació, també; si hi ha el desconeixement de les famílies que es poden acollir a una beca de menjador zero-tres, no s'utilitza aquesta eina, i, per tant, no és eficaç, que va ser el que, equivocadament o no, ens va dur a plantejar aquestes beques de menjador zero-tres, perquè, com vam dir, en molts casos que hem analitzat, municipals, el cost de beca menjador mensual pot ser superior per a les famílies fins i tot que el cost d'escolarització. És a dir, podem estar pensant en tarificació social del cost d'escolarització, en d'altres mesures, però després et trobes que la qüestió de l'alimentació, d'infants que poden tenir els seus germans o germanes que estan fent segon cicle d'infantil, primària, secundària, tenen beca de menjador, ells no en tenen, i

això també pot fer marxa enrere a famílies que necessiten aquest suport per escolaritzar zero-tres, que es facin enrere de la mateixa inscripció a zero-tres.

Dèiem també, i aquesta va ser una moció que es va aprovar també per unanimitat, la importància de reforçar i garantir la solidesa de les plantilles docents, implicades en el projecte educatiu, i poder reduir les ràtios en centres d'alta complexitat i en centres de zones socioeconòmicament més desfavorides, en el cas que fos convenient. Això, evidentment, implica per força, doncs, més places docents.

Ens agradaria, consellera, atès que és un acord de govern molt recent, que ens poguéssim informar d'aquestes tres-centes noves places docents que s'han acordat, de quina tipologia tindran, quina distribució, quins objectius, per al curs vinent, per veure, aquestes dotacions, què aniran a reforçar –o si no van a reforçar, si van a suplir... Quina informació podem tenir al respecte.

I tota la qüestió del mandat pressupostari corresponent al que són escoles bressol i escoles de música, doncs, la plantejaré en el segon torn que utilitzaré.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Moltes gràcies, presidenta. Diputada, si fos una pregunta, li diria: «Li agraeixo aquesta pregunta.» Doncs, ara li puc dir: «Li agraeixo aquesta interpellació», perquè em plau poder notificar les dades que vostè em demana, tot i que, evidentment, el tema seria més propi per a un tema de compareixença que per al que ara tenim.

Però vostè deia al començament de la seva intervenció: «Aquesta legislatura hem parlat poc de pedagogia.» No deu ser perquè el departament no n'hagi parlat. Jo també he trobat a faltar, evidentment..., però, bé, poder venir a comparèixer pels temes que jo havia demanat comparèixer, que, doncs, els calendaris de vegades no ho han permès. Però hi han hagut temes molt cabdals, com la formació del professorat, la formació inicial, cabdal per a la qualitat, en què, pel que sigui, doncs, no hi ha hagut debat. Tampoc hi ha hagut un gran debat –potser, doncs, perquè ja ens han fet confiança, i si és així, els ho agraeixo– sobre el canvi curricular, i el model de competències, i el model nou de currículum. Però bé, certament, hi han hagut uns temes que han anat, d'una manera constant, apareixent.

De totes maneres, per poder passar comptes s'han de tenir presents els objectius. I jo, per més que intenti –i procuraré fer-ho d'una manera ràpida– donar-li les dades que vostè em demanava, no puc dir altra cosa que els objectius del departament, les seves prioritats, han estat treballar per la igualtat d'oportunitats, i que l'escola fos el centre de la societat. I per això nosaltres hem treballat per garantir el dret a l'educació en un marc de llibertat, i aquí hi ha hagut tot el

treball i defensa del model d'interès públic; la millora de l'èxit escolar, garantint un ensenyament de qualitat, tota l'ofensiva a favor de l'èxit escolar i la lluita contra el fracàs. I avui m'ha alegrat d'una manera clara que, quan algú intentava fer un balanç crític de la legislatura, ningú hagués parlat d'aquesta qüestió. He entès, doncs, que consideraven que estava ben avalat, el tema del fracàs escolar, vull dir, que estava ben encaminat.

L'increment de l'oferta postobligatòria, la potenciació de l'FP –les xifres canten. La millora de la pròpia Administració educativa –tot el tema del SAGA, etcètera, tota l'aposta nova. La integració de l'alumnat nouvingut, amb els canvis que s'han fet a les aules, i reduït la pobresa escolar, i aquí sí, evidentment, que hi entraria el tema de les beques menjador, etcètera.

Permeti'm, de totes maneres, dir que també és el moment de passar..., el moment de passar comptes és el moment d'agrair a tot el professorat l'esforç que han fet durant aquest temps. I, parlant de professorat, permeti'm que li digui que, tal com vostè deu recordar, a la comissió de pressupostos jo vaig anunciar un increment molt notable de professors, que es van traduir, per a aquest curs passat, en 815 dotacions més la derivada de substitucions, que ens apropava al miler que jo vaig anunciar, i ja puc dir que, de cara al curs que ve, n'hi haurà més de set-cents. Per tant, no només l'any passat sinó enguany, estem reconduint, amb l'ampliació pertinent, el reforç de les plantilles de què vostè ha fet esment.

Dit això, també crec que cal parlar de manera qualitativa del que ha representat per al sistema l'adaptació de les plantilles a les necessitats dels centres, i el que ha representat, per exemple, la disminució del nombre de destinacions d'ofici del personal docent: si l'11-12 teníem 998 places adjudicades d'ofici, el curs passat van ser 42. Per tant, totes aquestes millores, i d'altres de què podríem parlar amb relació a les plantilles, ens permetrien, també, veure com l'atenció als centres i apostar per la qualitat del treball dels docents ha estat realment un clar objectiu.

M'agradaria poder comentar, amb relació a la disminució de les desigualtats escolars, com s'ha reduït la banda baixa en els nivells competencials, tant de sisè de primària com de quart d'ESO, però segurament..., si no tinc temps, queda aquí apuntat, perquè les estadístiques ho demostren.

Demostrar, també amb xifres, com el model d'escola catalana no perjudica gens el domini de l'anglès, perquè tant el nivell del català, com del castellà, com de l'anglès ha anat millorant, i, per primera vegada, a la selectivitat la matèria d'anglès ha aconseguit un 7, més d'un 7, quan veníem de poc més d'un 5.

Per tant, hi han una sèrie de millores que –sobretot la que els deia de la disminució de la banda baixa– van claríssimament a favor de la lluita contra la desigualtat escolar, que aquest ha estat el nostre gran objectiu.

Però bé, vostè em parlava i em demanava xifres amb relació al programa d'escola inclusiva i atenció a la diversitat, que venia derivat de l'acord pressupostari. Miri, derivat d'aquell esforç, doncs, s'han concretat, i

el Govern així ho ha aprovat, 360 dotacions, que seran distribuïdes en TEI i en TIS, perquè hi haurà 56 dotacions més de TEI, 93 més de TIS, després, 212 dotacions d'educador d'educació especial en centres públics, i dedicar 10 milions a l'ampliació d'hores de vetlladors. Per tant, s'ha concretat això en el 15-16: els centres aquests dies estan sabent i coneixent quina serà l'ampliació, de 360 professionals a favor de la inclusió. Crec, sincerament, que s'ha convertit en una millora molt potent.

Em parlava també de les beques. Miri, aquí el que hi ha hagut a les beques de menjador és realment un interès de debat partidista, que m'agradaria que amb aquesta sessió quedés tancat.

Hi ha ball de xifres. Per què? –vostè me'n preguntava el perquè. Perquè una cosa és qui demana beca i l'altra és qui en compleix els requisits. Si anéssim anys enrere, qui demana beca..., per exemple, li podria parlar d'una diputada d'aquesta cambra que se li va oferir una beca, quan hi va haver aquell increment de les beques Montilla que vam comentar; se'n recorden, que hi va haver un any, el 2009-2010...? I aquella diputada va dir: «Home, no. Jo no l'haig de demanar, una beca.» Pensi que s'arribaven a donar beques a persones de més de vuitanta mil euros. Per tant, si nosaltres donéssim beques a tothom qui ho demana, si no n'haguéssim canviat els criteris, hauríem acabat fent el que passava: donant més beques a qui més tenia i no donar beques a qui no tenia, perquè els criteris, en lloc de ser de qüestió econòmica, eren de conciliació de la vida laboral i familiar. Jo crec que hem passat d'un model a l'altre, i, després, una qüestió molt clara: d'un model limitat a l'import pressupostari a un model gran en què en qualsevol situació de risc, sigui a mig curs, a l'inici o cap al final, es tingui la beca.

Jo el que li puc dir és que, quan en tinguem les xifres finals, li ho podré concretar, però hi haurà hagut, amb dades darreres que tenim, 79.000 beneficiaris de beca. I, per tant, hem tingut beques al 100 per cent; hem tingut la situació econòmica com l'eix central: no les hem condicionat a la partida econòmica, han anat a les famílies amb més necessitat, i s'hi ha mantingut el caràcter obert.

Per tant, si volem fer-ne el debat, fem-lo sobre els requisits. Vam aprovar uns requisits, i aquests requisits s'han aplicat. Una altra qüestió és fer estudis amb relació a altres barems, però nosaltres hem aprovat uns requisits que van ser comentats, que a sobre hi vam posar l'índex tenint en compte la situació familiar, i, per les informacions que tenim dels consells comarcals, això ha funcionat, perquè a més els hem donat un marge.

Vostè em demanava també les dades dels ajuts de zero a tres. Si m'ho permet, com que en tenia la informació, la hi donaré a la segona part, però el que sí que també li puc dir és que hem tingut també un gran debat sobre les llars d'infants, i aquí a les llars d'infants sí que els hem de dir la veritat. Certament hem buscat l'ajut de les diputacions, però, miri, tenim la taxa de cobertura, i ho diu el mateix informe del síndic, recent, de zero a dos anys més alta que hi ha hagut, des que hi ha llars d'infants: estem en el 37 per cent d'in-

dex d'escolarització. Les places d'iniciativa social han vist mantinguda la seva aportació per part de la Generalitat i la Diputació de Barcelona també, d'una manera clara.

A partir d'aquí, si m'ho permet, ja que veig que encara tinc temps, li comento els ajuts de llars d'infants públiques. Doncs, bé, els 3 milions per a ajut a despeses de menjador de les llars d'infants públiques s'aplicaran de cara al curs 15-16; s'han repartit per poder-les tramitar d'una manera ordenada, segons les llars d'infants de titularitat municipal, 2,3; les llars d'infants situades a la ciutat de Barcelona, gestionades pel consorci, 0,48; llars d'infants de titularitat del departament, 0,22.

La difusió es va explicar en la convocatòria de la comissió mixta. El 26 de juny es va publicar al DOGC la convocatòria perquè els ajuntaments titulars de les llars d'infants ho poguessin notificar a les famílies, i la setmana que ve hi ha la reunió de la comissió prevista a la convocatòria per a l'atorgament d'aquests ajuts, i al setembre es resoldran les de Barcelona, i la setmana vinent ja podrem comunicar a les llars que depenen directament de la Generalitat quins són els seus imports.

Per tant, s'ha portat a terme aquesta convocatòria; s'ha procurat fer bé, i, a més a més, hem pogut veure com aquests dies apareixien propostes que ja al maig del 2012, de cara a la sostenibilitat del Govern, aquesta consellera, d'una manera prudent i discreta, com és habitual, va proposar per garantir-ne la sostenibilitat, que era la tarifació social: pagar segons l'aportació familiar per renda. Els ho vaig explicar a la comissió de balanç. Ara l'alcaldessa Colau ho ha anunciat com a gran mesura social; sàpiguen que hi ha molts ajuntaments de Convergència i Unió fins ara, i ara, doncs, de Convergència, que ja ho fan –que ja ho fan–, i que aquesta consellera ho va proposar el 2012 als ajuntaments. Per tant, escolti, s'han complert aquests compromisos, s'ha avançat en aquestes línies.

I després em queden altres temes que de ben segur que vostè voldrà comentar, que amb molt de gust ho podré fer. Però sàpiga que, si ens comparem amb Espanya –per un moment–, la ràtio de zero a dos és molt més alta a Catalunya, i d'una manera especial la cobertura pública, que si a Espanya ha estat el 17,2, està a 22,9 a Catalunya, en el marc d'aquest 37 que li he dit.

Per tant, cregui'm que la lluita contra la desigualtat, amb totes les limitacions que vostè vulgui, s'ha pogut portar a terme, i s'ha vist claríssimament quina era la prioritització del fons que s'ha fet.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, vostè m'ha fet una visió panoràmica de la legislatura: ha desplegat les ales

i ha recorregut per tota la legislatura. Jo he focalitzat, he anat picant d'aquelles qüestions que he considerat més urgents. I certament estem parlant..., vostè conclou així la seva primera intervenció; no ho deia amb aquestes paraules, però estem parlant de cures paliatives, de posar pegats pel que fa al cas de les beques. És a dir, les limitacions pressupostàries són evidents i no són les que es mereix aquest país, i això ho hem convingut tots.

Pel que fa a les xifres provisionals, que vostè prudentment n'ha dit «provisionals», de beques concedides aquest curs 14-15, 79.000, ja són deu mil més de la previsió feta en els pressupostos. El curs 13-14 van ser unes 67.400, encara no, i el curs 12-13, unes 63.600; és a dir, s'han incrementat.

Ja sap quin ha estat l'objectiu d'Esquerra Republicana, també, no només de les diputades educatives, de les tres diputades educatives, sinó dels diputats i diputades de les polítiques socials, també, de reforçar les beques de menjador.

Igualment, vostè, quan m'ha agafat l'anècdota sobre els requisits i el cas de diputades amb un nivell d'ingressos..., les xifres en confrontació no van per la banda alta, les xifres en confrontació són per a la banda baixa, és a dir, quants alumnes poden quedar exclosos per la banda baixa, és a dir, quanta gent, quants alumnes en famílies en risc de pobresa o en situació de vulnerabilitat poden quedar exclosos per la banda baixa. Aquesta és la qüestió i és la preocupació, que en vista al curs vinent s'haurà de mirar encara més amb lupa.

Perquè ningú dels que estem aquí, de cap de les formacions polítiques que estem aquí, tant al Parlament com si estiguéssim governant, tindríem cap intenció d'amagar l'ou sobre la realitat, perquè el que volem és millorar-la, oi que sí, consellera?, i vostè la primera, atès que té aquesta responsabilitat. Per tant, afinar al màxim perquè per la banda baixa no quedi ningú despenjat, tal com reiteradament aquest Parlament ha dit: «Infants en situació de vulnerabilitat, tots –tots, tots– amb beques, i, si cal, al 100 per cent.»

Celebrem el cas de les beques de menjador zero-tres. Serà bo anar refent l'avaluació al cap de l'any d'aplicació, i veure, doncs, quin és el perfil de qui s'hi ha acol·lit, i poder fins i tot fer estudis qualitatius de si aquestes beques han pogut ajudar, en un moment determinat, que famílies que s'havien plantejat de no inscriure els seus infants en llars d'infants ho hagin acabat fent, perquè tenen aquest altre suport addicional per part del Govern de la Generalitat. Per nosaltres això també seria important, de poder-ho fer.

Municipis, zero-tres. En els pressupostos 2015 hi havia el mandat d'un acord per la sostenibilitat, per part de la Generalitat, de les places municipals, i també d'iniciativa social. Estem al mes de juliol; el curs comença al setembre, i volíem saber quin és l'estat de situació. La mixta s'havia de reunir, n'havien de parlar els representants locals, i aleshores saber en quin punt estem, perquè, clar, estem al mes de juliol, ja, i aquest mandat és d'execució per al curs vinent.

Igual que el mandat pel que fa a escoles de música. Som ben conscients, i crec que n'èrem tots quan hem

fet aquests debats, que una cosa és el zero-tres, i la vinculació del departament amb el zero-tres municipal, i l'altra són les escoles de música, però tots vam convenir en la importància de contribuir a la sostenibilitat de les escoles de música, i per això en els pressupostos es va fer una reserva de 5 milions d'euros per intentar propiciar un acord, també, per a aquest sosteniment. Ens agradaria saber si aquest acord està fet, també perquè som a finals de juliol i el curs comença al setembre; quina distribució d'aquests recursos, quins criteris s'hi utilitzaran?

Com també en el cas del transport escolar no obligatori: hi ha una reserva de 5 milions d'euros per intentar arribar a aquest acord que tantes vegades hem demanat des d'aquí el Parlament, per paliar situacions injustes; si s'ha avançat o no al respecte, o si s'haurà de reprendre la legislatura vinent.

I, en qualsevol cas, insistir, com li deia, en la qüestió de la xifra de les beques pel que fa al 100 per cent de cobertura; saber quantes se n'han donat al 100 per cent. I en la qüestió del zero-tres municipal, d'escoles bressol d'iniciativa social i escoles de música al respecte.

I felicitar, doncs, l'increment de dotacions als centres, per tal de treure aquesta pressió que ha estat carregada sobre les espatlles dels docents i dels equips directius dels centres massa temps –massa temps–, i amb tots els problemes, doncs, de gestió i de poder fer bé la seva feina que hi ha hagut als centres educatius per aquestes restriccions de dotacions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, em demanava..., per poder aclarir més una precisió que vostè em sol·licitava. Jo he procurat respondre, i ara acabaré de fer-ho, si el temps m'ho permet i sóc capaç de fer-ho sintèticament, però és que jo no puc fer un cert balanç sense parlar de l'èxit escolar, i de la lluita contra el fracàs, i de l'increment de l'FP, i de les cinc mil places de dual, i que hem millorat la taxa d'aprovaació del batxillerat, perquè el sistema educatiu és això. Després tenim uns serveis complementaris que en fan possible l'èxit, que ajuden a fer-lo possible, però permeti'm que posi a sobre del debat el treball dels ensenyants i la política educativa, perquè l'educació és més que els serveis complementaris, com vostè sap perfectament.

Per tant, vostè em parlava de les beques menjador. I jo li puc confirmar que els consells comarcals, precisament per poder garantir que tots aquells casos que consideraven greus, tot i que el barem econòmic podia, doncs, excloure'ls..., es va donar un marge a cada consell comarcal perquè l'apliqués, i això és el que ens ha permès arribar a aquests 79.000. D'aquests 79.000, n'ha de comptar deu o dotze mil que són així com molt singularitzats de qüestió no només econòmica, sinó també de singularització personal.

Per tant, ho repetim: tot alumne que ho ha necessitat i ha complert aquells requisits l'ha tingut. Si hi ha d'haver un debat, ha de ser sobre els requisits. I perquè no havíem de ser mecànicament rígids, hi vam deixar aquesta part flexible, i llavors hi han hagut consells comarcals que els han donat parcialment i d'altres al 100 per cent, en aquesta franja. Llavors, hi ha una certa autonomia de l'ens que ha rebut aquesta competència, eh?

Me demanava per les escoles de música. Doncs, miri, sí, en les escoles de música vam voler donar compliment..., i, per tant, la proposta es va efectuar per un grup de treball que es va crear arran de la Resolució 323/X, que es va aprovar el 2 d'octubre del 14, i el departament ha decidit aplicar els criteris que en aquest grup de treball, i passats a la comissió mixta, doncs, s'havien aprovat.

Hi haurà una aplicació de la subvenció en els termes següents: el 60 per cent del total de l'assignació a cada centre es calcularà tenint en compte el nombre d'alumnes de quatre a divuit anys i el nombre d'hores lectives setmanals en funció de la ràtio minuts/alumne. Pensi que haver fet aquesta aposta de quatre a divuit i els minuts lectius setmanals ens ha permès, doncs, dedicar el 40 per cent d'acord amb uns criteris: percentatge que suposa a la població de quatre a divuit atesa per cada escola –s'ha considerat, doncs, el 30 per cent com l'òptim–; la funció social de l'escola; el nombre d'alumnes que estan exempts de pagament o tenen una bonificació del 50 per cent –no tenint en compte els fills dels professors, que a moltes poblacions hi aplicaven l'exempció–; la diversificació instrumental –clau, clau per determinar-ne el cost–; el nombre d'alumnes per instrument, i se sol·licitarà, evidentment, que el grup instrumental de vuit o més components i amb quatre o més instruments, i el nombre d'alumnes de quatre a divuit que toquen aquest instrument, doncs, es puguin valorar d'una manera òptima.

A partir d'aquí, doncs, vostè tindrà una aplicació, que té aquest 60 i aquest 40, i que assignarem aquesta

quantitat a les escoles tenint en compte aquests criteris. També hi hauran altres elements complementaris, com la densitat de població, la dispersió, que els decidirà igualment. Per tant, s'ha avançat en aquest sentit, s'aplicarà de cara al curs vinent.

I, a partir d'aquí, poder-li comentar que, de tots aquests programes de què em parlava, que són, diguem-ne, complementaris però importants, com el transport, el transport en aquells casos d'educació especial, que eren com més durs, s'ha previst la seva cobertura total. I altra cosa és el canvi de model de transport, que això sí que requereix un finançament per part de la Generalitat, el que li toca, que no és el que té. Però sí que aquells casos més..., que a vostè la feien patir, com el d'educació especial de manera preocupant, doncs, han quedat coberts en la previsió de les rutes.

Per tant, tindríem que, d'una banda, el suport a l'escola inclusiva, 360 dotacions més; llars d'infants, un increment en la cobertura, manteniment de les places d'iniciativa social, i, a més a més, els ajuts de zero a tres perquè la beca menjador permeti l'escolarització en aquests casos, en què, si a més a més s'hi aplica la tarificació social, doncs, ja no hi ha d'haver aquest problema que ningú deixi de matricular-se per això.

I, per altra part, dir-li també que entenem que tots aquests serveis, doncs, el que han de fer possible és que l'accés a l'educació sigui possible en els nivells no obligatoris, i que els obligatoris permetin també l'accés a la postobligatòria, que és el que necessitem: que la nostra població en general pugui estar escolaritzada amb èxit fins a divuit anys, com a mínim.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins demà a les deu.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre.